

Treball de Fi de Grau

Títol

Del cel a l'infern:
Viatge a través de la decadència del Lleida

Autoria

Pau Osorio Farell

Professorat tutor

Antoni Vall i Karsunke

Grau

Comunicació Audiovisual	
Periodisme	X
Publicitat i Relacions Públiques	
Comunicació Interactiva	
Comunicació de les Organitzacions	

Tipus de TFG

Projecte	X
Recerca	

Data

Del 10 al 13 de juny de 2025	X
De l'1 al 2 de setembre de 2025	

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català:	Del cel a l'infern: Viatge a través de la decadència del Lleida			
Castellà:	Del cielo al infierno: Viaje a través de la decadencia del Lleida			
Anglès:	From heaven to hell: A journey through the decadence of Lleida			
Autoria:		Pau Osorio Farell		
Professorat tutor:		Antoni Val i Karsunke		
Curs:	2024/25	Grau:	Comunicació Audiovisual	
			Periodisme	X
			Publicitat i Relacions Públiques	
			Comunicació Interactiva	
			Comunicació de les Organitzacions	

Paraules clau (mínim 3)

Català:	Futbol, Lleida, Crisi, Primera Divisió, Decadència, Història, Desaparició
Castellà:	Fútbol, Lleida, Crisis, Primera División, Decadencia, Historia, Desaparición
Anglès:	Football, Lleida, Crisis, First Division, Decline, History, Disappearance

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:	El present TFG és la combinació d'un Marc Teòric, unes entrevistes i un reportatge preparat per publicar que té la voluntat de repassar la decadència del Lleida, un dels clubs més importants de Catalunya. Representa una crònica social, històrica i futbolística que pretén retractar com el club de la Terra Ferma ha passat de jugar la Primera Divisió i guanyar al Barça i al Madrid, a trobar-se, per tercer cop a la seva història al precipici de la desaparició.
Castellà:	El presente TFG es la combinación de un Marco Teórico, unas entrevistas y un reportaje preparado para publicar que tiene la voluntad de repasar la decadencia del Lleida, uno de los clubs más importantes de Catalunya. Representa una crónica social, histórica y futbolística que pretende retractar cómo el club de la Terra Ferma ha pasado de jugar la Primera División y ganar al Barça y al Madrid, a encontrarse, por tercera vez en su historia, en el precipicio de la desaparición.
Anglès:	This TFG is a combination of a Theoretical Framework, interviews and a report prepared for publication that aims to review the decline of Lleida, one of the most important clubs in Catalonia. It represents a social, historical and footballing chronicle that aims to retrace how the Terra Ferma club has gone from playing in the First Division and winning against Barça and Madrid, to finding itself, for the third time in its history, on the precipice of disappearance.

AGRAÏMENTS

Gràcies a tots aquells que han fet possible aquest reportatge, en especial al Toni, per guiar-me en aquest viatge.

Gràcies a la meva mare, la meva germana i els meus padrins pel gran suport emocional; i la confiança. També a l'Alba per ser un pilar fonamental en aquest treball.

I, en especial, gràcies al Lleida, per ensenyar-me a estimar el futbol i la meva terra. Som i serem, mai morirem.

SUMARI

1. INTRODUCCIÓ.....	3
1.1: Definició del tema.....	3
1.2 Justificació i interès personal.....	4
1.3. Enfocament Periodístic.....	4
1.4. Format i metodologia.....	5
2. MARC TEÒRIC.....	7
2.1. Marc Teòric Territorial.....	7
2.2. Marc Teòric Futbolístic.....	14
3. ENTREVISTES.....	23
3.1. Entrevista amb Xavier Madrona.....	27
3.2. Entrevista amb Oriol Jové.....	31
3.3. Entrevista amb Txema Alonso.....	38
3.4. Entrevista amb Pau Bosch.....	44
3.5. Entrevista amb Roger Figueras.....	48
3.6. Entrevista amb Ramon Usall.....	52
3.7. Entrevista amb Sergi Maza.....	55
3.8. Entrevista amb Marc Torres.....	60
3.9. Entrevista amb Joan Bosch.....	68
3.10. Entrevista amb Josep María Oromí.....	73
3.11. Entrevista amb Jackson Quiñónez.....	78
4.12 Entrevista amb Juanjo Falcó.....	83
4. REPORTATGE.....	89
5. BIBLIOGRAFIA.....	147

1. INTRODUCCIÓ

El present Treball de Final de Grau (TFG) s'estructura a través de tres parts molt diferenciades entre si: el Marc Teòric, clau a l'hora d'entendre el context del tema; les entrevistes, fan la funció de font i tenen un valor periodístic en si mateixes; i finalment el reportatge. La suma de tots els elements d'aquest TFG permetrà al lector conèixer el procés d'elaboració i el contingut propi d'una peça final, preparada per ser publicada.

1.1: Definició del tema

El tema central d'aquest TFG gira entorn del Lleida, un dels clubs més importants de tota Catalunya, que recentment ha anunciat que està al marge de la seva “segona” desaparició. Una situació provocada després d'anys de males gestions, refundacions i crisis institucionals que han fet passar al club de la Terra Ferma de la Primera Divisió, l'any 1993, fins a la seva possible liquidació aquest 2025. Tot això, s'agreuja més pel context d'una ciutat, on les institucions li han donat l'esquena al club mentre l'Atlètic Lleida, l'altre equip de la ciutat, continua creixent i amenaçant l'hegemonia del Lleida.

El reportatge pretén fer focus en la decadència del club, a través de les veus dels protagonistes d'aquesta història: els jugadors, l'afició, els periodistes i els polítics. La peça té l'objectiu de retratar com una entitat assentada a l'elit nacional del futbol ha anat caient progressivament fins al punt d'entrar, per segona vegada a la seva història, en un concurs de creditors que pot acabar amb la seva liquidació i, en conseqüència, la seva inevitable desaparició. Aquesta notícia, revelada en els primers mesos de 2025, ha estat un dels punts de partida del reportatge, ja que permet retratar sense metàfores el camí decadent del Lleida des de la Primera Divisió Espanyola fins a la seva possible dissipació.

La peça també vol plasmar la situació viscuda a la capital del Segrià en els darrers anys, on el club hegemònic del territori s'ha vist amenaçat per l'aparició de l'Atlètic Lleida. Un competidor directe que compta amb un fort entramat empresarial local darrere i ha obert un nou escenari ple d'atacs entre tots dos clubs. La voluntat de portar el Badalona Futur a Ponent, per part de l'Atlètic Lleida, la baralla constant entre l'Ajuntament i el Lleida per la concessió del Camp d'Esports, i les constants acusacions creuades entre les tres institucions, també han motivat la producció del projecte del reportatge. Tot ell és una mirada social, amb la presència

de veus autoritzades i especialitzades dins del conflicte, que pretén explicar la decadència del Lleida CF i un conflicte obert entre dos bàndols que ha traspassat la barrera esportiva.

1.2 Justificació i interès personal

El tema delimitat amb anterioritat respon a dos principals motius: En primer lloc, la motivació personal de l'autor de l'obra per poder explicar una problemàtica que afecta directament el club de la seva terra. Darrere d'aquest treball hi ha la voluntat de poder ensenyar la realitat que viu una entitat com el Lleida, amb molta història i valor pels locals, però sense presència als grans mitjans de comunicació i el públic general. També hi ha un gran interès personal per conèixer millor l'equip i la capital de la seva província i poder-ho transmetre en una peça que reflecteixi la realitat de la problemàtica en profunditat.

En segon lloc, perquè darrere del que pot semblar una situació esportiva aïllada, s'amaga una realitat amb interessos polítics i situacions que van molt més enllà del futbol, amb un gran valor periodístic. Des d'un principi, la peça no només vol parlar de gols i resultats. Té la intenció d'exposar el gran impacte social que pot causar perdre un actiu amb més de vuitanta anys d'història com el Lleida.

Així mateix, la peça pretén funcionar com una alternativa al periodisme actual, on la immediatesa marca el ritme de la professió. No es vol tractar una notícia concreta i no es pretén centrar la mirada en l'actualitat. Es vol fer un producte periodístic ric i amb context que permeti al lector conèixer tota la història que hi ha darrere de la situació que està travessant el Lleida CF.

1.3. Enfocament Periodístic

El principal enfocament periodístic d'aquest treball recau, sobretot, en l'apartat de les entrevistes i el reportatge final. La peça resultant, com s'ha explicat anteriorment, pretén mostrar la decadència del club de la Terra Ferma, fent èmfasi en totes les males gestions que l'han arruïnat, al mateix temps que es fa valdre els anys daurats de l'entitat. Per això, el reportatge també repassarà com es va gestar l'ascens a Primera Divisió i les diferències amb l'actualitat, ja que no es pot entendre la dimensió del desastre, sense saber d'on es parteix. Al mateix temps, tota la peça anirà acompanyada de la veu de testimonis i protagonistes —també

fragments de premsa del moment—, per poder construir una versió profunda i detallada dels fets.

Pel que fa a l'enfocament periodístic, el reportatge pretén fer èmfasi en la pèrdua social que representa la decadència del Lleida. També vol visibilitzar una realitat en què el club, víctima de les males gestions de terceres persones, s'ha trobat desemparat en una ciutat on les institucions l'hi han donat l'esquena i ha hagut de fer front a un nou competidor, trobant únicament la força en la resiliència i suport de la seva afició.

1.4. Format i metodologia

El producte periodístic resultant d'aquest TFG és un reportatge, ja que s'ha seleccionat com el gènere més adient per tractar la temàtica anteriorment explicada. La peça parteix d'un fet concret: l'anunci, per part de la junta actual del Lleida, que el club entraria en un preconcurs de creditors. A partir d'aquest punt, es relata l'evolució decadent de l'entitat des dels anys de Primera Divisió fins a l'actualitat. Tota la peça va acompanyada de declaracions extretes de les entrevistes, que funcionen com a principal font d'informació del TFG. A través d'aquestes es vol donar veu als protagonistes, confrontar opinions contràries i poder donar-li al producte una visió total de la problemàtica.

L'objectiu principal del treball, com s'ha mencionat amb anterioritat, era donar forma a un reportatge complet, és a dir, preparat per ser publicat. Aquest seguirà una estructura narrativa, amb un plantejament, un nus i un desenllaç, que juntament amb les veus dels entrevistats i la descripció de l'entorn social i esportiu, funciona com un reportatge literari.

La metodologia que s'ha emprat a l'hora d'elaborar-lo parteix de la delimitació del tema. Després es va fer una extensa recerca bibliogràfica i hemerogràfica per dur a terme el marc teòric i conèixer tot el context de la situació. Un cop coneguda la realitat del club lleidatà, es va fer una recerca d'entrevistats, dels quals, es va acabar escollint a 12. Posteriorment, es van realitzar les entrevistes corresponents i es van transcriure, per a complementar el segon gran apartat d'aquest TFG i poder introduir-les al reportatge. L'últim pas d'aquest treball ha estat l'escriptura del reportatge final, que és una síntesi de totes les fonts bibliogràfiques i personals recollides al llarg de la seva elaboració.

2. MARC TEÒRIC

Els fonaments teòrics d'aquest TFG estan estructurats en dos grans blocs, que pretenen oferir al lector un context adient per comprendre totalment la temàtica del reportatge. Per una banda, es pot trobar el marc teòric territorial, on hi ha una anàlisi de l'evolució demogràfica, industrial, cultural, política i esportiva de la ciutat de Lleida entre 1990 i 2025, anys que comprèn la peça principal del treball.

Un cop entès on ens situem, el lector podrà trobar el marc teòric futbolístic del territori. Clau per entendre la història i evolució del futbol de Ponent fins a arribar al naixement de la Unió Esportiva Lleida, i el punt de partida del reportatge.

2.1. Marc Teòric Territorial

El futbol, tal com indica el sociòleg britànic David Goldblatt, és “el reflex més extraordinari de la societat”. A través d'aquest esport es pot explicar el context social, polític i urbanístic d'un territori en concret, ja que els vincles que hi ha entre els clubs i els enclavaments que representen són molt forts. A més, a l'hora d'analitzar una problemàtica o la història d'un equip de futbol no se li pot donar l'esquena a l'anàlisi del seu entorn, perquè no es podria construir una visió global i contrastada del club en si mateix.

El cos d'aquest reportatge comprèn la història i evolució del Lleida des de la dècada dels noranta fins a l'actualitat, un període en el qual el club ha canviat molt, igual que la ciutat que li dona nom.

Lleida és el centre neuràlgic de l'oest de Catalunya. Un territori que fronteritza amb França i Andorra al nord, les províncies de Tarragona i Girona a l'est, amb Osca a l'oest i amb Tarragona i Saragossa al sud (Navarro Casanova, 2015). És la capital de la comarca del Segrià i de la província que duu el seu mateix nom, la més extensa de Catalunya amb 12.172 km² de superfície segons les dades de l'Institut Geogràfic Nacional (IGN). Actualment, tal com indica l'IDESCAT, té una població de 144.878 habitants, convertint-se en la sisena població de Catalunya amb més ciutadans, la primera sense comptar ciutats de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), però amb una densitat de població molt baixa respecte a la resta de ciutats

catalanes. Lleida té una densitat d'habitants per quilòmetre quadrat de 682.4, evidenciant, a diferència de la resta de ciutats catalanes, la immensa superfície del territori.

Pel que fa a la demografia de la ciutat als anys noranta, Lleida tenia 112.093 habitants, una xifra que havia tingut un fort increment d'uns 6.000 habitants des de 1981. Aquesta és va estancar fins als primers anys del s. XXI, quan, arran del desenvolupament de la “dècada prodigiosa de l'urbanisme espanyol” i la bombolla immobiliària va haver-hi un fort increment de la població, arribant per primer cop als 137.283 habitants l'any 2011 (Bellet & Llop, 2022).

Per definir la demografia lleidatana, també és clau entendre els moviments migratoris, un fenomen indispensable a l'hora de posar el focus en la població del territori i la seva evolució. El primer gran moviment migrador a la ciutat de Lleida arriba amb el final de la Guerra Civil i la dictadura franquista, un període en el qual la ciutat viu un creixement demogràfic molt superior a qualsevol altre (Aguayo Ortiz, 2018). Entre 1930 i 1975, Lleida va tenir un saldo migratori de 26.347 individus arribats de tot arreu del territori que van ajudar a impulsar l'economia després d'un període de crisi provocada per la Guerra Civil i la posterior postguerra i repressió franquista. L'any 1950, el teixit social de la capital estava construït, majoritàriament, per habitants nascuts a Lleida capital (22.000/ 41%), però també hi havia una gran representació d'aragonesos (4.681/ 8.9%), andalusos (3.090/ 5,8%) i, sobretot, persones procedents d'altres indrets de la província de Lleida (13.476/ 25%) (Aguayo Ortiz, 2018). Aquests, defugint de la ruralització de la província i les dures condicions de la pagesia, feina majoritària en bona part del territori, emigraven cap a la ciutat a la recerca d'oportunitats. Avui dia, Lleida encara beu d'aquest fenomen, doncs, segons l'IDESCAT, l'any 2022 1.946 persones van arribar a la capital de l'Oest de Catalunya procedents de la mateixa comarca, números similars als immigrants arribats d'Àfrica (1.399) i Amèrica (1.649), els altres dos grans grups migrants de la ciutat, en el mateix període.

Així i tot, a partir dels anys noranta també es consolida un moviment de migració de la gent local cap als municipis adjacents a la ciutat, que conformen l'àrea urbana de Lleida. Aquesta té una superfície de 426,3 km² i està conformada per 8 municipis, incloent-hi la mateixa capital del Segrià: Alcarràs, Alpicat, Torrefarrera, Alcoletge, Rosselló, Albatàrrec i Artesa de Lleida. Les raons del creixement del “cinturó” de Lleida són degudes a l'increment de l'habitatge i sòl; i les destacades connexions d'infraestructures de transport, sobretot, en

l'apartat viari. D'aquesta forma, des de la dècada dels noranta, l'àrea urbana de Lleida ha viscut un increment equitatiu i en alguns casos major que el mateix municipi central gràcies als moviments residencials d'habitants de la ciutat i l'impacte de les migracions estrangeres (Bellet & Llop, 2022).

Això es pot veure reflectit en les dades sobre dinàmiques de creixement de població de l'Institut Nacional d'Estadística (INE), que constata que en el període de 1981 a 1991, l'Àrea Urbana de Lleida va créixer un 0,2 més que el mateix municipi; entre 2001 i 2011, ho va fer en 0,6; i entre 2011 i 2019, un 0,1.

Pel que respecta al sector industrial, Lleida ha esdevingut la capital de serveis d'una àrea on predomina el sector agrari i agroindustrial (Bellet & Llop, 2022). Cal destacar que tota la xarxa de municipis que l'envolten són nuclis de població molt petits —el més gran de la província després de Lleida és Tàrraga amb 18.000 habitants— que funcionen, majoritàriament, com a enclavaments residencials i en els que hi predomina el sector primari, especialment l'agricultura. De fet, les comarques de Lleida són líders en producció agrària a Catalunya, ja que el 46,33% de les hectàrees de cultiu catalanes es troben al seu territori (Redacció, 2021).

Així, la ciutat ha esdevingut un centre del sector terciari, continuant amb la tendència Espanyola dels anys noranta, en la que es consolida una economia basada en els serveis que iniciarà un període de creixement econòmic que s'estendrà fins a la crisi de 2008 (Mata & González, 2017).

Aquest fenomen es pot veure reflectit en les dades de població ocupada per sector d'activitat de l'Idescat. L'any 1977 a Lleida, el sector preponderant era el de serveis amb 59.000 persones ocupades, seguit per l'agricultura amb 35.000, evidenciant que la ciutat ja actuava com a centre neuràlgic durant finals del s. XX. Una tendència que amb el pas dels anys s'anirà exagerant, puix que el 1990 hi haurà 65.000 persones ocupades i l'any 2008, previ al boom immobiliari, 126.000. Actualment, el sector Serveis a la ciutat de Lleida ha caigut fins als 46.000 individus ocupats, però continua essent el preponderant en comparació al sector agrícola (2.850), l'industrial (5.856) i el de la construcció (3.906) (Institut d'Estadística de Catalunya, 2024).

Pel que fa a la cultura i en aquest cas, la vinculació amb Catalunya, Lleida sempre ha estat un dels principals bastions de la parla catalana. Segons l'informe de la Secretaria Política Lingüística sota el projecte #Català974, l'any 1991, el 96,4% de la població major de dos anys comprenia la llengua i un 74,5% el sabia parlar. Aquestes xifres es varen mantenir fins al 2011, on teníem un 95% de població que entenia el català i un 75% que el sabia parlar.

L'Idescat va aportar més xifres sobre la situació actual de la llengua, la qual és innegable que està en retrocés a tot el territori, però a la Terra Ferma encara és preponderant, col·locant a la seva població com la que té un millor coneixement del català.

L'Idescat apuntava que l'any 2021 el 97,2% de la població major de dos anys entenia el català per sobre del 95,9% del conjunt de Catalunya. En aquesta mateixa línia, el 46% de la població té la llengua catalana com a idioma principal, mentre que en el conjunt de tot el territori, només un 29,2% utilitzen principalment la parla del país (Garcia, 2023).

Pel que fa a la representació política de la Paeria, Lleida ha estat un fort bastió per al Partit Socialista de Catalunya (PSC), perquè des de la transició tots els mandats a excepció de dos han estat dominats pels socialistes. Les úniques excepcions varen ser la victòria de Convergència i Unió l'any 1987, i la d'Esquerra Republicana el 2019.

El primer "paer en cap" del període que compren el treball fou Antoni Siurana i Zaragoza que l'any 1989 va iniciar el seu segon mandat al capdavant de la Paeria. Siurana va estar catorze anys a càrrec de l'Ajuntament en representació del PSC, coincidint amb l'etapa de Jordi Pujol al capdavant de la Generalitat de Catalunya. En aquesta estructura de poder es representava fonamentalment l'hegemonia política des de la restauració monàrquica de 1978 entre CiU, en plena representació del pujolisme; i el PSC (Palà, 2015).

L'any 2003 amb l'establiment del primer tripartit a la Generalitat de Catalunya encapçalat per Pasqual Maragall, s'acabaven vint-i-tres anys de pujolisme. El pacte entre PSC, Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i Iniciativa per Catalunya (ICV) va provocar grans canvis en l'estructura política de tot el país, que també van afectar Lleida (Espada, 2023). Amb la victòria del tripartit, l'alcalde Siurana renúncia i accepta un lloc com a conseller d'Agricultura,

deixant via lliure perquè Àngel Ros (PSC) ocupés el càrrec. El socialista va ser alcalde de la capital del Segrià entre 2004 i 2018 en un mandat on va aconseguir tenir una majoria absoluta fins a l'any 2015, quan per l'auge de l'independentisme va passar de 15 regidors a només 8. El mandat de Ros va estar marcat pel moviment independentista català i posteriorment les protestes del Procés, uns moviments als quals mai es va mostrar afí. Finalment, la seva etapa al capdavant de l'Ajuntament es va acabar després de catorze anys per passar a ser ambaixador espanyol al Principat d'Andorra. Així, va posar punt final a un mandat que va deixar una Paeria superendeutada, una crisi social sense resoldre, uns serveis públics privatitzats, cars i amb carències, i un urbanisme al servei del totxo i les grans empreses (*Comunicado del Comú de Lleida después de que Ros haya hecho público que será embajador en Andorra*, 2018).

Després de la renúncia d'Àngel Ros, el primer secretari del PSC a Lleida, Fèlix Larrosa, va ocupar el càrrec de Paer en cap gràcies a la militància socialista que el va escollir per davant de la regidora d'Hisenda, Montse Mínguez (Redacció, 2018). Així i tot, amb les eleccions municipals de 2019, a Lleida va haver-hi un canvi de deriva històric, doncs, després de quaranta anys de governs socialistes, Miquel Pueyo, cap d'Esquerra Republicana, va aconseguir guanyar les eleccions per una mínima avantatge sobre el mateix Larrosa. Aquesta sorprenent victòria d'ERC a un dels bastions del socialisme, responia al canvi de governança polític que va començar amb les municipals del 2019, on Esquerra es va convertir en la primera força després d'aconseguir un 23,48% dels vots totals a Catalunya; i va acabar el 2021 amb la investidura de Pere Aragonès com a president de la Generalitat, gràcies als escons del bloc independentista que van evitar que Salvador Illa pogués formar Govern (Tort, 2021).

Així i tot, en les següents eleccions: les municipals de 2023; Pueyo no va poder revalidar la victòria i Lleida va reconvertir-se en la seu socialista que ha estat sempre. Fèlix Larrosa (PSC) va guanyar les eleccions, mentre que Pueyo i Esquerra Republicana passaven a ser la tercera força del territori per darrere del PP (Europa Press, 2023). Amb la victòria de Larrosa, la seva investidura i la constitució del seu equip de Govern es va iniciar un nou mandat socialista, que perdura fins a l'actualitat. Igual que l'any 2019, les municipals del 23 van ser una bona mostra del que passaria a tot el país l'any següent, ja que els Socialistes es van instaurar en els Ajuntaments de les principals ciutats del país, a excepció de Girona, on la coalició de

Guanyem i Junts va evitar la investidura de Sílvia Paneque (PSC). Aquesta nova deriva es va acabar de reafirmar l'any següent, quan Salvador Illa va guanyar les eleccions al Parlament i va ser investit com a 133è president de la Generalitat, posant punt final a catorze anys de governs independentistes (Moldes & Serra, 2023).

Enmig d'aquest context i en el marc del treball (1990-2025), Lleida també ha viscut grans esdeveniments esportius representats en els quatre grans clubs de la ciutat: Unió Esportiva Lleida (futbol), Lleida Bàsquet (Bàsquet), Força Lleida (Bàsquet) i Lleida Llista (Hoquei).

La primera gran fita va arribar l'any 1993 amb el segon ascens de la Unió Esportiva Lleida a Primera Divisió. Malgrat baixar immediatament l'any següent, el club va viure una dècada prodigiosa, on es va mantenir a Segona i omplia de joia les graderies del Camp d'Esport. L'estadi és una de les grans instal·lacions municipals esportives de la ciutat, que l'any 1993 va ser ampliat i compta amb una capacitat per a 13.500 espectadors. També té l'honor de ser l'estadi més antic de Catalunya, el tercer d'Espanya, ja que disposa de més cent sis anys d'antiguitat (Usall, 2019)

Pel que fa al bàsquet de la ciutat, s'han de destacar dues etapes diferents: la primera amb el desaparegut Lleida Bàsquet, també conegut com a Caprabo Lleida o Plus Pujol Lleida, i la segona amb l'actual Força Lleida, conegut per temes de patrocinis com Hiopos Lleida. Tots dos van aconseguir una altra fita històrica, arribar a l'ACB, màxima categoria del bàsquet a escala nacional.

El primer ascens va ser del Caprabo Lleida la temporada 2000-2001, després d'imposar-se per 75-77 en el darrer partit de play-off al Minorisa.net Manresa al Nou Congost. En un inici l'equip lleidatà disputava els seus partits al Pavelló Onze de Setembre, un dels referents al territori, però que només comptava amb 2.200 seients, una xifra molt baixa per l'ACB. Per tant, un cop aconseguit l'ascens, es va construir en només 125 dies i amb la feina de 40 empreses diferents, l'Espai Fruita Barris Nord, un complex esportiu amb capacitat inicial per a 6.000 aficionats que s'ha erigit en el temple del bàsquet a la ciutat i en una de les grans estructures multiesportives de tot el territori (Lleida Bàsquet, 2008). El Caprabo Lleida va estar a l'ACB fins a l'any 2005, després que una derrota contra el Unelco Tenerife (69-80) i un

triomf del Granada contra el Río Breogán (66-73) materialitzessin el descens dels lleidatans. Un cop baixats a la LEB, van haver de passar dinou anys i la desaparició del club perquè Lleida tornés a vibrar amb el bàsquet a primera divisió.

L'any passat, el Força Lleida, club successor del desaparegut Lleida Bàsquet, va tornar a aconseguir una fita històrica. Sota les ordres de Gerard Encuentra, tècnic lleidatà, l'equip va aconseguir classificar als play-offs d'ascens a l'ACB per tercera temporada consecutiva i després de superar a l'Alacant per 3-0 en el global de l'eliminatòria, va arribar a la Final Four celebrada al Madrid Arena. Allà, acompanyat per una gran massa d'aficionats bordeus va superar al San Pablo Burgos en les semifinals (77-80) i a l'amfitrió, el Movistar Estudiantes, a la final (70-85), aconseguint materialitzar un retorn triomfal a l'elit del bàsquet nacional. Aquesta temporada, el Barris Nord s'ha convertit en una de les grans atraccions de l'ACB, ja que hi destaca el gran ambient que s'hi viu i l'assistència, que ha estat per sobre del 85% de la capacitat total en la majoria dels partits del Lleida com a local.

Per tancar l'entramat de grans entitats esportives de la ciutat, s'ha de mencionar al Lleida Llista Blava —ara Pons Lleida—, l'únic campió europeu en tota la història de la ciutat. El club d'hoquei patins va néixer l'any 1951 i disputa els seus partits a l'Onze de Setembre, la que fou la casa del Lleida Bàsquet fins a l'any 2001, quan es van mudar al Barris Nord.

L'actual Pons Lleida disputa la OK lliga, màxima categoria nacional d'hoquei, i ho fa de forma consecutiva des de 2010, quan van aconseguir el seu últim ascens. A l'elit nacional, el Lleida s'ha fet un lloc en una competició on hi ha un domini aclaparador del Barça, que ha guanyat 34 de les 55 edicions i en els últims deu anys només l'ha perduda un cop, contra el Liceo gal·lec l'any 2022. Tot i no poder competir per les lligues, els lleidatans han guanyat tres Copes CERS, la segona competició Europea més important. Ho van fer la temporada 2017/2018, 2018/2019 i 2020/2021, convertint-se en un dels equips que més cops ha aixecat el llautó europeu (EFE, 2021).

Aquest any, el club lleidatà ha continuat evolucionant, però sense sort. Els de Edu Amat van arribar a la final de la Copa del Rei, on van caure per 5-4 contra el Reus Deportiu (Ronda, 2025). També, es van quedar a un passet de tornar a disputar una final europea, després de

perdre a les semifinals de l'Europe Cup, antiga copa CERS, contra l'equip que va acabar sent campió: l'Igualada, per 4-3.

2.2. Marc Teòric Futbolístic

El futbol a la ciutat de Lleida apareix a inicis del s. XX, concretament l'any 1903, quan el *Diario de Lérida* va publicar en la seva portada el programa de les festes tardor, conegudes també com les festes de San Miquel, que s'havien de celebrar entre el dia 12 i 16 de setembre. Enmig d'aquell programa, s'explica que el dilluns dia 14 se celebraria “*un gran partido de Foot-ball en el Campo de Marte*”, establint així la primera referència futbolística documentada que hi ha en relació amb la capital del Segrià (Torrebadella, 2012). Així i tot, la manca de fonts documentals ha fet que no es conegui ni el resultat, ni els equips, ni cap detall del partit futbolístic degà a la capital lleidatana, més enllà de l'espai on es va disputar, el Camp de Mart. Una desapareguda esplanada que s'estenia als peus de la Seu Vella, el monument més representatiu de la ciutat i que sempre ha estat molt vinculat amb el futbol, ja que és la peça principal de l'emblema del Lleida, el club de futbol més important que hi ha hagut mai a la ciutat.

Fruit de la manca de fonts d'informació, el naixement del futbol a Lleida es tendeix a col·locar set anys després del primer capítol futbolístic a la ciutat i s'ha assenyalat al navarrès Prudencio Manuel Azoz Arizcuren com el principal responsable d'introduir aquesta doctrina esportiva al territori. Com explica Juan Prenafeta en el seu llibre *História del deporte leridano* (1947), Azoz era un modest futbolista del Salut Sport Club de Barcelona que va arribar a Lleida per treballar d'administratiu a la fàbrica d'olis de Manuel Porcar Tió. També, va ser responsable de presentar un nou esport als lleidatans, en entrenar-se individualment al Camp de Mart, enclavament on s'havia celebrat la primera demostració del “protofutbol” a terres lleidatanes.

“Azoz era un entusiasta deportista y si bien, según cuenta, no jugaba en el Campo de Marte con aires de inventar el fútbol en Lleida, porque su intención era entrenarse y captar a quien pudiera interesarle con el fin de organizar ataques a gol que convirtiesen más eficaz su entreno, en cambio la novedad que esto representaba para quienes le contemplaban, la

admiración que les producía el dominio de la pelota de Azoz que tanto con los pies como con la cabeza, constituyó probablemente, incluso sin habérselo propuesto, la iniciación de la práctica del balompié en ésta al darlo a conocer y por ello es justo figure en el primer relato de la historia del fútbol leridano” (Prenafeta, 1947)

Amb la llavor del futbol plantada, la popularització d'aquest nou esport va anar augmentant de forma proporcional, amb un ritme constant, però sense grans capítols de massificació exponencial. Un dels moments importants pel futbol lleidatà, que apareix just abans de la creació dels primers clubs, és la col·lectivització i consolidació de l'esport, quan els treballadors de l'empresa Barcelona Traction Light & Power, més coneguda com La Canadenca, comencen a disputar partits amb els practicants locals (Badía, 2013).

L'empresa elèctrica creada a Toronto l'any 1911, d'on li prové el sobrenom de “La Canadenca” s'instal·la a Lleida mitjançant una empresa filial: Riegos y Fuerzas del Ebro S.A, que tenia l'objectiu de construir centrals hidroelèctriques a les conques del Riu Ebre i els seus afluents, entre els quals es troba el Riu Segre (Ajuntament de Lleida, s.f). L'any 1919, l'acomiadament de vuit treballadors de la filial per queixar-se després de patir una davallada de 25 pessetes en el seu sou, va originar el que ha passat a la història com la Vaga de la Canadenca. La revolta obrera en solidaritat amb aquests vuit treballadors acomiadats va deixar la capital de Catalunya, Barcelona, sense llum, aigua i transport; va implantar la jornada laboral de vuit hores i va col·locar al sindicat de la Confederación Nacional del Trabajo (CNT) com el més important a la península (Remacha, 2020).

Després que el futbol s'escampés per la capital del Segrià, era el moment per institucionalitzar-lo a través de la creació d'agrupacions diverses. El primer equip de què es té constància, segons Prenafeta, és el Montserrat, format l'any 1913 per un grup d'alumnes del Col·legi Maristes de Montserrat i que disputaven les seves sessions esportives a Gardeny. D'aquesta forma, l'entitat dels Germans Maristes, que es va instal·lar a Lleida l'any 1885 a la Plaça Sant Joan per, l'any 1901, construir l'actual escola de Montserrat; va ser clau a l'hora de desenvolupar el futbol i l'esport entre els seus alumnes i els ciutadans. Doncs, el col·legi apostava per una doctrina educativa en la qual l'activitat física tenia un paper cabdal (Història del centre, 2020).

Després de la creació del primer equip, va continuar havent-hi alguna que altra influència estrangera a la ciutat, com és el cas del partit de la Copa Plata disputat entre l'Internacional F.C i l'Universitario F.C, que va recollir en les seves pàgines el Mundo Deportivo.

“En ocasión de la fiesta mayor de esta capital, el pasado sábado por la tarde se jugó un interesante partido de futbol, entre los equipos barceloneses Universitario e Internacional, que gustó extraordinariamente. En la primera parte dominaron los verdes, pero en el segundo tiempo se cambiaron los papeles, y los estudiantes lograron meter en cintura a sus contrarios, a quienes vencieron por 2 goals a 0. El segundo partido, que debía jugarse el domingo, hubo de suspenderse a causa de la lluvia” (Felip, 1914).

El juny de 1914 arriba una de les dates més destacades del futbol lleidatà, doncs, com explicava el Correo de Lérida en les seves pàgines, el dijous 13 de juny es va constituir el primer club de futbol a Lleida: el Club de Foot-Ball Lleida. El primigeni equip lleidatà va erigir-se com la primera institució futbolística amb una estructura institucional sòlida que buscava articular una entitat destacada dins de la ciutat i no només la pràctica esportiva com els Maristes.

“El jueves pasado, celebraron una reunión los amantes del sport footballistico, acordando constituir una sociuedad denominada “Club de foot-bal Lleida”. Fue nombrada la siguiente Junta Directiva: Presidente, Manuel Andreu; Vice presidente, Carles La Rosa; Secretario, Emilio Pardiñas; Tesorero, Aurelio Núñez; Vocal primero, José Vera; Vocal segundo, Jose Llorens. Deseamos mucha vida a la naciente sociedad” (Generales: De Sport, 1914).

A finals del mateix mes, el propi “Correo de Lérida” explicava en les seves pàgines el naixement de la Asociación Foot-Ball Lleyda, un club que arribaria a reunir una seixantena de socis i ampliava la diversitat d'institucions més o menys consolidades a la ciutat (Torrebadella, 2012).

“Mañana a las 11 de la misma se runirá en las Casas consistoriales la Asociacion foot-ball Lleyda para constiruirse oficialmente, discutir y aprobar sus estatutos y reglamento, acordar su adhesión a la Federación española de Clubs y tomar otros acuerdos para el fomento y

desarrollo de este deporte que tanta importancia ha adquirido en España (Generales: De Sport, 1914b).

Malgrat la creació de dos clubs referencials, el futbol de la capital de la Terra Ferma va seguir en una escala molt amateur, ja que com es recull Julián a les pàgines de El Ideal: *“Lérida és la ciudad entra las de su importancia, en que menos se cultiva la educación física en múltiples y variadas formas. Dos sociedades ciclistas, de vida ni muy próspera, un club de foot-ball con no menos menguada existencia y cuatro gimnasios peor dotados y organizados en los establecimientos de enseñanza no son ni en mucho menos un ideal”*.

Això és perquè durant les primeres dues dècades del s. XX, Lleida, en comparació a les seves ciutats succedànies (Sabadell, Terrassa, Manresa, Figueres o Reus) estava molt endarrerida, esportivament parlant. Però la situació va començar a canviar després de la festa major de 1915, un dels principals punts d'inflexió en el context futbolístic de Ponent. Durant la celebració es van disputar diferents proves esportives, entre les quals, s'hi destacaven dos partits de futbol disputats entre el Club Lerida i dos equips de Reus al turó de Gardeny que van deixar a la gent altament complaguda (Julián, 1915). És així com, després de l'èxit de les festes, el diari El Ideal remarcava en les seves pàgines la necessitat de crear una associació esportiva potent que permetés fer un pas endavant a Lleida en la seva situació atlètica.

“Y así será por desgracia, mientras no haya unidad de acción, mientras no haya quien con el suficiente prestigio aglutina todos estos elementos dispersos y constituya una entidad fuerte, potente y capaz de llevar a cabo tan magna obra. Es preciso que los indicados al curso se penetren de la importancia y constituyan esta entidad, Federación, Asociación, o como se llamen, donde tengan cabida todas las manifestaciones del Sport, con sus campos de foot-ball y Tennis, su trinquete, su gimnasio, su velódromo que pueda celebrar partidos, concursos y carreras periódicamente, un algo como es la Sociedad Gimnástica Española de Madrid y que coloque bien alto el nombre de Lérida” (Julián, 1915).

Com si es tractés d'una premonició, aquesta publicació va augurar el futur del futbol lleidatà, una disciplina que va donar una passa de gegant l'any 1917, quan diferents entitats polítiques de la ciutat van veure en aquest esport una manera de canalitzar i transmetre els seus ideals a

la ciutadania. D'aquesta forma van néixer entitats destacables com el FC Leridano, amb relacions amb el partit Republicà Radical d'Alejandro Lerroux; el FC Lleida, que incloïa treballadors de la banca i membres de la Penya Desportiva Salat, amb vincles amb la Lliga Regionalista; o el Joventut FC, el club més important en aquests anys, puix era l'equip de la Joventut Republicana (Usall, 2019). Aquesta entitat destaca per la gran força que va tenir a la capital del Segrià durant el primer terç del s. XX, arribant a l'alcaldia de la ciutat l'any 1917, després que Humbert Torres i Barberà es convertís en el primer alcalde republicà de la ciutat de Lleida.

Amb l'arribada al poder dels republicans, la ciutat va viure un procés de transformació i modernització molt destacat i tal com s'establia en els seus estatuts, un dels principals objectius de l'agrupació era *“incentivar la creació de cooperatives; crear institucions socials i amenitzar la vida de la societat amb actes d'esbarjo i esport”*. D'aquesta manera, l'any 1918 amb la idea de poder transmetre la seva ideologia a través de l'esport, el govern republicà de Lleida inicia la construcció d'un gran complex esportiu anomenat Camp d'Esports (Usall, 2019). Entre les instal·lacions, s'hi troba un estadi en el qual encara avui en dia disputa els seus partits el Lleida CF i que s'ha convertit en l'estadi més antic de Catalunya i el tercer d'Espanya, només superat pel Molinón (Gijón) i El Rubial (Águilas) (Usall, 2019).

“El camp té 100 metres de llarg i 60 d'ample permetent celebrar-hi partits de la mes gran importància, puig que feta l'instal·lació amb tot el confort podrà procedir-se a un concient entrenament que permetrà lluitar als nortres equips amb els de més anomenada Catalunya. El camp envoltat de jardins tindrà un bell marc coronat per una font monumental que s'ovira al extrem de la finca, será sens dubte de una famosa perspectiva” (Godás, F, 1918).

El 1919 es va inaugurar el complex, el qual compta amb Velòdrom, pista de patinatge, gimnàs, frontó, sanatori, pistes de tennis, piscina, zona d'esbarjo i el camp de futbol. Va ser dissenyat per l'arquitecte lleidatà Alfons Florensa i va costar 100.000 pessetes. A més, segons les cròniques de l'època, se'l va batejar com un dels millors complexos esportius de tota Espanya (*Más de 100 años del Camp d'Esports, la historia de Lleida*, 2019).

Amb la creació del Camp d'Esports i la consolidació dels primers clubs de la ciutat, que en estar fortament vinculats amb moviments sociopolítics van poder arrelar-se als ciutadans, el futbol lleidatà va continuar donant passes endavant. Un dels grans capítols en la seva prematura història la trobem durant les primeres dècades dels anys 20 amb la constitució de la Delegació de la Federació Regional de Futbol, una organització provincial de les Terres de Ponent que es va encarregar de crear el primer campionat lleidatà. En aquest hi van arribar a participar 15 equips de les diferents comarques de la plana de Lleida. Així, es constitueixen les primeres rivalitats entre els diferents clubs i el futbol s'acaba de consolidar en convertir-se en un esport de competició (Badia, 2013).

Pocs anys després, concretament el 1922, es creà la Penya Esportiva Salvat, una associació que pretenia desenvolupar la pràctica de l'esport generalista a Lleida, molt vinculada a la Lliga Regionalista de Catalunya. En la mateixa línia que el Partit Republicà, la Lliga, durant aquell temps, va esdevenir la principal força política a Catalunya i volia transmetre a través de l'esport la seva ideologia. Sota la direcció de Prat de la Riba, Cambó, Abadal i Ventosa i Duran, la Lliga va esdevenir en un partit modern que sobre el paper superava el model tradicional del conservadorisme i el liberalisme. Així i tot, amb el sorgiment dels radicals de Lerroux, la Lliga va passar a ser l'opció conservadora, essent així el partit de la burgesia catalana (Montagut, s.f).

D'aquesta Penya Esportiva Salvat sorgirà el FC Lleida, un club que arribarà a comptar amb 1.500 socis i serà vaticinat per la revista Lleyda Deportiva com "l'obra d'una entitat patriòtica", mostrant així el fort vincle polític entre la Lliga i l'entitat esportiva. En aquesta mateixa línia, el club de la Penya Salvat fou la primera agrupació futbolística de Lleida en professionalitzar-se i pagar un sou als seus jugadors, fruit de la poderosa entitat que els recolzava (Torrebadella, 2012).

"En primer de febrer d'aquest any tenien ja un camp d'esports de sa propietat, celebrant la inauguració al mes següent i rebent clamoroses mostres d'adhesió i de simpatia, que's cristalitzaven després inscrivint-se 1,500 socis i constituint el avui ia famós equipo Lleyda F. C, format per elements d'empenta i vàlua que mantenen victoriosament el prestigi de la Penya , guanyant renyidíssims partits cel·lebrats amb teams d'alta categoria" (Autors varis, 1923).

La seva creació és paral·lela al cop d'estat del general militar Miguel Primo de Rivera que fruit del descontentament militar pel desastre d'Annual -derrota de l'exèrcit espanyol a la Guerra del Marroc-, el creixent nacionalisme català i basc, i l'auge de moviments obrers va establir un govern autoritari i militarista que es va allargar fins a l'any 1930 (García, 2025). La dictadura conseqüent va ser un període on es van suprimir les garanties constitucionals i, en el cas català, es va suprimir qualsevol representació de la cultura catalana, entre elles la seva llengua.

En aquest context i per culpa de la voluntat del règim de censurar qualsevol agrupació contrària als seus ideals, el FC Juventut va deixar de ser el club hegemònic del territori; i el FC Lleida, gràcies a la seva vinculació amb els sectors més conservadors, va esdevenir "l'equip del règim". Entre un dels tractes de favor més destacats que va tenir, s'hi troba la concessió del Camp d'Esports, passant així a jugar els seus partits com a local a l'estadi més important del territori i convertint-se en l'equip principal de la capital del Segrià (Torrebadella, 2012).

Durant el clímax de la dictadura espanyola, a Lleida s'estava gestant la llavor del que és, actualment, el club amb més antic que segueix en actiu del territori: l'Associació d'Exalumnes de Maristes, conegut pel gran públic com l'AEM. Actualment, és reconegut per la seva labor en el futbol femení des de 2003, ja que el primer equip competeix a la Primera RFEF, segona categoria del futbol nacional i ha aconseguit guanyar una Copa Catalunya Femenina.

Així i tot, la seva importància no només recau en els seus èxits i la gran tasca formativa que duu a terme a la capital del Segrià, puix que l'AEM és una de les causes directes per les quals va néixer el Lérida Balompié, predecessor de la Unió Esportiva Lleida i actual Lleida CF. L'origen de l'AEM és l'any 1925, quan un grup d'exalumnes del Col·legi dels Germans Maristes van fundar una entitat esportiva sota el nom de Clavé CF, que no va adoptar la seva nomenclatura actual fins a l'any 1927.

“A propuesta del señor Franciso Dies se determinó dar el plazo de 20 días para que los que deseen formar parte del nutrido equipo de foot-ball que la Asociación piensa organizar,

dándo su nombre antes del 20 corriente, entrevistándose con él en su domicilio, calle Remolins número 27 estanco. En principio quedó aprobado que podrían admitirse como jugadores a los Exalumnos del Colegio Montserrat que han manifestado deseos de pertenecer a la entidad deportiva que se trata de fundar” (Autors Varis, 1923).

Els primers anys de l'entitat no van ser fàcils i el club va haver d'aturar la seva activitat durant dues etapes diferents per culpa de la inestabilitat política, social i econòmica que travessava el territori. La primera aturada va arribar l'any 1931, coincidint amb el final de la Dictadura i l'establiment de la Segona República (1931-1936); i la segona, l'any 1936 per la Guerra Civil (1936-1939). Amb el final del conflicte i la victòria del bàndol franquista, l'AEM torna a la seva activitat, convertint-se així en l'únic equip lleidatà que va sobreviure a la Guerra Civil (Torrebadella, 2012). Tanmateix, en aquest període de conflicte van sorgir diversos clubs que van ser molt importants per mantenir viu el futbol, l'únic esport que va seguir amb més o menys activitat durant la guerra.

En mig d'aquest context, va néixer la Unió Esportiva Lleida, una associació esportiva sense relació directa amb el futur equip lleidatà que va arribar a Primera Divisió l'any 1993, i tenia un equip de futbol conegut com els Calaveres, club que es va acabar convertint en el millor de la província.

“A primer del mes passat es constituí a la nostra ciutat la Unió Esportiva de Lleida, la qual es proposa dedicar les seves activitats principalment als següents esports: Futbol, Atletisme, Boxa i Natació. La falta absoluta a Lleida d'una entitat d'aquesta classe fou el que determinà a un grup d'esportius a realitzar el que ara ja es una realitat” (Autors varis, 1935).

Així i tot, amb la presa de la ciutat per part de les tropes franquistes el 3 d'abril de 1938, l'activitat d'aquesta entitat, juntament amb la majoria dels clubs, es va veure forçada a desaparèixer, tirant per terra tot l'entramat futbolístic que s'havia començat a construir des de finals dels s. XIX. Amb el buit d'un equip representatiu del territori, l'Associació d'Exalumnes de Maristes va començar a negociar l'any 1939 amb els antics dirigents dels grans clubs de la ciutat per fundar una entitat que representés a tota la regió. Així va ser com el 22 d'abril de 1939, amb la unió de l'AEM, el Lleida Sport Club i els Calaveres, neix el

Lérida Balompié-A.E.M, predecessor de l'actual Lleida CF i la primera entitat a adoptar el color blau, per la influència dels Maristes, i un emblema on a la part superior s'erigeix la Seu Vella, símbol de la ciutat (*Historial del Lleida Club de Futbol*, s.f)

Durant les seves primeres temporades, l'equip té relatiu èxit i després d'ascendir al Grup B de Segona Categoria Preferent, el Lérida demana a les autoritats falangistes el Camp d'Esports. Tanmateix, els objectius del govern franquista disten molt dels del club català i emparant-se en la Llei de Responsabilitats Polítiques expropien l'estadi, el rebategen com el "Campo de Deportes de la Falange" i funden el Club Deportivo Leridano, una entitat establerta per militars i falangistes, que pretenia erigir-se en contrapès del Lérida Balompie (Usall, 2019).

Així, tots dos equips van esdevenir en enemics acèrrims, representant una societat fragmentada des del començament de la Guerra Civil que es va traslladar al futbol amb les constants hostilitats entre les dues aficions. Tanmateix, amb el pas dels anys i, sobretot, els grans problemes econòmics que assetjaven els dos equips i els impedié plasmar bons resultats sobre el terreny de joc, les directives de les dues entitats van acordar una fusió, que acabaria amb la creació de la Unión Deportiva Lerida l'any 1947. Amb el pas dels anys, el club esdevindria l'entitat esportiva més important en la història del territori, arribant a jugar dos cops a Primera Divisió, l'any 1950 i el 1993. La seva trajectòria, plena d'alts i baixos, s'estén fins al present, on el Lleida CF, hereu de la UD Lerida, continua lluitant per sobreviure després de travessar la seva enèsima crisi.

3. ENTREVISTES

L'apartat d'entrevistes compon la segona part del treball. Funciona com l'impàs del marc teòric al reportatge i té la voluntat d'emfatitzar el que ha estat la principal font d'informació, juntament amb la recerca hemerogràfica i bibliogràfica, per dur a terme la peça periodística final que es podrà llegir a continuació del següent bloc.

En aquest apartat es poden trobar 10 entrevistes diferents, totes d'elaboració pròpia, que es van fer amb dos objectius molt específics. Per una banda, com ja he mencionat, les entrevistes van servir per aconseguir tota la informació possible de les diferents etapes que es tracten al reportatge. Per l'altra, funcionen com a punt de partida per poder inserir diferents veus substancials per la història del Lleida a la peça final. Des d'un inici es va trobar indispensable que el reportatge fos un retrat social del que suposa la decadència del Lleida per la ciutat, trobant en aquestes entrevistes les veus dels protagonistes que ajuden a donar consistència informativa a la peça final i construir el seu ecosistema social. Totes i cada una de les entrevistes tenen sentit per si mateixes. Funcionen com a elements independents les unes amb les altres i compten amb una mirada periodística pròpia, aprofundint en un tema concret en cada una d'elles. Per tant, en el següent apartat es podrà trobar un conjunt d'entrevistes preparades per publicar, que, al mateix temps, han constituït la font d'informació principal per poder fer el reportatge.

La metodologia que s'ha seguit en tots els casos ha estat sempre la mateixa: Primer s'ha definit el perfil de l'entrevistat en funció de l'època o temàtica a tractar. Després, s'ha preparat el guió i s'ha dut a terme l'intercanvi de preguntes amb els entrevistats, en alguns casos de forma presencial i d'altres telemàticament. Per acabar, s'ha fet la tasca de transcripció i s'han establert els titulars i entradetes corresponents per conformar peces amb un sentit periodístic per si mateixes.

TAULA D'ENTREVISTATS

Aquesta és la taula que es va realitzar per definir als entrevistats. Inclou el nom, el càrrec i l'interès que té en relació amb el tema o objectius del treball. Els diferents entrevistats

segueixen un ordre lògic per donar consistència a l'apartat. Primer es pot trobar als periodistes, que permeten conèixer el tema d'una forma més global. Després, els futbolistes, que donen una visió interna de tres èpoques diferents. Més endavant, es pot trobar la veu dels aficionats i, per tancar, les visions institucionals, tant dels dos clubs de la ciutat, com de l'Ajuntament.

ENTREVISTAT	CÀRREC	INTERÈS PEL TREBALL
Xavier Madrona	Periodista del Diari <i>SEGRE</i>	Més de trenta anys d'experiència treballant al diari referència del territori. Ha cobert totes les etapes del club, des dels anys de Primera Divisió fins a l'actualitat; i és una gran font d'informació per aprofundir en les diferents etapes del reportatge.
Oriol Jové	Periodista i escriptor	Aficionat i periodista amb gran coneixement sobre la història del Lleida. És una gran font d'informació pel reportatge.
Txema Alonso	Jugador de la U.E.Lleida de Primera Divisió	Pivot del Lleida de l'època daurada que arriba a Primera Divisió l'any 1993. Ha estat molts més anys vinculat al club i és una bona font personal per saber com es van viure detalladament els anys gloriosos del futbol de

		ponent.
Pau Bosch	Capità del Lleida i l'Atlètic Lleida	Capità de les dues entitats antagòniques d'aquest reportatge. Permet conèixer en profunditat les gestions que van conduir al Lleida a la decadència i tenir una visió sobre com es veu des de dins de l'Atlètic Lleida la realitat de la ciutat.
Roger Figueras	Capità del Lleida Esportiu	Capità i defensa del Lleida de la temporada 2023-2024. Va viure la darrera etapa dels Esteve i la recuperació social durant els anys de Pereira. També, va formar part del planter del Lleida quan va sorgir tota la polèmica del Badalona Futur. Permet conèixer des de dins del club com es va viure tota aquesta situació.
Ramon Usall	Escriptor i mestre de secundària	Aficionat del Lleida de tota la vida. Va ser estudiant de la carrera de sociologia i ha escrit diverses obres en les quals vincula el futbol i la política o els moviments socials. La seva mirada ajuda a construir i conèixer el club

		des del vessant més social.
Sergi Maza	Representant de Rudes Lleida	Membre del grup d'animació Rudes Lleida. Llicenciat en història, el seu testimoni aporta la veu de l'aficionat del Lleida, un dels punts principals per entendre tota la problemàtica que està assetjant al club de la Terra Ferma.
Marc Torres	Adjunt a la presidència del Lleida CF	Membre de la junta del Lleida i advocat. És la representació institucional del Lleida en aquest reportatge.
Joan Bosch	Primer president de l'Atlètic Lleida	És una veu autoritzada dins del futbol lleidatà per la seva gran trajectòria al capdavant del desaparegut EFAC Almacelles. També és una font d'informació sobre el naixement de l'Atlètic Lleida i la seva posterior evolució.
Josep María Oromí	President de l'Atlètic Lleida	Màxim mandatari de l'Atlètic Lleida. És la representació institucional del club lleidatà en aquest treball.
Jackson Quiñónez	Regidor d'Esports de la	Membre de l'actual equip de

	Paeria	govern de l'Ajuntament de Lleida. És una veu autoritzada en representació de l'entitat pública lleidatana i per parlar sobre el nou conveni del Camp d'Esports i els conflictes amb el Lleida CF. També ha estat un dels afectats per les querelles del club contra l'Ajuntament per tràfic d'influències.
Juanjo Falcó	Portaveu d'ERC de Lleida	És un dels principals representants de l'oposició dins de La Paeria. Llicenciat en dret, és una veu autoritzada per parlar el conveni del Camp d'Esports i la guerra entre el Lleida i l'Atlètic Lleida, des d'una altra perspectiva.

Elaboració pròpia

3.1. Entrevista amb Xavier Madrona

“El Lleida va arriscar-se a invertir tot el que no tenia, però es va anar fent una bola econòmica molt grossa que va acabar esclatant”

Xavier Madrona, periodista de raça amb més de trenta anys d'experiència al SEGRE, diari de referència de Ponent, on sempre ha estat donant veu a l'esport lleidatà. Va ser els ulls i la ploma dels millors anys de la història del Lleida i amb la seva experiència analitza l'èxit i decadència, fruit de les males gestions dels propietaris, d'un club al qual li ha dedicat tota la seva vida professional i privada.

Com es passa de tenir un Lleida a Primera Divisió a la seva desaparició per un deute de 28 milions d'euros l'any 2011?

Fonamentalment, perquè hi ha una sèrie de males gestions i es pensa en el present més immediat. El Lleida de l'època de Mario Duran no té res a veure amb l'etapa de Tatxo Benet i molt menys amb la dels germans Esteve. En l'època de Duran tot era més familiar i casolà, malgrat que també hi havia endeutament, podíem sobreviure d'una forma més austera. En l'època de Tatxo Benet hi ha una gestió més complexa, basada a deixar-ho tot pel final de temporada. Hi havia un cert descontrol, un abisme de principi de temporada al final d'aquesta, on els jugadors arribaven a estar quatre mesos sense cobrar. A partir d'aquí, comença tota una fugida cap endavant, van arriscar-se a invertir tot el que no tenien, però es va anar fent una bola econòmica molt grossa, que va acabar esclatant. Al final, va haver-hi la temporada d'impàs de l'Annabel Junyent l'any 2011, la qual va ser pactada amb Tatxo Benet, ja que aquest no volia ser el responsable d'ensorrar el club i es va decidir que fos ella la que acabés enterrant el club amb la suspensió de pagaments.

Remuntant-nos a l'any de l'ascens, les cròniques del Mundo Deportivo, descrivien l'ascens del Lleida Esportiu com una gran sorpresa, un fet inesperat. La institució estava preparada per aquell ascens i realitzar totes les inversions que van fer o estava per sobre de les seves possibilitats?

Sí que hi ha certa sorpresa perquè feia cinquanta anys que el Lleida no arribava a Primera Divisió. Tot i això, veníem de dos anys en què l'equip havia quedat entre els 5 primers de Segona, per tant, tampoc va ser un esdeveniment tan inesperat. Respecte a la temporada de Primera, l'equip va començar la pretemporada amb 14 jugadors, van descuidar la plantilla, tot i que, la temporada no acabés d'anar del tot malament. Mario Duran sempre s'assegurava que les inversions podien ser suportades pel club, per això, fer l'equip costava moltíssim, ja que si no és per un mínim, els jugadors no et venien a jugar. Va faltar temps i previsió, Mané estava acostumat a muntar els equips de seguida i a Primera li va costar més.

Creus que el fet d'haver tocat Primera i acabar baixant va ser una raó de pes que va desembocar en la refundació del club?

Queda clar que mai es va acabar de superar, perquè quan baixem a Segona volíem tornar a Primera. En aquells temps la ciutat estava molt engrescada, el Camp d'Esports s'emplenava quasi tots els partits i hi havia entrades de fins a 12.000 espectadors. Tot això, que beneficiava a l'hostaleria i els negocis, va portar a la ciutat a un clima d'eufòria. Després del descens, Mané continua un any més com a entrenador i es fan inversions importants, però perdem el Play Off d'ascens contra l'Sporting. A partir d'aquell moment mai més hem tornat a estar a prop d'una cosa així.

Quins factors porten a la desaparició del club l'any 2011?

Per damunt de tot, el club va baixant el nivell esportiu i cada any augmenten els deutes. També, hem de tenir en compte que, quan el Lleida puja a Primera estava sol, però després hi va haver l'eclosió del Bàsquet arribant a l'ACB i sorgeixen altres esports, com el Llista Blava d'Hoquei. Això és bo per la ciutat, on es multiplica l'oferta esportiva, però, fa que el Lleida perdi massa social i, en conseqüència, estigui on està actualment.

Amb la refundació del club l'any 2011 i la marxa de Tatxo Benet, els germans Esteve es converteixen en els propietaris del club. Quines diries que han sigut les claus de la gestió dels Esteve?

Els Esteve sempre han fet equips competitius, però la gestió institucional ha sigut caòtica: jugadors a qui no se'ls pagava el que es prometia, que se'ls hi queda a deure, llegendes del club que se'ls fa fora de mala manera, una sèrie de coses que han acabat portant al club on és ara, a la Quarta categoria. En tot aquest tema, la temporada 2015-2016 va significar un punt d'inflexió. Va ser el moment d'ara o mai, on l'equip podria haver tornat a Segona si hagués guanyat al Sevilla Atlètic, però al final no s'aconsegueix i això provoca un malestar entre l'afició i la directiva. No perquè no es pugés, sinó perquè als jugadors no se'ls hi agraeix res, quan havien estat aguantant tant temps sense cobrar. A partir d'allí les coses no han deixat d'anar de mal pitjor.

Durant un any sencer del mandat dels Esteve, els jugadors van estar sense cobrar, fins i tot, com tu explicaves en un article al SEGRE, alguns van haver de rebre ajuts socials per subsistir, com viu el jugador aquesta situació?

Quan pensem en el futbol de seguida ens venen al cap els milions i el luxe, però aquesta no és la realitat del futbol modest. Aquí, amb els Esteve, alguns jugadors cobraven xifres ridícules, els joves arribaven a cobrar 250 euros al mes, aprofitant-se d'ells amb la quartada de ser de la casa. Tot era una gestió totalment egoista per guanyar diners, per lucrar-se i per buscar-se una manera de viure sense tenir en compte als altres.

A causa de la situació del club, l'Ajuntament i institucions lleidatanes es van desvincular d'aquest, fins i tot, arribant a plantejar-se l'expulsió del Lleida del Camp d'Esports. Amb la marxa dels Esteve, els nous propietaris estan recuperant la confiança per part de les institucions?

S'està començant, però no serà un procés fàcil. La ciutat està molt recelosa amb l'equip, torna un propietari de fora, sense cap vinculació amb el club, i això genera molta incertesa. També, ha sorgit un nou problema afegit, el Lleida ja no és únic, ara existeix l'Atlètic Lleida, rival directe a la mateixa ciutat. L'Atlètic Lleida es crea l'any 2021 amb l'objectiu de substituir a un Lleida Esportiu que fregava una segona desaparició. El punt és que, els nous propietaris de l'Atlètic van arribar a pactar amb les institucions que, fent una bona gestió amb empresaris locals de Lleida, acabessin desbancant al Lleida Esportiu. Però tot es precipita amb l'arribada del nou propietari, Lluís Pereira, on ens trobem que tenim dos clubs . Si no hi ha un projecte únic, no tinc clar fins a quin punt les institucions poden recuperar la confiança amb el Lleida.

Tot i la refundació del club, es podria parlar de què el Lleida no ha sigut mai capaç de superar la crisi del 2011?

No és que no l'hagi superat, és que hem tingut dues etapes presidencials diferents però igual de nefastes. Hem viscut sempre dia a dia quan hauríem d'haver pensat en el futur i crear una bona base. Sempre partim amb un cert desavantatge pel que fa a jugadors, ja que tenim un

futbol base de bona qualitat, però els millors sempre se'n van a Barça, Espanyol o Madrid. És penós que el Lleida hagi d'entrenar a Alguaire, no tenim ciutat esportiva. Encara que les dues gestions siguin nefastes, tot acaba convergint en el mateix, viure dia a dia i falta de planificació.

3.2. Entrevista amb Oriol Jové

“La història del Lleida ens ha ensenyat que, quan les coses han anat bé ha estat perquè s’han unit forces. I ara, Lleida està més lluny que mai d’aquesta unió”

Oriol Jové, periodista de RAC1 nascut a Lleida, autor de *Lecube, el futbolista de Hitler* (2025) i un enamorat del Lleida i la seva història fa un viatge a través dels moments cabdals de la trajectòria vital del club català. El jove periodista també analitza el futur d’una entitat abocada a la desaparició davant els poders d’una ciutat que li giren l’esquena.

Què diferencia aquest Lleida dels anys noranta, aquella Unió Esportiva Lleida, del Lleida actual?

Sobretot la categoria. La UE Lleida dels noranta era un equip habitual a Segona Divisió i fins i tot va jugar a Primera. Va tenir una estructura consolidada que ara s’ha perdut amb els anys, tant institucionalment com esportivament. També tenia una base de futbol molt més sòlida que l’actual, que s’ha anat descapitalitzant progressivament. El club actual està molt lluny d’aquell nivell, i fins i tot amb risc de desaparició. Cal destacar que el primer equip no tasta el futbol professional des de 2006 i això ha estat clau en la pèrdua de l’estructura construïda durant els anys noranta, per bé que en l’àmbit de massa social s’hagi mantingut prou estable.

Socialment, la gent estava més engrescada als noranta, també fruit del que dius de la categoria?

Sí, però tampoc hi havia grans entrades al camp. La mitjana en els últims anys a Segona Divisió era de 4.000 espectadors. Ara, fins i tot a Segona Federació, han aconseguit mobilitzar més de 10.000 persones. El nucli d’aficionats de “Pedra Picada” s’ha mantingut.

Quin és el procés que va dur a terme el Lleida per arribar a l'elit?

Es va construir amb una base molt sòlida de jugadors locals que portaven molts anys junts: Miguel Rubio, Antoni palau, Xavi Bartolo, Txema Alonso... És una base de jugadors que van pujar amb el Lleida des de Segona B als noranta fins a Primera. El club va apostar per Mané com a entrenador, tot i que la seva primera temporada va acabar amb un descens a Segona B. La clau va ser la confiança en el projecte, la continuïtat, i encertar fitxatges de perfil baix però útils. Si el Lleida hagués anat canviant d'equip cada temporada, cosa que hem vist més recentment, l'ascens no s'hauria produït mai.

Per la ciutat, analitzant des d'un punt de vista social, què va significar aquest segon ascens a Primera, després de quaranta anys del primer?

Va ser un esclat de bogeria col·lectiva, cal destacar que és la fita més gran de l'esport lleidatà. Però no erets debutant a Primera i en tot moment es va tenir present l'ascens del 50 per evitar els errors del passat. Es va buscar no tornar-se boig, apostar per la gent que t'havia dut fins a aquest punt i la ciutat estava entusiasmada. L'any a Primera també va implicar una renovació del Camp d'Esports i un pas endavant del club, l'afició i tota la ciutat. Va suposar posar Lleida al mapa esportiu i mediàtic; va ser un salt molt bèstia en aquell moment. Es va recuperar l'autoestima amb el futbol i l'esport en general. L'experiència va ser molt maca i encara hi ha molts nostàlgics que trenta anys després la continuen recordant.

Una altra de les figures claus de l'època daurada és Mario Duran, president més emblemàtic d'aquesta UE Lleida. Com va ser la seva gestió durant tots aquests anys fins a arribar a Primera? Quines coses es van fer bé des del punt de vista de la gestió?

Mario Duran va seguir la línia d'Antoni Gausí, president previ, qui ja havia començat a gestionar el club com una empresa. Mai s'ha reconegut prou la tasca de Gausí, doncs, va permetre que aquí a Lleida vinguessin jugadors de molta qualitat que va permetre fer un pas endavant a l'equip. Duran segueix aquesta línia i és el responsable de construir un projecte amb paciència i confiança. L'Antoni Palau sempre deia que l'èxit d'aquest Lleida va ser el binomi Mané-Duran.

Hi ha un component de sorpresa en l'ascens o era una cosa que la ciutat ja es podia començar a imaginar pel bon rendiment de l'equip?

Hi havia certa intuïció que podia passar, perquè el treball es feia bé. Així i tot, si agaféssim una màquina del temps i en plantéssim el setembre de 1993, no crec que fos la temporada que la gent apostés per pujar, sobretot, veient el mercat de fitxatges de l'estiu, on va marxar molts jugadors importants.

La temporada a Primera és un fet excepcional, però a la primera volta els resultats no acaben d'acompanyar. Com viu la ciutat aquella primera temporada? Amb il·lusió o una mica de resignació pels resultats?

Va ser una temporada agònica. La gent no gaudeix quan l'equip perd sovint, i la primera volta va ser molt dolenta. La segona va millorar, i gairebé s'aconsegueix la salvació; si la Lliga hagués durat una mica més, potser ens hauríem salvat. Tanmateix, l'equip va adaptar-se a la categoria massa tard i els resultats de la primera volta el van condemnar. Sap greu, perquè pujar a Primera Divisió és una cosa única i el fet de no encadenar bons resultats fa que no puguis gaudir-ho sense patir. Així i tot, cap dels aficionats que ho va viure es penedeix d'haver-ho fet.

Els dos fets més representatius de l'any a Primera Divisió són la victòria contra el Barça al Camp Nou i la victòria contra el Reial Madrid. Creus que són els punts més àlgids de la història del Lleida?

Sí, són els punts esportius més àlgids de la història del club. Guanyar Barça i Madrid en una mateixa temporada és històric. No són els partits més importants, però sí els més emblemàtics. Altres partits han estat més decisius per a la història del club, però a escala d'impacte, aquests són inigualables.

Per centrar-nos una mica en el que va passar en el descens, tu quins creus que van ser els punts que van acabar portant al descens de la Unió Esportiva?

Jo crec que el Lleida va pagar una mica la "novatada". El salt de Segona a Primera era important, però li va costar molt adaptar-se a la categoria. Quan jugues molts anys d'una

manera i de cop arribes a una categoria amb més nivell, aquesta manera de jugar ja no et serveix.

Va haver de canviar molt l'estil de l'equip de Segona a Primera?

És clar! Has d'intentar ser molt més conservador, no pots ser tan valent segons en quins partits. És un canvi de mentalitat que triga a impregnar l'equip, els jugadors, i el mateix entrenador. Al Lleida ja no li servia ser valent i anar a totes, perquè els equips eren infinitament superiors. El problema va ser que quan l'equip es va adaptar al nivell de la Lliga i l'ambient dels estadis ja era molt tard. Una llastima perquè la gestió a l'estiu va ser prou bona, cert que li hauria anat més bé tenir una mica més de col·laboració del Barça, per exemple, que va cedir a Thomas Christiansen a un equip directe; i cal tenir en compte que quan ets el nouvingut sempre tens les de perdre. Estàs desafiant l'statu quo de la lliga i sempre s'ha parlat de l'arbitratge de Díaz Vega contra l'Atlètic de Madrid, o del partit arreglat entre el Celta i el Valladolid. El descens va ser una barreja de tots aquests factors i després imponderables com les lesions.

Però tu creus que aquest descens de Primera Divisió va ser com un punt de no retorn?

El punt i a part és el no ascens de Gijón del 1995, no tant el descens del 1994. Quan estàs a Primera pots baixar, sobretot si acabes d'arribar. Però el cicle guanyador de Mané i aquells jugadors s'acaba el 95. La gent que ho va viure sempre s'imagina com de diferent podia haver estat la història del Lleida si haguéssim aconseguit pujar un altre cop a Primera l'any 1995. És trist perquè el Lleida es va quedar a un únic gol de pujar, després de començar la temporada com un tro, però com que no ho va fer, l'equip es renova i es cronifica com un club de Segona Divisió. El mateix que ha passat en l'actualitat, que s'ha cronificat com un club de Segona RFEF. El Lleida de l'època daurada mor allà, a Gijón.

Com valores la gestió de Tatxo Benet, president més representatiu de la refundació post-Duran?

El plantejament era boníssim, ja que el Tatxo estimava el Lleida, va arribar-hi amb les millors intencions per poder tornar a l'equip a Primera Divisió. Però tota l'estructura professional es va convertir en una llosa massa pesada i el club no ho va saber gestionar amb el canvi de segle

i se'l va acabar cruspint. Així i tot, el deute i la bola de neu és un conjunt de molts factors, no una mala gestió de Tatxo Benet.

Aquest deute que finalment es va acabar generant, és una cosa que ve dels anys de Primera i Segona, o és una cosa acumulativa de diferents gestions?

No sé en quin moment comença a fer-se gran la bola, però crec que la Llei de l'Esport del 92 va fer molt mal, obligant els clubs a convertir-se en societats anònimes esportives. Quan tens deutes, si no els redueixes, creixen sols. Si tu t'has d'enfrontar a un deute, has de sostenir una estructura i tornar l'equip a Primera has de saber-ho gestionar molt bé, si no la bola es va fent molt grossa.

Després tenim el paper d'Anabel Junyent, amb qui s'ensorra la UE Lleida. Tu creus que va ser un impàs merament simbòlic?

Quan arriba Anabel Junyent, el mal ja estava fet. Òbviament, totes les gestions són millorables, inclosa aquesta, però quan arriba la situació financera era dramàtica. Ja era un malalt crònic amb pal·liatius. Si s'hagués posat un altre gestor hauria passat el mateix. El que va passar al Lleida és que els pocs èxits esportius el van acabar condemnant, ja que si tu intentes arribar al futbol professional, que és la manera per aconseguir més beneficis, i no ho aconsegueixes, la mateixa inversió que fas s'acaba convertint en un forat negre que et xucla.

Com afecta la ciutat la desaparició de l'equip? Què suposa per una ciutat com Lleida perdre el seu club?

El 2011 es crea una cruïlla: gent que sentia que la UE Lleida era el seu club i que no es veu representada pel nou Lleida Esportiu, i gent que ho veu com una continuïtat. El nou club va mantenir l'escut, els colors, l'estadi, la samarreta i l'himne de la Unió Esportiva. En general, va haver-hi un sentit molt gran de continuïtat i això es representa amb lemes com "Després de setanta-dos anys d'història no et deixaré" o "Som i serem, mai morirem". Per tothom va ser molt dolorós, es va perdre l'equip de molta gent, amb el que havien crescut, per molts lleidatans va ser com si es morís un familiar.

Amb la refundació del Lleida comença l'etapa dels Esteve i Sisco Pujol. Allò va acabar molt malament.

Inicialment, la subhasta de la unitat productiva la guanya el grup d'Anabel Junyent, però per un defecte de forma en la presentació de l'oferta, el jutge l'assigna a Sisco Pujol i Albert Esteve. Sisco és el primer president, però plega ràpidament per unes desavinences amb els germans Esteve i Albert Esteve passa a ser la cara visible.

Què destacaries de la gestió que fan els Esteve?

Volien ser molt seriosos, ser el màxim de professionals possible. Però també va estar marcada per impagaments, enfrontaments amb l'afició, abonats vetats... Va ser una etapa molt dura, on no estaven permeses les discrepàncies. Esportivament, gairebé s'aconsegueixen tres ascensos, però ha deixat molt mal regust. També, van deixar que el club morís per si mateix. Si no hagués arribat Luís Pereira, el Lleida faria tres anys que no existiria.

Tu creus que el partit de Sevilla, on el Lleida es va quedar a un penal de tornar a Segona Divisió, és un punt de no retorn per al club?

Sí, crec que l'actual Lleida Esportiu comença a morir aquell dia del 2016, tot el que vivim el dia d'avui va començar al play-off contra el Sevilla Atlètic, és un punt d'inflexió similar al de Gijón del 95. Si aquell penal hagués entrat, el club hauria tornat al futbol professional i els Esteve el tenien venut. En aquell moment, la situació ja era límit per temes d'impagaments i hi havia molta tensió entre l'afició i la directiva. Perquè un projecte pugui tenir èxit, la directiva i l'afició han d'anar cap a la mateixa direcció.

I el 2022, que arriba un altre cop aquest punt de no retorn, tu vas arribar a creure que el Lleida podia tornar a desaparèixer?

Ningú es plantejava realment aquesta situació, perquè veiem que el club havia arribat a estar sense membres de seguretat, havia de jugar un partit a porta tancada, i l'afició hi entrava igualment. La situació límit del 2022, quan la vas salvar, també era un punt en què el cervell necessitava oxigen i deixar d'estar centrat en aspectes que no fossin estrictament el futbol. Així i tot, els problemes actuals del Lleida deriven completament de la situació del club el 2021-22. Per tant, és possible que ja en aquella situació el club no tingués una salvació

possible. Però en aquell moment ho va semblar. I, com a mínim, hem tingut tres temporades més de futbol quan ens pensàvem que no tindríem ni tres partits més. És molt complicat. Amb el Lleida s'han ajuntat moltes coses, i no només la mala gestió del club —que és el que l'ha condemnat indefectiblement—, sinó també la relació tensa amb les institucions i amb un grup d'empresaris que gestionen un altre club de la ciutat (Atlètic Lleida). Se li ha ajuntat tot en contra, al Lleida. I això ha de quedar sempre molt clar: és víctima de la seva pròpia mala gestió.

Com veus la gestió que ha fet Lluís Pereira, passant de semblar salvar el club a anunciar un concurs de creditors?

Ho miro amb un punt de tristesa, perquè realment, per mi, en Lluís Pereira tenia tot el crèdit del món. Va arribar a un club absolutament desfet, i realment va treure el Lleida del pou, va tornar la il·lusió a un equip i a una afició que l'havien perdut, segurament pensant que no la recuperarien mai més. El Lleida ara mor també com a víctima del club que es va trobar en Pereira, i del fet de no poder salvar del tot aquella situació tan difícil, a tots els nivells. Amb deutes amb l'administració o forats constants que van apareixent. Després hi ha la situació tensa amb l'Ajuntament. Jo crec que no han deixat fer a en Lluís Pereira, i la situació que es va trobar al club no li ha permès fer el que ell volia.

I ja, per acabar: fa aproximadament un mes va saltar la notícia que el Lleida entrava en un concurs de creditors, i que, en cas de no trobar cap inversor, ningú de fora que hi posés diners, s'acabaria en liquidació. Com veus el futur futbolístic de la ciutat després d'aquest anunci?

El veig molt difícil. No sé si el club trobarà inversors que, d'alguna manera, permetin la seva continuïtat, com a mínim a curt termini. Ho desconec, però el sentit em diu que no. A mi em costa molt pensar que hi hagi algú realment disposat a fer una inversió d'aquestes característiques. Però, fins que no se'ns digui el contrari, la possibilitat és damunt la taula. Lleida continua sent un club amb un patrimoni històric que pot resultar atractiu, però jo soc molt pessimista. Fins i tot si se salvés aquesta situació límit actual, els problemes del Lleida i l'experiència del 2022 ens indiquen que això no s'acabaria aquí. Aleshores, el que també ens hem de plantejar és quin futur pot tenir un equip al qual els poders econòmics i polítics de la ciutat li giren l'esquena. Ara, per exemple, més enllà del Lleida, hi ha l'Atlètic Lleida, amb

tots aquests inversors i empresaris amb patrimoni al darrere, que l'estan fent pujar a marxes forçades per portar-lo al futbol professional. Així i tot, alhora veig que aquest projecte no té el suport de la gent. Per una banda, l'Atlètic té la inversió, la bona gestió, l'estructura i un futbol base que també és un patrimoni del club. Però, per l'altra, no té el suport popular de la ciutat. La història del Lleida ens ha ensenyat que, quan han anat bé les coses esportivament, ha estat perquè s'han unit forces. I ara, Lleida està més lluny que mai d'aquesta unió. Fins que això no convergeixi en un punt d'unió, veig molt complicat que el panorama futbolístic de la ciutat estigui allà on tots desitjaríem.

3.3. Entrevista amb Txema Alonso

“La veritat és que va ser molt bonic. Era la primera vegada que pujàvem a Primera Divisió i va ser una gran alegria. No pel que significava en l'àmbit grupal o individual, sinó pel que va implicar per a l'afició i per a la ciutadania”

Txema Alonso, pivot de mena, com els que ja no es fan. Va arribar a Lleida amb divuit anys de la mà de l'entrenador José Manuel Esnal Mané amb qui es va convertir en una de les peces claus de l'ascens a Primera Divisió l'any 1993 i en una llegenda del club. Després de més de trenta anys de la gran gesta lleidatana, Alonso explica com es va arribar fins aquell punt, com es va viure des de dins i l'inici d'una decadència estrepitosa.

Són molts anys dedicats al Lleida, en dues etapes molt importants. Primer de tot, què significa per a tu el club?

El club, per a mi, ho significa tot, perquè va ser el que em va donar l'oportunitat de fer carrera esportiva i de ser futbolista professional. Hi vaig arribar amb divuit anys, de la mà de Mané i, des de llavors, és el club dels meus amors, per sobre de l'Athletic, del Racing i del Getafe, on també vaig estar una temporada. Realment, qui em va donar aquesta oportunitat, com a club, va ser el Lleida. Per això, sempre li tindrè molta estima i li estaré eternament agraït.

Arribes l'any 89 de la mà d'en Mané a un club que acaba de baixar a Segona B. Com et trobes al Lleida aquell any, esportivament i socialment?

Era la primera vegada que estava en un club de futbol professional. En aquest aspecte, el que sí que vaig trobar va ser un ambient, pel que fa al vestidor, espectacular. A partir d'aquí, vaig veure com funcionava el club, que era un equip d'una capital de província, que havia baixat de categoria i que tenia la il·lusió de tornar a pujar a Segona Divisió. Pel que fa a l'ambient de l'afició, sí que al principi no hi havia gaire afluència, però a mesura que anaven passant els partits de Lliga, la cosa va anar augmentant en aquest sentit. I la veritat és que després va ser un goig viure, amb l'afició, aquell ascens que es va produir la temporada 1989-90.

Quines creus que van ser les claus perquè el Lleida tornés tan ràpidament a Segona Divisió?

La clau per a mi va ser l'encert del president, en saber que el Lleida ja estava descendit a Segona Divisió, d'agafar l'entrenador que volia per a la temporada següent amb la idea d'intentar pujar. També, el fet de donar-li tot el pes esportiu a Mané. Jo sempre he pensat que el més important de tot ha de ser l'entrenador, se li ha de donar tota la confiança i totes les eines, lògicament dins d'un ordre —en aquest cas, parlant econòmicament—, perquè ell pugui fer el seu equip. I aquí, el president li va donar totes les claus del club al míster, que va poder treballar com a ell li agradava dins del que era econòmicament possible per part del club.

Amb el retorn a Segona, la ciutat es torna a engrescar. Això es notava al Camp d'Esports?

Sí, i com que també van començar bastant bé la temporada, l'afluència era força agraïda. De fet, la majoria dels partits que vam guanyar aquella temporada eren els de casa. L'equip va fer una temporada bastant sòlida i això a l'afició sempre li resulta atractiu, lògicament.

Abans de la temporada mítica de l'ascens, feu dues temporades molt bones, quedant a les portes del play-off. Com vau aconseguir adaptar-vos tan bé a Segona Divisió?

La clau va ser l'entrenador. El míster tenia un talent especial per encertar en els fitxatges i, a més, la seva forma de treballar era la que feia que els jugadors que estaven a la seva disposició poguessin anar creixent com a futbolistes professionalment. La importància de Mané es veu clarament perquè no estem parlant d'una trajectòria d'una temporada ni de dues,

sinó de gairebé quatre o cinc. Durant aquells anys, tothom que va passar pel club va aportar el seu granet de sorra, i això ens permet arribar a Primera Divisió l'any 1993.

Parlant amb periodistes d'aquella època, molts diuen que aquell no era l'any que més es preveia l'ascens. Vosaltres també ho veieu així?

D'entrada no ho creiem, va ser més sobre la marxa. Érem conscients que havíem fet dues temporades bones i veient els resultats que es van aconseguir a la primera volta, en l'àmbit de vestidor, es va començar a pensar que l'ascens era possible. Però sempre des de la tranquil·litat, sense cap mena de pressió. En aquell moment no érem conscients del que estàvem aconseguint. Nosaltres sortíem a jugar amb moltíssima calma, ja que el míster tenia molta mà, tant esquerra com dreta, per aquestes situacions. Sempre estava tranquil i això ho transmetia a l'equip, independentment de com anessin els resultats.

I com era aquell equip? Quin estil de joc teníeu?

Érem un equip molt disciplinat. El primer era mantenir la porteria a zero. Tàcticament érem forts i físicament molt competitiu. No érem un equip ple d'estrelles, però sí molt sòlid i mentalment fort. El míster tenia molt clar quin tipus de jugadors volia, i ens feia treballar molt bé.

Arribem al famós 5 de juny de 1993, contra el Badajoz. Com recordes les hores prèvies al partit?

Amb molta calma. El míster, per això, ens tenia molt ben ensenyats i preparats. Sabíem que la gent estava molt il·lusionada perquè et saludaven pel carrer, però Mané ens tornava ràpidament al nostre lloc. Durant la setmana, tots els entrenaments van ser molt normals i crec que aquesta va ser la clau de la victòria i l'equip. S'ha de tenir en compte que érem un equip molt jove, a excepció de Gonzalo i Ravnic érem tots novells i el míster ens va saber fer estar tranquils al llarg de la setmana.

I el partit en si, com el recordes?

Primer de tot patia pel Gol Nord. Estava ple de gent i s'aguantava amb fils. Al terreny de joc, després del primer gol va ser tot molt eufòric, tant a escala personal com a equip, ja que ens

va fer la sensació que ho teníem a tocar, tot i que el partit continués. A partir d'aquell moment vaig gaudir moltíssim, va haver-hi moments que, tot i estar aturat per dins estava saltant.

I la celebració posterior?

La veritat és que va ser molt bonic. Era la primera vegada que pujàvem a Primera Divisió i va ser una gran alegria. No pel que significava en l'àmbit grupal o individual, sinó pel que va implicar per a l'afició i per a la ciutadania. Molts lleidatans van sortir al carrer sense ser, segurament, aficionats al Lleida o al futbol i van omplir tots els carrers des del Camp d'Esports fins a l'Ajuntament. Per altra banda, és una alegria que m'hagués agradat viure un pèl més intensament, ja que, per protocol, estàvem una mica allunyats de la gent. Em va faltar una mica més de contacte amb l'afició.

Abans comentaves que la relació entre Mané i Mario Duran va ser clau. Creus que són les dues figures més importants d'aquell ascens?

Sense cap mena de dubte. El binomi Mané-Duran va ser fonamental. El president li va donar les claus del club a l'entrenador, i això va permetre construir un projecte a llarg termini. Això no passa gaire en el futbol, però aquí va passar, i gràcies a això es va aconseguir l'ascens.

I un cop a Primera, creus que el club estava preparat per aquest repte?

Jo crec que sempre s'està preparat. L'únic que vam estar molt condicionats en l'àmbit econòmic, ja que el Lleida no tenia una bossa forta de recursos. Això va provocar que, a l'hora de començar la pretemporada, només érem entre 10 i 12 jugadors. Al final van acabar arribant els que faltaven, però aquest temps que es perd a l'inici després es nota. Crec que això va ser un condicionant molt gran en el cas del Lleida, ja que futbolísticament havíem demostrat que podíem competir a Primera, però econòmicament no podíem competir, i això no tenia res a veure amb la qualitat del club, sinó amb la situació social i futbolística del moment. No va haver-hi una falta de preparació, pel fet que no teníem els suficients recursos.

Aquella temporada a Primera va ser molt bonica, però alhora molt agònica. Com la va viure vosaltres?

Bé, nosaltres érem molt conscients de quines eren les nostres possibilitats. Sabíem que érem un dels equips que teníem números per baixar. El míster no ens enganyava mai: era molt clar sobre on estàvem. Per això, per nosaltres, arribar on vam arribar ja era un premi. L'únic que volíem, com qualsevol esportista, era que si havia de passar —si havíem de baixar—, almenys donar la cara, lluitar fins que no tinguéssim més forces. I així ho vam fer. De fet, malgrat que el mal inici arribeu al final de temporada amb opcions. Ens va faltar molt poquet per salvar-nos, vam acabar amb la sensació que havíem donat la cara. Sap greu, òbviament, però no és una sensació tan destructiva. A més, vam guanyar el Barça i el Madrid! Això també pesa, fins i tot havent baixat.

Aquelles victòries al Camp Nou i contra el Madrid a casa. Com ho recordes?

És que va ser una passada. Jo sempre ho dic: el primer que penses és “hem guanyat un partit, són dos punts més”, però després dius “un moment... hem guanyat al Camp Nou i aquí al Camp d'Esports contra el Madrid”. Això és per sempre. Aquests records et queden per tota la vida. I això, tot i el malestar de baixar, et fa viure-ho d'una manera una mica més lleugera. Amb orgull, fins i tot.

Un altre dels capítols que s'ha comentat molt és l'arbitratge de Díaz Vega en el partit contra l'Atlètic de Madrid. Després es va parlar fins i tot d'un presumpte acord amb la federació. Vosaltres, com ho vau viure?

Mira, respecto molt els àrbitres. Sempre ho he fet. És una feina molt complicada, i hi empatitzo. Quan ets al camp, saps que un àrbitre es pot equivocar, pot tenir un mal dia, com qualsevol. Però també notes quan hi ha alguna cosa estranya. I en aquell partit contra l'Atlètic, sí que es va notar que l'àrbitre estava a favor de l'altre equip. I el mateix va fer quan van jugar contra l'Osasuna. I quan veus que el president de l'Atlètic era el difunt Jesús Gil, ja et pots imaginar quines maneres de funcionar hi havia. Per nosaltres, allò va ser un robatori en tota regla.

Per tancar aquest capítol de Primera Divisió: si haguessis de resumir breument per què el Lleida no va aconseguir la salvació, quines creus que van ser les claus?

Jo crec que una part important va ser la planificació, tot i que no culpo ni el club ni el míster. Era molt complicat tenir els 25 jugadors al començament de la pretemporada. Això ens va passar factura. Quan vam tenir l'equip complet, vam començar a competir de veritat, vam puntuar... Sempre s'ha dit que si la lliga hagués durat unes jornades més, segurament ens hauríem salvat. Estàvem convençuts que teníem números per aconseguir-ho, per la trajectòria de la segona volta.

Després de baixar, molts equips no es refan, però vosaltres torneu a estar molts mesos primers i feu el play-off d'ascens. Com us vau refer d'un cop tan dur?

Doncs mira, per mi, aquella temporada va ser la decepció més gran de la meua carrera professional perquè aquell any el club sí que va poder planificar la temporada. Veníem de baixar, i es van poder escollir jugadors de renom. El club ho va donar tot per intentar tornar a pujar. Vam començar molt bé, després vam tenir una baixada, però no vam caure del tot. Vam aconseguir fer el play-off, però va ser un cop dur perdre contra l'Sporting. Sobretot aquí a casa, que els vam deixar vius. I allà, tot i que vam tenir alguna opció al final, va ser molt complicat. En aquest cas, crec que la responsabilitat va ser més nostra, dels jugadors.

Aquell partit contra l'Sporting, creus que marca el final d'aquell Lleida que havia pujat a primera?

Jo crec que sí. Fins aquell moment s'havia fet un esforç molt gran, però si puges i tornes a baixar de pressa, i després no tornes a pujar, acabes estancat. I això és el que va passar. A partir d'allà, no es va tornar a estar tan a prop.

I ja per acabar, Txema. Coneixem la situació actual del club. Tu creus que aquell play-off de Gijón va ser un punt de no retorn? Que a partir d'allà el Lleida no va ser capaç de refer-se?

Sí, perquè quan jo vaig tornar en la meua segona etapa, el club ja arrossegava problemes econòmics des d'aquell moment. De fet, la Unió Esportiva Lleida va acabar desapareixent per això. I ara, el nou club es troba gairebé en la mateixa situació. Sí, aquell play-off va ser un punt d'inflexió negatiu. Encara que esportivament puntualment s'han fet coses, en l'àmbit

econòmic sempre hi ha hagut dificultats. I quan tens aquests problemes, és molt difícil tirar endavant a escala esportiva. No és impossible, però sí molt complicat.

3.4. Entrevista amb Pau Bosch

“La gestió dels germans Esteve va ser pèssima en tots els aspectes”

Pau Bosch, nascut a Fondarella, ha estat canterà i capità del Lleida Esportiu en algunes de les etapes més complicades de l'entitat; i jugador de l'Atlètic Lleida durant l'última etapa de la seva carrera. Des del seu prisma explica com es va viure en primera persona la crisi generada pels germans Esteve i defensa el projecte de l'Atlètic Lleida, la institució esportiva de Cappont que rivalitza amb el club hegemònic del territori.

Debutes amb el Lleida cap a l'etapa final d'aquesta Unió Esportiva i vius de primera mà la refundació del club. Com vas viure tot allò des de dintre?

Va ser difícil perquè vaig debutar molt jove, però al cap de poc temps va haver-hi tot el tema del concurs de creditors. Es va viure amb molta incertesa, perquè ningú sabia el que passaria. En aquells dies nosaltres érem participants del que estava passant, però poca cosa podíem fer. Va ser un moment difícil, més que per nosaltres pel club, ja que després de tants anys d'història es veia obligat a desaparèixer per molts deutes acumulats. Quan Tatxo Benet va deixar de posar diners va ser inviable continuar amb la Unió Esportiva Lleida. A nosaltres se'ns va quedar a deure molts diners que no vam cobrar fins al cap de cinc anys i vam haver d'esperar al fons de garantia salarial de la AFE (Associació de Futbolistes Espanyols) per poder cobrar.

Al final de l'etapa de Tatxo Benet s'acumula un deute de 28 milions d'euros amb Hisenda pública que acaba matant a la Unió Esportiva Lleida. Per quines raons s'arriba a aquesta situació?

Els jugadors, poc ens entenem de tot el que passa als despatxos. Al final, el futbolista no sap les subvencions que rep el club, ja sigui de la Paeria, les institucions o espònsors. Així i tot, quan arribes als 28 milions d'euros de deute... Cal tenir en compte que els jugadors vam ser els últims a cobrar, ja que el gruix del deute era amb Hisenda i la Seguretat Social. A nosaltres

se'ns devia en total a la plantilla uns 500.000 euros, que el club havia d'anar eixugant juntament amb els 20 milions d'Hisenda. Sobre la gestió, hi haurà qui dirà que és bona, perquè es va arribar a la primera divisió; i hi haurà qui dirà que és molt dolenta perquè devia molts diners. Pel que fa al deute, que cadascú tregui les seves conclusions, però crec que és molt difícil arribar a aquesta quantitat.

Pel que fa a la massa social, després de la desaparició de la Unió Esportiva Lleida i la refundació, en quin moment es troba el club?

El Lleida, sigui Unió Esportiva Lleida, Lleida Esportiu o Lleida Club de Futbol, després de tants canvis de nom ja no sé ni com es diu; té una part de l'afició molt fidel. La massa social, més o menys, és sempre la mateixa. Si és cert, que les temporades de Segona Divisió o Primera, hi anava bastanta més gent, un fet absolutament normal. Quan jugava la mitjana d'espectadors dels partits de Lliga era d'uns 1500, però als partits de Copa del Rei o de Play-offs arribàvem als vuit o deu mil espectadors al Camp. Per això, la massa social no crec que s'hagi vist afectada

Amb la refundació comença l'etapa dels Esteve. En un inici s'aconsegueix confeccionar bons equips i aconseguir bons resultats. Us va ressuscitar a vosaltres com a plantilla i també al Lleida?

Els bons resultats enganxen. No és el mateix que un equip estigui en descens a estar en play-off. Els Esteve ho han fet tot malament, però una cosa bona que tenien és que sempre portaven bons jugadors, una cosa no treu l'altra. Els bons resultats atrauen la gent i encara continua passant fins al dia d'avui. La gestió dels Esteve va ser pèssima, però les bones plantilles i els bons resultats van fer que tornéssim als play-offs després de molts anys de no aconseguir res i la gent s'il·lusionés.

La temporada més representativa d'això que dius és la 15-16 amb el play-off de Sevilla, on s'està a una tanda de penals de tornar a Segona Divisió. Tu allò com ho recordes?

És la temporada més difícil que he viscut com a jugador de futbol, bàsicament perquè vam estar sis mesos sense cobrar i perquè entrenàvem a Rosselló. Recordo que els jugadors vam fer moltes reunions als ‘minivestidors’ fins al punt que ens vam plantejar no jugar els partits. En aquell equip hi havia molta gent amb famílies o que vivia fora de casa i va haver de demanar diners. Dignes-li a qualsevol treballador del món a veure com aguanta estar sis mesos sense cobrar. Es va ajuntar tot el negatiu que podia passar, però internament hi havia una plantilla molt bona, sana i sense cap maldat que va ser clau per arribar on vam arribar. Amb el pas dels dies anàvem fent. Vam entrar a play-off, vam passar dues eliminatòries i a la final, contra el Sevilla Athletic, no sé si pel Karma contra els Esteve, no vam poder fer l’ascens després de caure als penals amb molta mala sort. Va ser una putada. La recordo com una temporada molt bonica i molt dura a la vegada.

La final de Sevilla creus que era un moment clau per dir “ara o mai” respecte a l’ascens?

Suposadament, si es pujava de divisió, els Esteve tenien el club aparaulat per vendre’l. Pujar una categoria en aquestes divisions és molt difícil, és a dir o quedes primer o al play-off has de ser infinitament superior a la resta. Aquell era el moment idíl·lic, havíem aconseguit remuntar el 0-1 de l’anada i ho teníem a tocar. La veritat és que va ser una derrota tràgica i desoladora.

A banda de la part esportiva, com has viscut tu la gestió dels Esteve al club?

Si em dius a algun jugador que hagi parlat bé d’ells presenta-me’l perquè m’agradaria saber el perquè. Nosaltres estem al camp jugant, però quan no t’arriben coses bones de dalt es nota. Cada any jugava 35 partits i les renovacions sempre es basaven en el mateix speech per ser de la casa i acabar dient-me que em pagarien menys. S’haurien pogut portar molt millor amb mi i també amb el meu germà, el Jerson Bosch, que el van tractar de forma inhumana, oferint-li unes condicions inacceptables per fer-lo fora. Pel que fa a les gestions institucionals, més del mateix, si et poses en contra a tothom per alguna cosa serà. Com he dit abans pèssima en tots els aspectes.

Marxes del Lleida la temporada 2016/2017 i no tornés a la ciutat fins a l'any 2023, quan fitxes per l'Atlètic Lleida. Què et va atraure del projecte?

Per aquell moment estava jugant a Andorra i després que em comunicuessin que intentés buscar-me una sortida, sumat al fet d'haver sigut pare, vam decidir que era moment de tornar cap a casa. A mi l'Atlètic Lleida sempre m'havia tractat molt bé perquè abans de marxar cap a Andorra vaig estar un any jugant a l'EFAC Almacelles (antic Atlètic Lleida) i després de tornar a parlar amb ells em permeten encaixar horaris amb el futbol, la vida personal i la feina. Pel que fa al projecte, a mi no em venen res, ni em posen pressió per pujar. M'han venut i m'han demostrat que a darrere hi ha gent compromesa i que compleix amb el que diu, una cosa que no havia vist mai a l'altre club de la ciutat on vaig estar. Al Lleida no només em van quedar a deure cinc mesos, algun any eren dos, l'altre tres i estar així cada any costa.

Hi ha un punt de la temporada passada que a Lleida hi ha molt enrenou envers la figura de l'Atlètic Lleida i també del Badalona Futur. Vosaltres, des de dins, com ho sentiu quan salta la notícia que l'Atlètic Lleida està interessat a comprar la plaça del Badalona Futur?

Dins del club la directiva feia les gestions que necessitava o que creia oportunes per arribar al futbol professional, fos amb el Lleida Esportiu o el Badalona Futur. Tot això és un negoci, si un club et demana X diners i l'altre et presenta unes condicions òptimes ja saps el que has de fer. No entenc per què la gent se'ls hi va tirar a sobre, tothom que tingui una empresa ho hauria d'entendre. El mateix passa amb el Camp d'Esports, no veig inconvenient en què l'utilitzi l'AEM, l'Atlètic Lleida o qui sigui. Crec que ho han fet molt bé, el fet d'haver volgut un club de Segona RFEF era perfecte, per què podries haver tingut un primer equip i un filial a la Lliga Elit. Pel que fa a la utilització del Camp d'Esports, si hagués vingut el Badalona Futur, no hauria hagut cap problema perquè haguessin jugat al Ramon Farrús (instal·lacions actuals de l'Atlètic Lleida). A Lleida hi ha molta animadversió a l'Atlètic Lleida, però realment no entenc el perquè. Si hi ha un grup d'empresaris de Lleida que no recolzen al Lleida s'hauria de fer una mica d'introspecció i preguntar-se el perquè.

Llavors perquè no s'acaba materialitzant l'acord?

El fet de pujar de categoria per mèrits propis, de Lliga Elit a Tercera RFEF, segur que va ser un dels motius. Així i tot, segur que n'hi va haver d'altres. Per exemple la gestió del Badalona Futur la portava el Toni Freixa i es deia que no era l'adequada, un fet que va fer que els que portaven l'Atlètic Lleida decidissin no dur a terme la compra i quedar-se a Tercera RFEF, on ja comences a estar a les portes del futbol professional.

Per tancar una mica els temes entre Atlètic Lleida i Lleida, recentment va haver-hi molt enrenou amb el nou conveni del Camp d'Esports i la roda de premsa on Marc Torres va dir que les institucions de la ciutat volien beneficiar a l'Atlètic Lleida. L'Ajuntament vol beneficiar-lo?

Dubto que una institució pública es posi a favor o en contra d'un o d'un altre. El que fan les institucions és mirar i decidir el que és millor. No s'ha de perdre de vista que el camp és municipal i de l'Ajuntament. Tampoc crec que estiguin fent fora ara el Lleida oferint-li un conveni a quatre anys perquè als Esteve els van oferir un de déu i van fer i desfer el que van voler. No crec que La Paeria estigui putejant al Lleida per beneficiar als altres. L'Ajuntament no vol que desaparegui el Lleida.

Creus que la ciutat està preparada per a tenir dos equips competint en categories similars?

Queda clar que actualment la massa social la té el Lleida. De fet, l'Atlètic Lleida no en té, ja que a les grades hi van els nens de la base, però el que tinc entès és que es vol aconseguir aquesta massa social. Per mi és una ciutat prou gran perquè puguin haver-hi dos equips. El que no veig viable és fer un altre estadi pel sorgiment d'un nou equip. Parlant tothom es pot entendre, però d'aquí a què vulguin ja és una altra cosa. Si no s'arriba a un acord és perquè no es pot o no es vol. En un futur això crec que passarà i serà bo per la ciutat..

3.5. Entrevista amb Roger Figueras

“La temporada passada el Lleida va fer un pas gegant en l'àmbit esportiu i social”

Roger Figueras, central experimentat i capità del Lleida durant dues temporades, recorda el seu pas per la capital del Segrià des de Tudela (Navarra), on està gaudint d'una nova etapa futbolística amb el Tudelano. El de Vic, víctima dels Esteve en els seus darrers anys de mandat, explica l'experiència personal dins d'un club en crisi i com va aconseguir reconstruir-se després d'estar a punt de desaparèixer l'any 2022.

Arribes la temporada 2021-22, que va ser força complicada. Aquell any el club arriba a una situació límit i està a punt de desaparèixer. Com es viu això des de dins, com a futbolista?

Va ser un moment molt complicat. Quan firmo pel club, ja em comenten una mica com podria anar tot, però no fins al punt que el club podria desaparèixer. Em van dir que els Esteve eren “especials”, però no m'esperava que la situació fos tan greu. En aquell moment, no vaig veure malament fitxar, em vaig informar i vaig decidir fer-ho. Però un cop comença la temporada, veus que tot el que t'havien dit era veritat: retards en els pagaments, un ambient estrany al vestidor, una sensació d'instabilitat constant... I amb el pas dels mesos, la situació es va agreujar. Al gener, ja havia vingut la Guàrdia Civil a parlar amb nosaltres sobre els contractes. Ja aleshores veus que alguna cosa no funciona. Jo vaig intentar portar-ho de la millor manera possible.

I com s'arriba a aquesta situació d'impagaments? Què vas veure tu en aquells primers dies al club que et fes pensar que la gestió era insostenible?

Els contractes te'ls podien pagar amb un mes o dos de retard, però després ni això complien. Van arribar a deure'ns gairebé tres mesos. Si s'arribava a aquest límit, els jugadors podíem denunciar-ho a l'AFE i quedar lliures. Ells ho sabien i intentaven pagar almenys una nòmina per aguantar la situació. Fins que al gener diversos jugadors van denunciar i és quan entren Lluís Pereira i el seu equip que ens van pagar una nòmina i això va fer que ningú pogués marxar. A partir d'aquí, la història del Lleida continua.

I com era el dia a dia com a futbolista, sabent que no estaves cobrant i que podies quedar-te sense equip?

Va ser dur, però vam tenir la sort de què al vestidor hi havia molt bona gent. Érem un grup jove, amb gent que havia de tirar els estalvis o dependre de la família. En qualsevol altra feina

si no et paguen, no hi vas. Tot i això, vam decidir continuar entrenant i competint cada cap de setmana per salvar el Lleida. En un principi volíem deixar-ho córrer, deixar d'anar a entrenar o no anar als partits per veure si els Esteve canviaven alguna cosa, però al final vam tirar fe i es va decidir continuar endavant. Entrenar i jugar també ho fèiem per l'afició.

També vau rebre suport econòmic d'alguns aficionats

Sí. Per Nadal, una penya va fer una loteria i els diners recollits es van repartir entre la plantilla. Va ser un gran detall per part seva i sempre ho recordaré.

A principis de 2022 canvia tot. Arriba Lluís Pereira amb una nova junta. Com ho vau viure?

Recordo que era cap al 27 o 28 de gener. Estàvem a punt de posar la denúncia, de fet anàvem a tramitar-la el 3 de febrer, per poder marxar. Sabíem de l'interès del Lluís, però com no era oficial continuàvem tirant endavant. I de sobte, comencem a sentir que la nova junta ja havia pagat una nòmina. Alguns tenien ofertes d'altres clubs i estaven preparats per sortir, de fet a molts els hi sortia més a compte marxar del club, però vam fer-li un bot de confiança, ja que després de comprar el club es veia que volia que les coses anessin diferents. En un inici anàvem al dia, però, a poc a poc, ens va anar pagant les nòmines que ens devia el club.

Quines van ser les claus perquè la nova junta aconseguís salvar el club?

Primer de tot, pagar una nòmina per evitar que els jugadors marxessin. Després, van incorporar nous jugadors durant el mercat d'hivern i això ens va ajudar molt. Vam acabar ficant-nos a la fase d'ascens aquell any.

La temporada següent no va ser tan bona esportivament. Va haver-hi canvis d'entrenador i no es va arribar al play-off. Què va passar?

Es van fitxar molts jugadors estrangers que no coneixien la categoria i no van acabar de funcionar. L'equip no va començar bé i això va pesar, ja que els resultats no arribaven. Primer va estar Pere Martí, que va acabar fora per Nadal, després Celigrat, que va marxar al València, i al final va arribar Viadero, que va aportar un aire fresc a l'equip. Amb ell, i amb les noves incorporacions, vam remuntar i vam acabar salvant-nos. La veritat és que vam començar molt

malament i no tot era tan perfecte com semblava des de fora, ja que Pereira va firmar molts estrangers que no es van adaptar i es va veure reflectit als resultats.

Hi va haver un moment que l'afició no estava tan connectada amb l'equip. Quan creus que va tornar a enganxar-se?

El primer any amb els Esteve no hi havia pràcticament ningú al camp. Juguem un partit contra el CD Brea on només hi ha 300 persones, com a molt. El segon any, amb Pereira, comença a venir més gent, arribant als 1000 o 1500 espectadors al Camp d'Esports. I quan ens classifiquem per al play-off contra el Numància, el camp es va omplir bastant; quasi fins a la meitat. Però realment l'any passat (2023-24) va ser quan es va notar el canvi i es va veure l'afició del Lleida com a tal. Partits amb 10.000 persones al camp, la gent il·lusionada... L'afició es va tornar a enganxar del tot gràcies als bons resultats i jugadors com el Chuli, el Campins o el Montero.

Socialment, com vas viure la temporada passada?

Va ser espectacular, es va fer un pas gegant en l'àmbit esportiu i social. Es va fer una gran feina a xarxes socials, el club va créixer molt en imatge. La feina social es va fer molt bé, i tot i que no vam pujar, es va crear una massa social molt forta que s'ha de conservar.

Aquesta temporada, al principi anàveu líders, però després la cosa es va complicar. Creus que la situació amb l'Atlètic Lleida i Badalona Futur va desestabilitzar l'equip?

No crec. A dins del vestidor no es parlava gaire d'això. Potser hi havia comentaris puntuals, però no era una cosa que ens condicionés. Jo crec que l'equip va continuar igual i no va influir massa en els resultats.

Has pogut seguir una mica la situació actual que hi ha al club amb tota la història de la Paeria?

Sí, tot i que estic fora ara, segueixo tot el que passa a Lleida. Ho porto a dins. Estic al corrent del que passa dins l'equip i baixo de tant en tant per Lleida.

Què n'opines d'aquesta situació del camp d'esports, el Lleida i la Paeria?

És una pena. Des que va entrar el Lluís, crec que s'han fet coses bé, i seria trist que tot això es perdés. La Paeria sembla que vol que hi hagi més clubs a la ciutat i que es comparteixi el Camp d'Esports. Entenc que hi ha interessos al darrere, potser polítics, però crec que el Lleida és qui representa realment la història d'aquest estadi, i això no s'hauria de tocar. Entenc que la Paeria hi podria estar interessada en què els dos clubs comparteixin el camp. Però també entenc que al Lleida això no li agradi. Hi ha interessos i, encara que no sé segur si és així, sembla que sí. No sé com acabarà tot això.

Tu, que has viscut els pitjors moments del Lleida recentment i també els millors, creus que el club té capacitat per revertir la situació actual?

Jo crec que sí. Des que ha entrat el Lluís s'han fet moltes coses bé, tot i que no tot ha estat perfecte ni en l'àmbit econòmic ni esportiu. Els resultats manen, però econòmicament crec que s'ha millorat. També és cert que a Segona RFEF és molt difícil tirar endavant només amb ingressos de taquilla. Però si el club manté aquesta aposta i algun dia puja a Primera RFEF, potser la història canvia. Ara bé, sobre la concessió del Camp d'Esports, no sé com acabarà ni si serà viable.

3.6. Entrevista amb Ramon Usall

“El Lleida tenia la voluntat de reivindicar la Terra Ferma més enllà de l'àmbit en què tradicionalment ens movíem”

Ramon Usall, autor de “Fútbol per la llibertat” (2010) i “Futbolítica. Una vuelta al mundo a través de clubes políticamente singulares” (2021), sociòleg, polític, mestre i seguidor de pedra picada del Lleida analitza l'impacte que va tenir en el territori l'ascens del club català a Primera Divisió l'any 1993. A través de la seva mirada coneixem les alegries i penes que ha viscut com a seguidor de l'entitat de ponent, recorrent tots els racons de la història del club.

Què va significar per a la ciutat de Lleida l'ascens del 93?

Va ser un fenomen d'una magnitud inexplicable. De fet, al llarg de la història, el Lleida només ha jugat dues temporades a la primera divisió: Una és la d'aquest ascens que parlem, la

temporada 93/94, i l'altra havia sigut la temporada 50/51. Evidentment, del primer ascens només havíem sentit a parlar a través de les històries de la gent gran, per tant, estem parlant d'un esdeveniment que va marcar profundament a la ciutat. Ho recordo com un moment de moltíssima felicitat, més enllà de la festa, per tot l'impacte que va causar.

Es podia considerar el Lleida com una gran institució de masses?

Una de les coses que ha caracteritzat sempre a l'afició del Lleida és que té un sector molt fidel, però aquest és relativament petit. Has de tenir en compte, que el camp del Lleida durant la temporada de l'ascens només tenia una capacitat per a 3.500 persones, el dia del Badajoz, per exemple, hi havia gent per tot arreu! Però no era excessivament habitual veure les graderies plenes. Jo no diria que és una institució de masses, el que passa és que, puntualment, com aquell dia de l'ascens, sí que semblava que podria arribar a convertir-se'n.

Va rebre suport per part de les institucions de Lleida, és a dir, tant la ciutat com el club remaven cap a la mateixa direcció?

Sí. L'any a primera lluïem com a patrocinador "Ara Lleida", la marca comercial de Lleida impulsada per la Diputació. En aquest sentit, l'equip no es pot queixar del paper de les institucions, les quals, van ajudar al club de forma encertada, perquè al final, tenir un equip de futbol a la primera divisió és un element de promoció brutal per a la ciutat, que implica una propaganda difícilment pagable.

Què significava aquell equip per als lleidatans, ideològicament parlant?

En aquell equip hi ha la idea d'orgull lleidatà, ja que, amb l'ascens ens convertim en el segon equip català, perquè l'Espanyol havia baixat. Això ens omplia d'orgull i el sentiment de pertinença a un territori era especialment important, sobretot, en un cas com el Lleida, que sempre hem sigut la ventafocs de Catalunya, ens sentíem com aquella Terra Ferma eternament oblidada. En aquell moment, el Lleida tenia la voluntat de reivindicar la Terra Ferma més enllà de l'àmbit en què tradicionalment ens movíem.

Com va viure l'afició aquella temporada a Primera?

La vam viure de manera molt entusiasta, sobretot, per la temporada de l'ascens. Aquell any, el Lleida fa una temporada excepcional, ens vam acostumar a veure guanyar l'equip, però, en pujar a primera, sabíem que salvar la categoria era complicat. Malgrat tot, d'aquell any em quedo amb dos moments històrics: Les victòries contra el Barça i el Madrid.

Per altra banda, és veritat que al tram final de la temporada hi ha una certa desil·lusió, sobretot, a partir de la derrota contra l'Atlètic a casa, on es van publicar declaracions de gent del club, que van veure interaccions estranyes entre els àrbitres i els representants de l'Atlètic. Però, jo crec que, tot i la decepció final, es viu tot molt intensament. Mirat estrictament, és una temporada que no acaba d'anar del tot bé, però, fins a gairebé al final, pensàvem que era possible mantenir la categoria.

Després d'aquella gran nit, poques més va haver-hi així al Camp d'Esports, com ha viscut la ciutat i l'afició la progressiva decadència del club?

Sí que hi ha alguns bons anys a posteriori. De fet, si no em falla la memòria, just després de baixar juguem la promoció d'ascens i sempre diré que allà ens van jugar una molt mala passada, perquè va ser el primer any en què el tercer classificat no pujava directament i ens va tocar fer un Play Off de promoció contra un equip de primera, que vam perdre. Després d'aquella derrota mai més hem estat a prop de la primera divisió, hem jugat algun any a segona A, hem anat baixant a Segona B i ara aquest desastre de la Segona Federació. Actualment, hi ha hagut un distanciament bestial amb aquesta última propietat dels Esteve. L'any passat vivim escenes surrealistes al Camp d'esports, on veiem un divorci total entre la poca massa social que li queda al club i l'entitat, pràcticament, freguem la desaparició.

Avui estem fent una entrevista on em recordes quan jugàvem a primera divisió i és que ara juguem a quarta! L'altre dia juguem amb el Manresa! Parlem de partits amb el Madrid o amb el Barça, amb equips punters en el panorama internacional i ara has d'estar jugant a quarta categoria. Això provoca molta decepció i una mirada nostàlgica a aquell passat.

Què diferenciava aquell Lleida de l'actual?

Sense parlar esportivament, la capacitat per generar il·lusió. Potser en part, a causa de les poques alternatives d'oci que tenien els joves. També, hi havia menys futbol televisat. Per això, si volies veure futbol havies d'anar a l'estadi. Avui en dia, entre que tenim un camp més gran i tot queda més apagat, la capacitat de generar il·lusió s'ha anat perdent. Ara sembla que es torna a recuperar, però hem passat uns anys en què això ha sigut desastrós.

Hi ha possibilitats de tornar a tenir un Lleida que representi als lleidatans?

Representar-los els representa, el que passa és que voldríem un Lleida que fos competitiu. Actualment, miro amb nostàlgia aquell temps, perquè, érem el segon equip català. Avui, no vull ni pensar en quin ordre està el Lleida entre els clubs catalans. A més, en tot aquest període, el Nàstic ha jugat a primera, el Girona també i nosaltres hem tornat a ser la ventafocs del país. Així i tot, vull pensar que els cicles en el futbol són canviants i, pot ser, quan siguem més grans, viurem un altre ascens i això permetrà que hi hagi generacions joves que recordin que vam pujar l'any 51, vam pujar al 93 i com si hem de pujar d'aquí a quaranta anys. Malgrat tot, sent realistes, aquest objectiu queda molt lluny. La diferència de la quarta categoria a la primera és abismal, té molt poc a veure amb l'any 92 i ja no parlem del 51.

3.7. Entrevista amb Sergi Maza

“Els Esteve ens van posar en una llista negra i diversos membres del grup no podien accedir al Camp d'Esports”

Sergi Maza, seguidor incondicional del Lleida des que té ús de memòria i portaveu del grup d'animació Rudes Lleida, el sector més fidel i passional que es pot trobar a les graderies del Gol Nord, retracta la veu de l'afició de “Pedra Picada”. A través d'un repàs ple de clarobscur, el jove lleidatà explica com va viure els pitjors moments de la història del club i les desavinences amb la directiva dels Esteve que va acabar amb gent vetada de l'estadi.

Què són els Rudes com a tal?

Els Rudes són un grup que es defineix com a "supporters", primer de la Unió Esportiva Lleida, després de Lleida Esportiu i ara Lleida Club de Futbol. Tot comença el 2003, quan un

grup de joves que es reunien al Gol Nord cada dos diumenges, dins del ja desaparegut grup d'Ilergetes sorgit als anys noranta, va formar els Rudes, que inicialment va ser una secció juvenil d'Ilergetes i després es va convertir en un grup independent i d'animació. Ideològicament, sempre s'han posicionat dins de l'antifeixisme, l'independentisme i la lluita de classes. És cert que, al llarg d'aquests vint-i-dos anys d'història, hi ha hagut moments en què la ideologia s'ha expressat més o menys. Potser al principi no era una grada tan ideològica, i potser ara tampoc ho és tant, però sempre hi ha aquest rerefons.

Com d'important creus que és tenir grups com aquests per poder estructurar la massa social d'un club com el Lleida?

Històricament, el Gol Nord del Lleida ha estat un espai de reunió per al jovent contestatari de les Terres de Ponent. Ha sigut un lloc per socialitzar, per difondre idees, per compartir música i moviments. És un lloc de reunió per a la gent jove, on es mouen estils de vida i un espai per aquells que volen alguna cosa més.

I pel que fa al club, tenir una massa social és important? Quina relació té això amb els ingressos i la força d'un club?

Tenir una massa social és fonamental, perquè representa una font d'ingressos per al club. A més, li dona una certa força, ja que els clubs petits, si no tenen el suport de l'afició, la ciutat o el territori, es queden sense recursos. Penso en clubs de la nostra divisió com Sant Andreu o Europa, que tenen una massa social forta i els ajuda a ser més forts. També és cert que, Lleida com a ciutat ha donat una mica l'esquena al club. Un exemple clar va ser el 2011 quan al mateix temps que moria la UE Lleida, Ricardo Vinyes estava ple de gent celebrant la Champions del Barça. No dic que tot sigui culpa de la ciutat, ja que el context que hi havia al club també era molt complicat i la gestió que se'n va fer era dolenta.

Com ha estat la relació entre la propietat i el club?

Ara mateix hi ha una bona sintonia, perquè el club sempre està disposat a col·laborar amb nosaltres, ens facilita la comunicació, ens proporciona un espai per guardar el material d'animació, ens ajuda amb els desplaçaments... Hi ha una bona entesa perquè a les dues parts els interessa que el Lleida pugi a Segona Divisió i sigui un club referent al territori. Però no sempre ha estat així.

Com recordes l'etapa dels Esteve (2011-2021)?

Els primers anys dels Esteve, esportivament, el club va fer un pas endavant i cal reconèixer-ho. Van arribar a dos play-offs seguits, i el 2016 gairebé van aconseguir l'ascens. Va ser un moment en què Rudes va créixer molt, perquè l'equip estava jugant bé i hi havia bones relacions amb el club. Recordo que ens van treure les cadires del Gol Nord, perquè volíem estar drets i més a prop del terreny de joc.

Què va passar després, quan es va saber que els jugadors no cobraven i hi havia deutes?

Quan es va saber que els jugadors no cobraven i que hi havia deutes amb proveïdors i institucions públiques, el grup va decidir, com la majoria de penyes, estar al costat dels jugadors, que eren treballadors que estaven jugant sense cobrar. A partir d'aquí, la relació amb el club es va trencar. La temporada següent van tornar a posar les cadires per putejar-nos, i va haver-hi una vaga de penyes. Quan vam voler tornar a entrar al Camp d'Esports, ens van posar en una llista negra i diversos membres del grup no podien accedir-hi. Això va ser un trencament total amb la directiva.

I com va ser la relació amb els Esteve després d'aquesta crisi?

Va haver-hi un moment de mediació entre la directiva i les penyes. Però mai va tornar a ser la mateixa relació que hi havia als primers anys. El més trist d'aquesta etapa va ser que la gent va perdre el vincle amb el club de la seva ciutat. Recordo partits amb menys de 300 persones al camp, en els que pensaves que el Lleida anava a morir.

Durant l'etapa dels Esteve es va arribar a un punt, on molts jugadors feia mesos que no cobraven, fins i tot estaven a punt de desnonar un jugador. Vosaltres, com a Rudes, va fer bastantes iniciatives per ajudar-los.

El 2016, en el Play-off de Sevilla, es van recollir diners amb l'ajuda de tota la massa social del Lleida per pagar els dinars durant els desplaçaments i altres despeses del dia a dia, l'equip els va poder cobrir gràcies al finançament que vam fer l'afició.

I en aquell moment, quan tot semblava caure a trossos, com d'important és tenir aquestes penyes o grups que poden ajudar el club?

Representa que sense això la situació hauria acabat molt pitjor. Tant en les bones com en les dolentes, nosaltres hem estat allà i hem fet el que hem pogut. Un grup organitzat, un grup de gent jove amb ganes de fer coses i de moure's, té la capacitat de crear una xarxa i unes complicitats que no es poden aconseguir anant per lliure. És la força que tenen els grups d'animació al nostre país. Tant per a les coses bones: per fer "tifos", per omplir les grades, per crear un bon ambient al camp, com per a les dolentes, quan no hi havia ningú al camp i el que feia falta era recollir diners o fer una manifestació, el grup sempre ha estat allà.

El 2021 tot acaba petant. Vas arribar a creure fermament que el Lleida podria desaparèixer?

Jo estava convençut que allò desapareixia i creia que era el millor, perquè vaig fer un exercici mental de pensar: "Aquest no és el meu Lleida, és el Lleida dels Esteve". Vaig arribar al punt de pensar que el millor que podia passar és que desaparegués.

Quines alternatives es van plantejar en aquell moment?

Quan es veu que el Lleida Esportiu no pot tirar endavant per tot això, es plantegen dues alternatives. Una és la dels empresaris, que és l'actual Atlètic Lleida. Són empresaris que van posar diners al Lleida dels Esteve i, després del Play-off de Sevilla, hi ha un trencament entre aquest finançament dels empresaris i els Esteve, perquè s'adonen que els diners que ells posaven al Lleida no anaven tots al club, sinó que anaven a cotxes molt cars. Després hi havia l'altra alternativa, que era el futbol popular. Es va fer amb un document que es va presentar al regidor d'Esports en aquell moment, que era l'Ignasi Amor, i era l'alternativa que hagués seguit el grup: crear un club nou, a la quarta divisió catalana, que donés continuïtat al nostre Lleida.

Després de tot això, arriba Pereira. Des de la teva perspectiva actual, com has vist la gestió en aquest moment?

Encara no sé per què ha vingut aquí, perquè si ho penses fredament, ha arribat a un club de Segona RFEF amb un deute de no sé quants milions. No entenc la lògica de la jugada empresarial. Cal estar agraït a aquest home que hagi rescatat el club, que hagi fet la feina d'intentar recuperar-lo, sanejar-lo i fer que sigui un club funcional. Des del vessant social, també estem agraïts, perquè ens ha facilitat moltíssim que les penyes tinguem el nostre espai i

totes les facilitats per animar el club. El contacte amb el club és molt fàcil i directe, qualsevol cosa els hi podem dir. En aquest sentit, estem molt agraïts.

Va ser molt important la temporada passada per tornar a activar la massa social que, certament, portava molts anys de decadència?

És veritat que la temporada passada va haver-hi un canvi. La gent va tornar al Camp d'Esports. Era emocionant veure com un munt de gent jove venia al Gol Nord a animar a l'equip de la seva ciutat. Ara veus que hi ha un relleu generacional, que s'apropen xavals, comencen a animar i a portar les bufandes de l'equip. En tot això, també hi ha un factor esportiu important, el Lleida va començar la temporada com un tro, fent remuntades al camp d'esports, amb una eufòria que va motivar molta gent. A més, les xarxes socials també van ajudar, es va fer una bona feina de comunicació. El club va donar a conèixer molt més la ciutat i va proposar activitats per la gent. Això va ajudar a omplir el Gol Nord, més que les temporades del Play-off de Sevilla.

Sobre la irrupció del Badalona Futur i l'Atlètic Lleida, creus que va haver-hi voluntat de desestabilitzar l'equip o va ajudar que molta gent de la ciutat es volgués involucrar més amb el Lleida?

Jo crec que hi va haver una part de voluntat de crear inestabilitat, però també va ajudar a crear un relat a favor del Lleida Esportiu. El relat d'"uns contra els poderosos", "lluitar contra el poder"... Ens ho van donar tot en safata. No hi ha qui entengui el que van fer, posar un milió d'euros a fons perdut per a final de temporada dir que no tiraven endavant el projecte per responsabilitat social..., es deuen pensar que som idiotes o alguna cosa així.

Quan parlem de l'Atlètic Lleida, actualmentensem en l'Ajuntament. L'any 2022 comença tot aquest litigi pel Camp d'Esports. Com veus tota aquesta situació? Com s'està resolent?

Nosaltres vam fer un pas endavant com a grup i vam liderar la protesta contra l'Ajuntament. Estem molt orgullosos de liderar la massa social davant d'aquesta injustícia. Volem un Lleida de la gent, un Lleida que representi la ciutat, els nostres colors, el nostre escut, no un projecte artificial amb molts diners que no ens representa. Aquest és el nostre Lleida i ens sentim molt implicats en la seva causa. Vaig tenir una conversa fa un mes amb el Xavi Bartolo, director

esportiu de l'Atlètic Lleida, i li vaig dir que la gent no es mou només per raons econòmiques o per un projecte estructurat. La gent es mou per uns colors, per uns sentiments, per una història. Nosaltres, com a afició, som irracionals en aquest sentit i ells no entenen aquesta passió, que va més enllà d'un projecte econòmic.

Creus que la massa social que té Lleida pot jugar a favor del club, fins i tot per sobre d'un projecte econòmic amb molts diners com el que podria tenir l'Atlètic Lleida?

Sens dubte. Això ja s'està veient amb els tuits i comunicats que està traient a córrer pressa el PSC. Hi ha una pressió molt gran, i això els fa por. Un club amb 3.000 abonats té una xarxa familiar i d'amistats enorme, que es transmet de boca en boca. Aquest tipus de força és difícil de combatre, i més quan la gent surt a protestar, com va passar recentment. La massa social és la gran força de Lleida.

Com veus la gestió de l'Ajuntament en tot aquest procés?

L'Ajuntament té una mica de raó pel que fa a les qüestions legals, com el deute que ve dels temps dels Esteve. Però el que no es pot fer és convocar una roda de premsa abans de reunir-se amb el club, ni donar a conèixer el contracte abans d'informar sobre ell. Són faltes de respecte a una institució important per la ciutat. El principal club de futbol de Lleida no es mereix aquest tracte. També em fa gràcia que amb l'actual directiva tothom és molt dur per una cosa que han heretat dels Esteve, i amb l'anterior gestió ningú fiscalitzava res.

Creus que el Lleida podrà sobreviure?

Si sortim de la Segona RFEF, crec que sí. Ascendir seria un gran pas endavant, però també és un repte econòmic. El futbol actual és molt exigent, i si no tens el suport econòmic necessari, és molt difícil mantenir-te. L'única manera de sobreviure al futbol actual és buscant inversors de fora, que no és l'ideal. Per mi, tant de bo el club pogués ser d'accionariat popular, però ara mateix ens hem de centrar a pujar de categoria.

3.8. Entrevista amb Marc Torres

“Hi ha un grup d'empresaris a la ciutat que vol destruir el Lleida”

Marc Torres, advocat d'ofici i ara adjunt a la presidència del Lleida, va arribar al club l'any 2021 de la mà de Lluís Pereira, quan el Lleida estava tocat de mort. Quatre anys després i amb una situació molt adversa, detalla l'evolució del club, els infinits intents per salvar-lo de la desaparició i la guerra oberta que té amb l'Atlètic Lleida i l'Ajuntament de la ciutat, dues entitats que posen en perill la supervivència del club.

La nova Junta arriba el gener de 2021. En quina situació es troba el club en aquell instant?

En aquell moment al club li faltaven cinc dies per a desaparèixer. La situació era molt greu: hi havia impagament de salaris als jugadors des del mes de setembre. Pràcticament, no havien cobrat res des de l'inici de la temporada 2021-22. De manera que, si a data 31 de gener no s'estava al corrent de pagament dels salaris dels jugadors, molts d'ells, jo diria que pràcticament tots, havien demanat la rescissió del contracte i podien quedar lliures per fitxar per altres equips. A més, si no es pagava, no es podien fer nous fitxatges. El deute acumulat entre jugadors de la plantilla actual i també d'altres que havien reclamat a la federació rondava els 300.000 euros. Per això, el Luis Pereira va fer una aportació de 300.000 euros el 28 de gener per cobrir aquesta urgència.

A l'arribada també hi ha un deute molt gran amb Hisenda pública i amb la Seguretat Social, que continueu arrossegant. Quin era en el total d'aquell deute?

El deute era pràcticament de 7.000.000 euros. Durant aquests tres anys, hem anat pagant i l'hem reduït fins a gairebé 4 milions.

I també us heu trobat algunes dificultats a l'hora de resoldre aquest deute?

Moltes. Primer vam tenir el problema que el club, el gener del 2022, encara no estava inscrit al Registre d'Entitats Esportives. Això ve d'un acord de fusió que va fer l'anterior directiva el juny del 2021 amb un altre club de futbol sala, del qual neix una nova entitat com a successora del Lleida Esportiu Terraferma. La federació va acceptar aquesta successió perquè no hi havia temps material de fer la inscripció formal al Registre d'Entitats Esportives. El registre va detectar defectes formals i va demanar que s'esmenessin, però els germans Esteve no ho van fer. Això va provocar que el club no tingués NIF, fet que impedia fer accions tan bàsiques com obrir un compte corrent o contactar amb Hisenda i la Seguretat Social.

Com s'intenta solucionar?

Vam haver d'iniciar un procediment judicial per aconseguir la inscripció del club i poder començar a treballar amb el deute. Amb Hisenda, quan vam tenir el NIF, ens van carregar automàticament un deute d'1.900.000 euros com a successors del Lleida Esportiu, sense possibilitat de revisió. En canvi, amb la Seguretat Social la situació va ser diferent: el deute inicial era de 3.500.000 euros, però ens van donar l'oportunitat de revisar-lo. Després de presentar la documentació, vam aconseguir reduir-lo fins als 2.000.000.

I ara en quin punt estem?

Ara mateix, tenim tot el procés impugnat judicialment perquè creiem que el deute real no arriba ni al milió d'euros. Hi ha actuacions administratives amb què no estem conformes i ho hem recorregut. Amb la Seguretat Social ho tenim recorregut. Esperem la resolució per saber quin és l'import exacte i com el podrem pagar; i pel que fa a Hisenda ja comencem a barrejar qüestions polítiques. El maig i abril de 2024 teníem un full de ruta per pagar el deute amb ells de forma fraccionada. Però ens va arribar una nova inspecció corresponent als darrers tres anys de gestió dels germans Esteve, i això va paraitzar tota la negociació perquè aquesta nova inspecció, que encara no s'ha tancat, probablement farà que el deute augmenti, ja que hi ha moltes irregularitats comptables i fiscals. La inspecció coincideix amb el moment en què el Badalona Futur anuncia que vol venir cap a Lleida. Ells fan una roda de premsa i poques setmanes després ens arriba la inspecció. Una coincidència força curiosa.

La primera dificultat què us enfronteu és a condicionar el camp i a tindre les fitxes federatives. Com s'aconsegueix això?

Hi havia un treball previ i es va començar a treballar de forma sobrenatural. Jo no vaig participar tan directament amb les gestions amb la RFEF, però es van fer trucades i es van accelerar els processos de pagament. Els diners venien de Suïssa i havien de passar tot un procés de validació fins a arribar al banc. Van ser quatre dies de bogeria per intentar mantenir la plantilla. Vam fer molta feina prèvia. Per exemple, es va convidar la plantilla a esmorzar un dia abans del partit contra el Prat. El Lluís els va explicar el projecte, els va demanar

confiança i els va assegurar que entràriem al club. Els jugadors van tenir molta paciència i van frenar la petició de rescissió contractual. Van ser dies molt intensos.

Un dels objectius del Lleida de cara a la temporada que ve era convertir-se en societat anònima esportiva. Avui dia, què falta per arribar a aquest punt? Encara s'està intentant anar cap a aquesta línia?

El club ha d'anar cap aquí tant sí com no. En l'àmbit intern ja funcionem com una societat, però jurídicament no ho som. Una societat anònima té més solidesa, sobretot econòmica: ajuda a trobar inversors i facilita l'accés a finançament bancari. Ara mateix som una associació, com una colla sardanista. Cal professionalitzar-ho. Així i tot, abans de fer el pas a societat anònima hem de tancar un acord per eixugar el deute amb la Seguretat Social. Primer cal centrar-nos a eliminar-lo i després ja podrem avançar en aquesta línia.

El gener del 2022, el mateix mes que entreu, l'Ajuntament aprova per ple la rescissió del conveni que teníem amb el Camp d'Esports. S'entén que és per la gestió dels Esteve. Però en entrar una nova Junta, hi ha voluntat de fer-ne un altre? Com va anar tot allò?

L'acord de ple que resol el conveni és del 28 de gener. Nosaltres, des del primer dia que entrem, intentem gestionar amb l'equip de govern perquè aturin la decisió, però ja estava molt avançada. Administrativament, no es podia retirar la proposta del ple i es va aprovar. De comú acord amb l'equip de govern, vam impugnar-ho i es va demanar com a mesura cautelar que el conveni continués vigent. Ens van donar marge de confiança i fins al final de la legislatura, el maig de 2023, vam estar parlant de com podríem tenir una concessió administrativa quan es regularitzés la situació amb Hisenda i Seguretat Social. Tanmateix, quan hi ha el canvi de govern, mantenim una primera reunió al gener, cinc mesos després del canvi, i som dels últims a ser rebuts. Aquella reunió va anar força bé: es van interessar pel tema del camp i ens van preguntar com s'arreglaria jurídicament. Vam presentar una proposta, però no n'hem tingut mai més resposta, ni tan sols ara, que ja hi ha sentència i tot. Ara mateix estan en la mateixa posició que el gener del 2022, sense valorar tot el que s'ha fet aquests tres anys.

Quan vosaltres entreu, el Lleida està molt malament en l'apartat esportiu i social. Com s'aconsegueix sobreposar el club en aquella temporada d'impàs?

Sempre diem que no partíem de zero, partíem de menys cent. El primer objectiu era reconnectar el club amb la gent, que tornessin a sentir-se orgullosos del Lleida. Des del penal de Sevilla l'any 2016, l'estima pel club havia caigut molt. Es va començar pel futbol base: malgrat que recuperar-lo és difícil, suposa plantar una llavor que necessita temps, però era fonamental per tornar al Camp d'Esports. Després es van fer campanyes amb partits, acords amb associacions i clubs de la ciutat i comarca. També promocions d'entrades gratuïtes o descomptes, i molta feina a les escoles. Els jugadors visitaven escoles perquè els nens els coneguessin, i així estirar els pares per tornar al camp. Va ser una feina constant, de picar pedra.

Era important recuperar la confiança de l'afició que amb els Esteve s'havia perdut totalment?

És fonamental. El president ho té claríssim: el model de club passa perquè la gent se'l senti seu. Hem parlat amb totes les penyes per crear un consell social que pugui prendre decisions conjuntament amb el club. El primer cas va ser el canvi de nom: tot i que va ser per exigències legals, se'ls va explicar i es va fer de forma conjunta. Sempre hem mantingut contacte amb les penyes, perquè pensem que és vital. El model de societat anònima que vol el Lluís s'inspira una mica en el model alemany, amb participació social forta.

Per què es va haver de canviar de nom de Lleida Esportiu a Lleida Club de Futbol?

El nom 'Lleida Esportiu' caducava el febrer del 2023. Vam iniciar el registre, però una associació del Xavi Batalla, que és la titular del nom "Unió Esportiva Lleida", ho va impugnar al·legant similitud amb el seu nom registrat. Ell ens havia dit que retiraria la impugnació, però no ho va fer. El registre li va donar la raó. Hauríem pogut anar als tribunals, però era molt costós. Per això vam registrar prèviament l'escut amb el nom 'Lleida Club de Futbol'.

La temporada 2023-2024 tot canvia: l'equip comença a funcionar molt i la ciutat s'anima. Com d'important és aquella temporada per arribar als 3.000 socis d'avui?

Per nosaltres va ser una temporada clau en la qual s'ha de destacar la figura de l'entrenador, Ángel Viadero. Ens va ensenyar molt. Va ajudar molt la seva actitud i, sobretot, va fer que els jugadors també connectessin amb la gent. Els bons resultats també ajuden. I tot aquest treball amb les escoles i el públic va tenir fruit: l'any passat vam omplir el Camp d'Esports amb

10.000 persones. Feia molt que no passava. Va ser una temporada molt positiva esportivament, però també socialment: ens va permetre continuar el treball iniciat l'any anterior, i l'Àngel hi va jugar un paper clau.

Creus que es va fer servir el conflicte amb el Badalona Futur per desestabilitzar el Lleida?

N'estic convençudíssim. Igual que ara no és casual que surti el tema del Camp d'Esports. Si compares temporades, sempre apareixen aquestes notícies en moments clau: finals de febrer, principis de març, quan queden set o vuit partits per acabar la lliga regular. Això afecta, tant en l'àmbit social com intern, perquè als jugadors els genera dubtes. També em consta que van contactar amb alguns dels nostres jugadors amb promeses que després no podien complir.

Així i tot, l'afició del Lleida es va cohesionar molt

Sí, jo crec que això també va ajudar. El Lleida és l'equip de la terra. Potser hi ha gent més o menys connectada, però el sentiment és que al Lleida no el pot tocar ningú. Ara també estem en aquest punt, amb la relació amb un Ajuntament, que igual que l'Atlètic Lleida, no ha mesurat bé el que és el sentiment del Lleida, ni han estat capaços d'entendre-ho. Veuen el futbol com un negoci. I ho és, però també és una qüestió sentimental. Si no tens aficionats, ets un equip artificial, com l'Intercity. I això afecta també a l'hora de fitxar i buscar patrocinis.

Es va dir que l'Atlètic Lleida pagava els sous del Badalona Futur. És cert?

Sabem, de primera mà, que van posar-hi com a mínim un milió d'euros i no 700.000 com van dir en la roda de premsa. Ho van intentar desmentir, però sabem que pagaven els salaris. De fet, els mateixos jugadors del Badalona Futur van fer un comunicat al respecte.

Per què creus que finalment no es va dur a terme la compra del Lleida per part de l'Atlètic Lleida?

Ho van vestir com un acte de responsabilitat social, però jo crec que van tenir por. Pensaven que si guanyaven, la gent ho entendria. Però es troben que el Badalona no puja i que la pressió social els supera. Són empresaris, tenen marques, i segurament van valorar el risc reputacional.

En la mateixa roda de premsa on anuncien la “No compra” del Badalona Futur també van dir que us allargarien la mà. Ha arribat a passar?

Això és fals. L'estesa de mà va venir per part nostra. Just acabar la temporada 2022-2023 ens vam reunir amb ells per fer un projecte conjunt. No van dir ni que sí ni que no, però vam començar a parlar. Després apareix el tema del Badalona i la seva proposta va ser: tanqueu el Lleida i veniu amb nosaltres. Nosaltres no podíem acceptar això. Fins i tot els vam fer una proposta que per a ells era a cost zero, en la que no haurien de pagar cap mena de deute; i tampoc van voler. Aquí vam veure que l'únic que volien era imposar el seu projecte, ser ells els salvadors del futbol a Lleida i tirar endavant el seu projecte.

És cert que el gruix d'empreses de l'Atlètic Lleida estava al Lleida amb els Esteve fins al 2016?

No ho tinc documentat, però veient com actuen, sembla que sí. Empreses que eren al Lleida amb els Esteve ara són a l'Atlètic Lleida. Han estat esperant, treballant a l'ombra, pressionant. Quan arriba el Pereira, els distorsiona els plans, però ells continuen treballant per destruir el Lleida. Ho dic públicament, perquè ho crec i penso que és cert: hi ha un grup d'empresaris que vol destruir el Lleida.

Per començar a centrar-nos en la temporada actual. Com es desencadena tot el conflicte pel conveni del Camp d'Esports?

Tot comença amb una sentència que dona la raó a l'Ajuntament. Jurídicament, tenen raó, en la data de la sentència no s'estava complint res del que deia el conveni. Així i tot, és evident que en tres anys la situació ha canviat radicalment i que si hi hagués voluntat d'ajudar al Lleida, es buscarien altres vies per solucionar-ho. Dijous ens convoquen a una reunió per parlar dels usos del Camp. Confirmem assistència, però aquell mateix vespre ja veiem que a l'agenda de la Paeria hi ha una roda de premsa anunciada per divendres al matí, on s'anunciarà el conveni del Camp d'Esports. Quan l'alcalde comença la roda de premsa, ens envien el conveni per correu. Això, per nosaltres, és un insult i es va decidir no assistir a la reunió i emprendre accions legals contra l'alcalde i el seu equip de govern.

Per què rebutgeu rotundament el conveni presentat per La Paeria?

Perquè és inviable. No podem signar un conveni que ens limiti l'ús del camp d'esports a quatre anys. El nostre projecte va ser per donar un ús i explotar el Camp d'Esports, no només per poder fer entrepans i vendre Coca-coles. En el cas que vingui un inversor, si li diuen que d'aquí a quatre anys no sap si podrà continuar invertint o amortitzar tot el que ha posat, no vindrà ningú. No és viable, no ho podem acceptar. També hi ha un altre punt clau: l'Ajuntament, en qualsevol moment, pot resoldre el conveni i ens pot dir que marxem d'allà, ja que s'atribueix la gestió exclusiva de l'ús de l'estadi, un punt que s'hauria de canviar si el Lleida arriba al futbol professional perquè la Lliga exigeix que la gestió la faci el club.

L'alcalde diu que només es poden fer convenis de quatre anys. És cert?

Sí, però nosaltres no volem un conveni, volem una concessió. Amb això podem fer viable el projecte, estalviar diners a l'Ajuntament i desenvolupar activitats que generin ingressos.

Creus que la resposta ciutadana demostra la força del club?

Totalment. A la roda de premsa ho vaig dir: estem sols, però tenim la gent. Ni el poder polític ni empresarial ens dona suport, però la gent sí. Mai s'havia vist una manifestació a Lleida on la gent surt al carrer per defensar al seu club. Si la gent estreny, estic segur que l'Ajuntament canviarà de postura.

L'alcalde pot executar la sentència que li atribueix la raó respecte a la situació del Camp d'Esports?

Legalment sí, però hi ha una mesura cautelar que declara vigent el conveni. Si executa la sentència, provocarà un perjudici greu i irreparable al club. Per això ho hem denunciat.

S'han presentat ja les querelles contra l'alcalde i el seu equip?

No hem presentat querella, sinó denúncia, per poder ampliar-la a altres persones implicades. Inicialment, és per tràfic d'influències i falsedat documental, perquè sabem que alguns documents no compleixen els requisits legals.

Quins indicis hi ha que Xavi Batalla no va deixar de ser president de l'Atlètic Lleida legalment?

Sabem que hi ha documents manipulats i que no compleixen la normativa. No els tenim, per això amb la denúncia demanem que el jutge investigui i hi pugui accedir.

Per tancar aquest capítol amb l'Ajuntament, quan es trenquen les relacions entre les dues parts?

Després de la segona reunió amb l'alcalde. Li vaig lliurar un informe jurídic confidencial que acaba arribant a l'Atlètic Lleida. A partir d'aquí es trenca la confiança. En totes les reunions sempre estava el Xavier Batalla i sabem que es filtraven converses a la premsa i a l'Atlètic Lleida que només havíem tingut amb l'alcalde.

Quines previsions teniu de futur?

Estem treballant per aconseguir l'autonomia econòmica. Si el 30 de juny tenim resolt el tema de la Seguretat Social, que crec que ho aconseguirem, podrem començar la temporada com un club normal. El nostre objectiu continua sent arribar al futbol professional. Ho farem amb el suport de la gent, i sense dependre de ningú.

3.9. Entrevista amb Joan Bosch

“Els propietaris de l'Atlètic Lleida estaven esperant que tot caigués i que fessin fora als Esteve”

Joan Bosch, home de futbol, primer president de l'Atlètic Lleida i actual alcalde d'Almacelles, explica els secrets del club de Cappont des de dins, com aquests volen rivalitzar amb el Lleida i les relacions que tenen amb l'Ajuntament. Fidel al Lleida des de jove, també analitza la decadència actual de l'entitat blava.

Fins quan estàs vinculat amb l'Atlètic Lleida?

Només estic vinculat el primer any. Com a president de l'EFAC Almacelles, club amb qui es van fusionar l'Atlètic Lleida per adquirir la plaça a Primera Catalana, buscàvem una manera de desfer-nos del primer equip. Ens faltava massa social per tirar endavant. Com passa a molts llocs, sempre hi pot haver un moment de crisi, però el més important és saber-les gestionar. La

nostra idea per solucionar-ho era aprofitar un dels valors que teníem: la plaça a Primera Catalana.

Com evoluciona tot això amb el temps?

La situació es va anar complicant. La bola de neu va créixer per l'èxit esportiu dels anys anteriors i perquè els jugadors eren liquidats per productivitat i havien fet molt bones temporades. A més, l'Ajuntament va començar a restringir els recursos perquè jo em vaig posicionar com a candidat a l'alcaldia. Això també ho va complicar tot.

I què va decidir fer amb el primer equip?

Volíem desvincular-nos del primer equip, però d'una manera lògica i coherent. Vam valorar la possibilitat de col·laborar amb l'Atlètic Lleida, que portava un projecte de comarca. En un principi havien de jugar un any al camp de l'Almacelles sota el nom d'EFAC Almacelles i, un cop acabada la temporada, passaria a dir-se Atlètic Lleida. Així i tot, ens vam trobar amb l'alcalde del poble, que s'hi va oposar frontalment i ens va fer fora del camp.

Per recapitular, com i quan neix aquesta iniciativa de l'Atlètic Lleida? Quan se't presenta aquesta oportunitat de fusionar els dos clubs?

Va ser l'abril del 2019. Ens vam reunir amb el Néstor Gutiérrez, directiu de l'entitat, que ens va presentar el seu projecte. Nosaltres volíem fer-ho de la millor manera possible, perquè teníem una escola formativa al darrere i no volíem perdre categories. Vam quedar que durant un any, ells assumirien el patrocini del primer equip, a més d'ajudar-nos a liquidar el deute, però tot el contracte es va trencar quan l'alcalde de l'Almacelles ens va fer fora.

Quina és la raó darrere la creació del club nou, aquest de l'Atlètic Lleida?

La creació de l'Atlètic Lleida neix amb la voluntat de competir amb els de l'altre cantó de la plaça, això és clar. Van decidir a invertir diners pensant que amb quatre anys estarien a dalt amb ells. Però això no és veritat: un club no es fa amb diners, es fa amb jugadors, amb un equip, amb un grup que treballa de forma cohesionada. El primer any i mig vaig fer un acompanyament i molta gent m'ho deia: "Aquesta gent es pensa que amb diners ho poden arreglar tot." Hi va haver una mala planificació.

I tu quin paper tenies dins del club durant aquell període?

Encara era el president, però no tenia poder de decisió real. Jo aguantava amb l'esperança que algun dia podríem asseure'ns i liquidar part del deute amb l'EFAC Almacelles, cosa que finalment va passar, però va costar molt.

També ha estat molt debatuda la qüestió de comprar la plaça de Primera Catalana, ja que es considera competició deslleial. Com ho veus tu, això?

És un model de club. Entenc que vulguin començar des de Primera Catalana, però per mi, és un camí poc natural. Així i tot, de poc serveix començar de tan amunt si no saps controlar la massa social. Ells han fet molta feina, han anat a col·legis, han fet accions, però no han aconseguit connectar amb l'afició. I clar, si no tens afició, tens un problema greu. Pots tenir diners, però si no tens gent que t'acompanyi, no tens club. L'any que ve poden estar a la mateixa categoria del Lleida, però continuaran sent l'equip invasor.

Pel que fa als inicis, quins van ser els principals impulsors econòmics del projecte?

Hi havia el Xavier Batalla, que es va posar com a president. Hi trobem empreses com Atlas Energía, Rodi, Abanasegur, Serveto, Contrugaro, i altres grans del comerç lleidatà. El 90% de la massa empresarial de Lleida està allà. El problema no era els diners, sinó saber-los gestionar. No pots estar quatre anys a Preferent amb tants diners. Un club no és una empresa i els jugadors no són simples treballadors: han de funcionar com un equip. Sempre que em pregunten dic el mateix: Lleida no pot permetre's dos clubs d'aquest nivell, no hi ha prou recursos per treballar així. Cal seure i unir forces, no pot ser que hi hagi dos projectes tan similars tirant per separat.

I és cert que el projecte comença realment després del Play-off de Sevilla, amb la sortida de moltes empreses dels Esteve?

Sí, així és. Allà va començar tot. Quan ens reunim amb el Nestor Gutierrez el 2019, ja feia algun any que treballaven. Tenien la samarreta, l'escut i sabien el que volien.

Com era la relació de l'Atlètic Lleida amb els Esteve en aquell moment inicial? Ja va començar tot fracturat, si no m'equivoco?

La relació era inexistent. Zero. Els de l'Atlètic Lleida estaven esperant que tot caigués i que els fessin fora, i així va ser. Tots sabem com eren els Esteve. Tiren endavant amb un club sense deutes i acaben creant una bola de neu perquè els diners no anaven precisament al club.

Com va ser per l'Atlètic Lleida l'arribada de Pereira?

Quan els Esteve van marxar, els propietaris de l'Atlètic Lleida es va moure de pressa, van fer-se fotos a l'estadi, van agafar cadires i es van posicionar. Però va arribar el senyor Pereira, va posar diners, i tot es va esborrar. L'alcalde va creure que Pereira era qui ho havia de tirar endavant, i així va ser. L'Atlètic Lleida va perdre aquella oportunitat d'erigir-se com a salvadors. Entre el Pereira i el Javaloyes els hi xafen tot el que tenien previst.

L'Atlètic Lleida sempre defensa que el seu projecte se centra a donar sortida als jugadors de Lleida. Ho veus real o és una façana?

És clarament una façana. Ho fan per quedar bé. Jo crec que avui dia hi ha més jugadors del territori al Lleida que a l'Atlètic Lleida. El problema amb el Lleida és que els Esteve van destruir la base i van desmuntar el club. A Lleida tothom està d'acord que el Lleida havia d'encapçalar el futbol formatiu de la terra, però al final tot s'ho ha quedat l'Atlètic Segre, amb qui l'Atlètic Lleida té un acord de col·laboració.

Hi ha hagut realment intents de fusió entre l'Atlètic Lleida i el Lleida? Saps qui va fer el pas per fusionar-se?

El pes de les negociacions el porta l'Atlètic Lleida perquè necessita les coses que té el Lleida. Així i tot, Luis Pereira es tanca en banda perquè es vol fer fort i fer suar a uns empresaris que van badar de valent en el seu moment; i no li acaben de donar tot el que vol. Tanmateix, hem de tenir en compte que el que busca l'Atlètic Lleida no és el club, sinó el control de l'afició.

Creus que es va perdre una oportunitat per ajuntar esforços?

Sí. Hi ha hagut moments en què s'hauria pogut fer. Un primer equip com el Lleida i un filial com l'Atlètic Lleida hauria estat ideal. Però no es va fer.

Ara mateix, com estan les relacions entre els dos clubs?

Estan trencades. Cadascú va pel seu compte. El problema és que quan l'any passat el Lleida ho guanyava tot, des de l'Atlètic Lleida anaven en contra. També hi ha hagut algunes decisions polítiques, a través del Paer en Cap, on els deia "tranquils que el Lleida baixarà i podreu entrar". L'alcalde té molta relació amb aquest grup i ells estan esperant que acabi la seva temporada per veure si poden pujar i demanar el Camp d'Esports.

Què va passar amb l'intent de comprar el Badalona Futur per part de l'Atlètic Lleida?

Era un club de Badalona que jugava a Vic. El Toni Freixa, propietari del Badalona, volia vendre el club al millor postor i segons vaig sentir dels mateixos directius del club badaloní, els propietaris de l'Atlètic Lleida els hi devien diners. El problema és que des de l'Atlètic Lleida van veure que si continuaven amb l'objectiu de portar a Lleida un equip de fora, fracassarien rotundament. L'any passat el Lleida no es podia tocar perquè tenia molt bons resultats, potser si el projecte l'haguessin presentat aquest any, hauria estat diferent.

Aquest intent de compra va motivar l'afició del Lleida Esportiu?

Totalment. Van crear un enemic i això va engrescar molt la gent. Enguany això no hi és i es nota. A vegades, fins i tot la motivació negativa ajuda a créixer. Sense voler, van ajudar al Lleida avançar i a què el públic anés al Camp d'Esports.

Creus que l'Atlètic Lleida pot acabar unificant l'afició o sempre serà el Lleida qui en surti beneficiat?

Sempre sortirà beneficiat el Lleida. L'Atlètic ho ha provat de totes les maneres, però no aconsegueix omplir el camp. Tot i guanyar a casa, no arrossegueu gent. L'afició no li podrà prendre mai al Lleida. L'entrada de l'Atlètic Lleida sempre haurà de ser amb Pereira i que aquest comuniqui que han arreglat les coses, si no la ciutat li donaria l'esquena.

Per acabar, creus que hi ha tràfic d'influències i l'Ajuntament té preferències per l'Atlètic Lleida?

N'hi ha moltíssimes. L'Ajuntament dona suport al 300% a l'Atlètic Lleida. Per ells el Pereira és un "Troyano". El problema és que la divisió no ens portarà enlloc. Lleida no té capacitat per tenir dos clubs de futbol.

3.10. Entrevista amb Josep María Oromí

“Ningú vol perjudicar el Lleida en aquesta ciutat”

Josep María Oromí, successor de Xavier Batalla a la presidència de l'Atlètic Lleida l'any 2023 i advocat de professió, defensa el seu projecte futbolística de ciutat. El lleidatà repassa el sorgiment de l'entitat de Cappont i dona resposta a les grans polèmiques que han envoltat el club, tals com la compra del Badalona Futur i la seva intenció d'algun dia poder equiparar-se amb el Lleida.

Quan i per què neix l'Atlètic Lleida?

L'Atlètic Lleida neix el 2019. Jo en aquell moment estava amb uns altres pares que teníem joves jugant a la base del Lleida Esportiu dels Esteve. Vam veure que el sistema no funcionava, que hi havia problemes d'impagaments que impediéssin inscriure jugadors, i que tot s'estava desmuntant. En un inici es va intentar parlar amb ells per fer-nos càrrec de la base, però no ens van fer cas. Per això, vam decidir actuar i buscar una alternativa per als joves futbolistes de la ciutat, creant un club que els hi donés sortida quan acabessin l'etapa formativa. En un inici vam crear una societat que es deia Futbol Base 2000 i després es va arribar a un acord amb l'Atlètic Segre i l'Almacelles, que és el punt on es va començar a gestar tot.

L'objectiu inicial era crear un club de referència a Lleida?

No, l'objectiu inicial no era fer un club referent, sinó donar una sortida als joves que es quedaven sense equip. Al principi només érem pares que creiem que el futbol base de Lleida s'estava desmuntant.

En quin moment comencen a entrar els empresaris en el projecte que ara coneixem com a Atlètic Lleida?

Quan vam aconseguir tenir un equip a Primera Catalana, ens vam plantejar fer un equip amb certes condicions i vam veure que calia més estructura i pressupost. Va ser llavors quan vam

començar a contactar amb gent disposada a aportar recursos. Ha estat un procés de creixement progressiu.

Actualment, quin és el nombre d'empresaris implicats a l'Atlètic Lleida?

Ara mateix hi ha entre 40 i 50 empresaris involucrats en la societat.

Tots són de Lleida?

La gran majoria sí, aproximadament un 90%.

Quines són les expectatives del club a partir d'aquesta temporada?

Quan tu inverteixes en un producte vols que cada vegada tingui més valor i pugui créixer. Així i tot, no volem competir amb ningú, sinó que els joves de Lleida tinguin una estructura on continuar formant-se i competir en bones condicions. Tots hem sigut del Lleida, jo he tingut als nens jugant allà durant tretze anys, i la intenció que tenim és que Lleida tingui un equip en categoria alta. D'aquesta manera si es va invertint i fent les coses bé, l'equip pot anar pujant de categoria i creixent.

Ara mateix s'està aconseguint donar sortida als jugadors de la casa?

Sí, n'hi ha diversos formats aquí que estan al primer equip: el Daouda, el Marcel Samsó, l'Alcalá, el Joanet, el Toni Vicente, entre d'altres.

Creus que és sostenible a llarg termini un club que aposti pels jugadors de Lleida?

Crec que sí. Amb una bona base, fins a categories com Segona RFEF o Primera RFEF, la major part dels jugadors poden ser d'aquí. Després potser cal complementar amb dues o tres peces més experimentades.

Quan el Lleida Esportiu va estar a punt de desaparèixer, volíeu ocupar el seu lloc?

Nosaltres vam intentar ajudar a salvar-lo. Vam tenir reunions amb les administracions i altres actors, però no sabíem quins problemes jurídics tenia el club, quantes entitats tenien constituïdes, no ens van aclarir els deutes, que es deia que podien arribar als 6 milions

d'euros. Hi havia molt enrenou amb delictes fiscals i sobre si els Esteve s'havien emportat diners. Personalment, vaig arribar a la conclusió que allò no es podia salvar.

Quan va arribar Luis Pereira, us va reunir amb ell per fusionar els dos clubs?

Sí, em vaig reunir un parell de vegades amb ell. Ens van explicar el seu projecte, però semblava molt enfocat només al primer equip i no al futbol base. La meva interpretació és que ells buscaven gent d'aquí per aportar capital, però no quedava clar com s'estructuraria el club. Vam oferir ajudar amb el futbol base, però no vam arribar a cap acord i es van buscar altres opcions.

Per què es presenta l'opció del Badalona Futur?

A l'estiu del 2023, l'Ajuntament ens va mostrar uns missatges on Pereira deia que deixava el Lleida i ens van demanar si podíem ajudar. Com que el Lleida encara tenia problemes econòmics i legals, es va valorar buscar un títol net —com el del Badalona Futur— i com tenim reservat el nom d'Unió Esportiva Lleida, tornem a posicionar el club.

La idea és ser successor del Lleida Esportiu o de la Unió Esportiva Lleida?

La nostra idea era mantenir una línia continuïsta, però l'actual societat del Lleida Esportiu no pot continuar per la seva situació econòmica. Hauríem intentat salvar el color, l'escut, el nom...

Com de prop va estar de fer-se la compra del Badalona Futur?

Jo no estava de president ni directament a les negociacions, però crec que la proposta era bona. Potser va faltar més suport. Si el Badalona hagués mantingut la seva posició durant la temporada, hauríem aconseguit una categoria superior amb un títol pràcticament net i un projecte amb continuïtat amb el nom d'Unió Esportiva Lleida. La iniciativa va partir de l'administració per veure si podíem anar amb el tema aquest.

Vosaltres us esperàveu la mala rebuda que va tenir aquesta iniciativa? Us va afectar?

No esperàvem res concret. Ens van demanar si podíem col·laborar i sempre hem estat disposats. Vam dir que veíem una opció alternativa i que, si es podia aconseguir un títol per continuar a la mateixa categoria, faríem el possible. Volíem fer una obra important per la ciutat, però realment no ens ho vam plantejar com una expectativa.

Va afectar el rebuig de la ciutat en la decisió final de no comprar?

Al final, tothom estava d'acord que, comprant aquella plaça estaríem a la mateixa categoria que el Lleida i es podria generar conflicte. A més, nosaltres ja havíem pujat des de Tercera i volíem continuar amb el projecte. La fórmula que va generar tot plegat també va ser la que ho va desmuntar. Vam continuar amb el que teníem.

Què va passar amb el comunicat dels jugadors sobre els salaris que es van quedar a deure per l'Atlètic Lleida?

Quan teníem l'opció de compra vam assumir la gestió del Badalona Futur. Els diners que reclamaven els jugadors eren part d'un retorn pendent d'IVA, que cobria sobradament l'import que se'ls havia de pagar. Es va explicar que calia esperar aquests diners. Al cap d'una setmana es va aclarir i es va resoldre.

Per què finalment es decideix no comprar el Badalona Futur?

Jo no estava directament a la negociació, però crec que es va voler evitar conflictes, ja que hi havia un Lleida a Segona RFEF. També vam dir que si en un futur assolíem la categoria per mèrits propis, no renunciarem a la plaça.

Esteu interessats a jugar al Camp d'Esports després de tot el rebombori que va haver-hi amb la concessió del Camp d'Esports?

Si pugem de categoria podem continuar jugant sense problema al Ramon Farrús. Però si acabem tenint públic, o els condicionants fan que el camp actual se'ns quedi petit podríem sol·licitar. No és un objectiu principal. Tot aquest conflicte no neix de nosaltres.

Com rebeu les acusacions, per part del Lleida, que l'Ajuntament us afavoreix?

No hem rebut cap ajuda de l'Ajuntament ni de la Diputació. Tot ens ho hem fet nosaltres. Si hi va haver alguna col·laboració, devia ser relacionada amb activitats de l'Enric Barri. Però com a club, res.

Com veus les querelles per tràfic d'influències a Xavi Batalla, expresident de l'Atlètic Lleida i actual cap del gabinet de l'alcalde?

Crec que no tenen recorregut. No m'ha arribat res oficial, només el que han dit els mitjans. No crec que aquestes persones hagin fet res per beneficiar-nos o perjudicar Lleida. Ningú vol perjudicar el Lleida en aquesta ciutat, si tots som aficionats. Tant de bo Pereira i la seva junta pogués solucionar la situació.

Com valors el concurs de creditors del Lleida?

El concurs et dona tres mesos per no ser embargat i acabar la temporada. L'any 2022 jo vaig veure que no era viable, si cada any canvien de societat és perquè en principi estan en una fase de procediments coercitius per part de l'administració. A més, ara s'han incorporat 800.000 euros al deute i la llei tributària estableix que si estàs en fase d'obligacions hi ha un recàrrec d'un 20%. A veure com salves un deute de 4 milions amb un recàrrec del 20%. És molt complicat. Estem al futbol per passar-nos-ho bé, no per tenir problemes de diners i que Hisenda ens persegueixi.

Si el Lleida desapareix, vosaltres assumiríeu el rol de club principal de la ciutat?

Nosaltres tenim el que tenim. Caldria un conveni entre administració, gent i club. Tots hauríem d'anar a una. Nosaltres podem posar la nostra part, però cal compromís per part de tota la societat de Lleida.

Com us podríeu sobreposar al rebuig d'una part de l'afició?

Ho intentaríem. Crec que amb el temps hem demostrat que el nostre projecte és seriós i diferent. Coneixent-nos, és difícil tenir una mala opinió. Tots som de Lleida. Jo he estat vinculat al club tota la vida. No hi tenim res en contra.

Com veus el futur del futbol lleidatà?

El veig bé. Hi ha clubs que treballen bé i no tenen problemes econòmics. Nosaltres, per exemple, tenim conveni amb l'Atlètic Segre, més de 800 jugadors, futbol base, femení que creix... L'important és que els joves tinguin opcions i que no marxïn per falta d'oportunitats. Cal consolidar estructures i fer ciutat.

3.11. Entrevista amb Jackson Quiñónez

“El que necessitem és futbol de qualitat a la ciutat. Sigui de l'Atlètic Lleida, de l'AEM o del Lleida Club de Futbol”

Jackson Quiñónez: d'atleta olímpic a polític. Així ha estat la trajectòria del corredor de 110 metres tanca a Atenes 2004 que ara forma part del govern de Fèlix Larrosa a l'Ajuntament de Lleida com a regidor d'Esports. L'exatleta ofereix la seva versió sobre el nou conveni del Camp d'Esports, la possibilitat que un altre club passi al capdavant de la ciutat del Segrià i la realitat d'un Lleida CF abocat a la desaparició.

Com estan les relacions amb l'Ajuntament i el Lleida ara mateix?

Ara mateix havíem parlat amb ells, coneixíem tota la història del conveni i els vam convidar a una reunió amb l'alcalde al Palau de la Paeria. La reunió es va convocar un dimecres i ells ens van confirmar que no podien assistir aquella setmana, però que podien el dilluns següent. En aquells dies vam estar treballant perquè les nostres propostes de conveni i les seves anessin en una mateixa direcció. Així i tot, abans de la reunió, el dissabte, ens vam assabentar per una roda de premsa del Marc Torres, l'adjunt de la presidència del Lleida CF, que s'havia presentat una denúncia per prevaricació i tràfic d'influències contra l'alcalde, la tinent d'alcalde, el cap de gabinet i jo mateix. A causa d'això, per recomanació del servei jurídic, vam suspendre les reunions perquè érem una de les parts implicades en el procés judicial.

Per què es presenta abans el conveni amb la premsa que amb el club?

Cal destacar que nosaltres som una administració pública i rebem informació constant. Molta d'aquesta venia procedent de gent de dins del club que ens van transmetre, des d'octubre de 2024, que el Lleida no vivia una situació econòmica positiva. Arran d'això i coneixent que

l'any 2027 s'acabava el conveni del Camp d'Esports, vam voler avançar-nos per ajudar-los. Per fer-ho, ens podíem fer càrrec de tota la despesa de l'Estadi, uns 490.000 euros anuals, a través d'un nou conveni de quatre anys, prorrogable fins als 14, per garantir la continuïtat de l'equip. Així i tot, crec que no ha estat ben vista pel club, ja que deien que aquest provocaria la seva desaparició. El temps ha posat a tothom al seu lloc. Ara mateix no tenim cap relació amb el Lleida.

Aquest trencament de les relacions ve exclusivament del conveni recent que vau proposar i que el club ha rebutjat, o ja hi havia discrepàncies prèvies?

Ens fa gràcia que el club digui que no ha rebut suport per part de l'Ajuntament. Ja fa temps que des de l'equip estan havent-hi moltes desqualificacions i insults cap a la meua pròpia persona i l'equip de govern, inclús per part del mateix president de l'entitat, el senyor Luis Pereira. Ja quan entrem al Govern l'any 2023 la relació era bastant tensa, sobretot amb Vicente Javaloyes, però amb el temps i després que aquest ens presentés el seu projecte tot va anar veient una mica la llum. Així i tot, des de la marxa de Vicente Javaloyes, la relació va caure en picat.

Vicente era el nexa entre l'Ajuntament i el club?

Sí, en un inici tot era molt tens fruit a la desconexença de funcionament de les administracions perquè ells reclamaven coses que no estaven dins del marc legal. Per exemple, el Lleida va obrir una fundació a través de la qual volien canalitzar l'ajuda de l'administració, que tenen bloquejada pel deute amb Hisenda i la Seguretat Social. En el moment que s'obre la fundació ens va arribar una carta de la seguretat social que la fundació del Lleida era vinculant amb tot el seu deute. Al final van entendre les nostres explicacions i vam aconseguir reconduir les relacions.

Durant l'etapa de govern de Pueyo, vosaltres estàveu a l'oposició. Per què es va arribar a la resolució del conveni del Camp d'Esports durant l'etapa dels Esteve?

Es va arribar a aquest extrem pel mateix que està passant ara. Els jugadors havien denunciat al club per impagaments, hi havia queixes de famílies, jugadors sense roba, proveïdors sense

cobrar, i una gestió que no complia amb els valors i les obligacions marcades al conveni. No hem d'oblidar que aquesta entitat juga amb una samarreta a la qual posa "Lleida" i no volíem donar suport a un club que no estava fent les coses de forma adequada. El conveni s'estava incomplint al 100% i es va portar a una comissió informativa i després al ple, on es va decidir per unanimitat rescindir-lo. El que nosaltres volíem era que la nova junta entrés al club amb un nou conveni, però ens trobem que Esquerra Republicana, partit que governava l'any 2021, fa una proposta dirigida a l'ús compartit de les instal·lacions esportives. No va ser una proposta del PSC, va ser una proposta d'Esquerra i nosaltres ho vam veure molt bé.

Creieu que és viable compartir l'estadi?

Hem de tenir en compte que els temps han canviat i quan es va signar el conveni fa deu anys només hi havia un equip representatiu al territori: el Lleida. En tots aquests anys han anat passant moltes coses, hi ha hagut uns empresaris de la ciutat que no volien accedir al projecte del Lleida Esportiu i van començar-ne un de paral·lel que va començar a créixer (Atlètic Lleida). Tampoc ens oblidem que, en aquests deu anys, l'AEM està jugant a la segona categoria del futbol espanyol. I que aquest club necessitarà un equipament esportiu i la ciutat ho haurà de poder oferir. No tenim la capacitat per construir un equipament esportiu per a cada club o cada entitat que pugi a la màxima categoria. El que no podem fer tampoc és que, el Lleida Esportiu, que és usuari al 100% del Camp d'Esports des de fa trenta-cinc anys, tingui aquesta sensació de propietat. Un dels objectius que volíem amb el nou conveni era que tingués aquesta característica: que molts altres projectes de la ciutat poguessin usar aquest equipament.

Per què no s'ha presentat un nou conveni amb el Lleida durant tots aquests anys fins al recent que va proposar?

Durant aquests dos anys de mandat volíem centrar-nos a renovar tots els convenis de la ciutat. Com a Ajuntament de Lleida, el que volem és fomentar la pràctica esportiva, que s'utilitzi l'equipament, que hi hagi nens i nenes jugant a futbol, i que s'apropi l'esport al barri. Això és el que hem estat fent amb tots els equipaments esportius. És el mateix que hem volgut fer amb el Camp d'Esports, ja que aquest model de convenis ja es feia servir fa trenta anys. Imagina't, el conveni del Ramon Farrús el va signar l'alcalde Antoni Siurana. I des d'aleshores s'ha anat prorrogant. Volem millorar els convenis, donar-los una altra forma perquè els clubs tinguin

autonomia. Pel que fa al conveni del Lleida, volíem informar-nos per garantir el millor acord pels pròxims 10-12 anys, però el que no volem és donar un conveni on l'equipament esporti sigui d'ús exclusiu per un sol club. Per altra banda, entenc que el Lleida estigui còmode amb el conveni antic i se senti com si li traguessin una part fonamental, però volem tenir la possibilitat que si el dia de demà l'AEM puja a la Lliga F, poder dir: "AEM, demà jugaràs al Camp d'Esports". Per tot això, no havíem pensat a donar-los un conveni abans. Perquè nosaltres portem dos anys de govern treballant per entendre que era el millor. Ens ha costat dos anys. Sí, hauria pogut trigar una mica menys, però crec que la bona feina, si es fa amb calma, és la que dona resultats.

El Lleida podia continuar utilitzant el Camp d'Esports fins al 2027, ja que tenia una cautelar. Per què es presenta el conveni just en aquest moment?

Nosaltres, l'octubre del 2024, comencem a sentir que el club patia problemes de deute, impagaments a les entitats i s'estava repetint tot el que va passar l'any 2021, quan el club estava a punt d'enfonsar-se. Un exemple es va donar amb tot el conflicte de la gespa del Camp d'Esports, on el club ens demanava que paguéssim 66.000 euros pel manteniment del terreny de joc de l'estadi. Així i tot, un dels requisits per fer aquest pagament és que estiguin al corrent amb l'administració pública. Tanmateix, sobre el paper ells paguen la gespa i tres mesos després d'haver-la posat ja teníem queixes d'impagaments de l'empresa responsable. Els hi volem donar un conveni nou per alliberar-los de diners, de pagaments i d'altres coses. En tot moment, hem tingut la intenció d'ajudar el club i això la gent no ho està veient, perquè estan desviant l'atenció cap a una cosa molt feble, que és el sentiment.

Una de les principals queixes del club va ser la durada del conveni. Per què només es proposen quatre anys?

Perquè tu puguis accedir a ajudes o a qualsevol altre suport per part de l'administració pública, el primer i fonamental és que estiguis al corrent dels tributs municipals. No et podem donar vint anys, perquè un dels requisits per accedir a una concessió és que estiguis al corrent de la Seguretat Social. La llei no ens la podem saltar i això és el fonamental. Si el club té la intenció d'explotar o que inversors vinguin a l'equipament, des de l'Ajuntament estem encantadíssims, però el primer que ha de fer és estar al corrent de pagament de la Seguretat Social. En el moment que el Lleida estigui al corrent de la Seguretat Social o que tingui un

acord amb Hisenda aprovat per l'administració pública llavors l'Ajuntament podria donar 75 anys de conveni, el màxim possible. Així i tot, si no estan lliures de càrrega pública és impossible donar-los qualsevol cosa. En mig d'aquesta situació, nosaltres proposàvem un conveni de quatre anys en els quals si la situació millora, es podria tirar endavant fer-ho a trenta anys o quaranta anys.

El club considera negativa la possibilitat que un altre equip pugui utilitzar el Camp d'Esports en règim d'ús especial. Per què creus que es veu això com una amenaça per a Lleida?

Hem de començar a conviure amb aquesta realitat: la ciutat es fa gran i ara la mitjana és de 600 criatures per club cada club de futbol a excepció d'alguns clubs puntuals. I aquesta realitat és que els usos de l'equipament esportiu han de ser compartits perquè no tenim prous equipaments. Aquesta ciutat es fa gran. Abans érem 125.000 habitants, ara som 155.000 i ho hem d'acceptar. El Camp d'Esports s'haurà de compartir, així com el Ramon Farrús o el Barris Nord.

Per què el club demanava el dret d'explotació de l'estadi?

El conveni ja els donava aquest dret: abonaments, taquilla, publicitat, activitats comercials... Tot això era per al club. A més, l'Ajuntament cobria despeses com la gespa. No entenem el rebuig.

Com vau rebre la resposta de l'afició del Lleida?

Creiem que és fruit del desconeixement. A poc a poc la gent es va adonant que hi ha una cortina de fum per desviar l'atenció i que el club no té liquiditat per fer front a la categoria, que el president potser s'ha cansat de posar diners o de què no és viable a causa del seu mal moment esportiu. També estan veient que la culpa no és de l'Ajuntament de Lleida i que el conveni no té res a veure amb la situació del club. El Lleida pot estar desapareixent per la situació

Com veieu des de l'Ajuntament les acusacions i denúncies per presumpte tràfic d'influències i prevaricació?

Són una maniobra de distracció, perquè no sé on està el tràfic d'influències per part meua, ni del cap de gabinet, ni de l'alcalde. Estem esperant a veure què en surt d'aquesta denúncia, però crec que és una estratègia per tapar el problema real del club.

Com veus el futur futbolístic de la ciutat de Lleida ara mateix després de l'anunci que el Lleida entrava en un preconcurs de creditors?

La situació a Lleida és molt difícil. Pel que vaig sentint i parlant, el club està destinat a la desaparició i si remunta serà un miracle. Potser si hi ha un inversor —m'han dit que pot haver-n'hi hi ha algun— que pugui venir a salvar la situació, que tingui clar com funciona l'administració, quin és l'estat real del club, quina és la direcció del club i que tingui predisposició d'apropar-se a l'administració pública.

En el cas que desaparegui el Lleida, creus que hi haurà algú que ocuparà el seu espai?

El que necessitem és futbol de qualitat a la ciutat. Sigui de l'Atlètic Lleida, sigui de l'AEM, del Lleida Club de Futbol, o de qui sigui. La gent té ganes de futbol i sabem que respon si hi ha futbol de qualitat. S'està veient amb el bàsquet que si hi ha un projecte esportiu seriós, amb una comunicació clara i un objectiu realista, la ciutat anirà al camp a donar suport al club.

4.12 Entrevista amb Juanjo Falcó

“L'alcalde: o té la voluntat de perjudicar el Lleida, o és un incompetent. I tan dolent és ser un incompetent com un negligent”

Juanjo Falcó, portaveu adjunt d'Esquerra Republicana de Lleida i llicenciat en dret, ha esdevingut un dels braços forts de l'oposició a les polítiques del govern del PSC envers el Lleida i la seva situació. Des d'un punt de vista polític i institucional, tracta en profunditat la problemàtica del nou conveni del Camp d'Esports i la situació de l'Ajuntament amb els dos principals clubs de futbol de la ciutat.

D'on ve tota la situació viscuda envers el Lleida i l'Ajuntament?

Primer cal entendre els antecedents. La situació ve d'una mala gestió des de finals del 2021, on els Esteve estaven investigats per la Guàrdia Civil. El club estava pràcticament abandonat, amb problemes judicials, incompliments del conveni, i una imatge pública molt deteriorada. Per tant, hi havia, per una banda, els incompliments concrets de les obligacions que estipulava el conveni, sobretot pel tema del manteniment del Camp d'Esports i per l'altra hi havia elements d'afectació a l'interès públic i la imatge que s'estava generant per la gestió del club que ocupava unes instal·lacions municipals. L'Ajuntament, amb regidors com Ignasi Amor i Àngel Vidal, va intentar reconduir la situació amb els Esteve, però no van complir amb les sol·licituds i es va portar el tema al ple, on es va aprovar per unanimitat resoldre el conveni amb el club el gener del 2022.

Mentre s'està resolent aquest conveni, Lluís Pereria compra el club. Com canvia la situació?

Entre aquestes va aparèixer el senyor Pereira i va tenir converses amb el regidor Amor, perquè volia manifestar a l'Ajuntament la intenció d'arribar a un acord amb l'Albert Esteve i el Jordi Esteve per fer-se càrrec del club. Per tant, venia a l'Ajuntament a plantejar-ho obertament. En aquest cas, si no hagués arribat algú que es posés al capdavant del club, la resolució del conveni del 2021 hauria mort el club. En conseqüència, l'Ajuntament va veure amb bons ulls aquesta alternativa. S'ha de remarcar que el que va portar la Paeria fer la resolució del conveni va estar única i exclusivament la gestió dels germans Esteve, sobretot a partir del 2019. En aquell moment l'Ajuntament rep dos recursos de reposició contra l'acord del ple: un signat pel senyor Luis Pereira Barreiro i un altre pel senyor Albert Esteve. El senyor Pereira aporta documentació per acreditar que ell pot interposar el recurs en nom del Lleida i el senyor Esteve no aporta cap mena de documentació. Al final, l'Ajuntament inadmet el recurs del senyor Esteve, perquè considera que en aquell moment qui ha acreditat que és el president del club és el senyor Pereira.

Així i tot, la sentència continua endavant

El recurs de reposició es desestima perquè per molt que hagués canviat el president, el que havia aprovat el ple era la resolució del conveni fruit de la gestió dels anteriors presidents. En resposta, el Lleida fa un recurs contenciós administratiu per impugnar l'acord del ple, però el

2025 hi ha la sentència del Tribunal Superior de Justícia que diu que l'acord del ple és legal i que hi havia motius suficients perquè en aquell moment es resolgués el conveni.

Arribats a aquest punt que passarà ara amb el Camp d'Esports?

L'Ajuntament pot fer moltes coses, però la gestió de l'actual alcalde Fèlix Larrosa es basa en una afirmació falsa. Larrosa diu que, en aquests moments, tenen l'obligació de demanar l'execució provisional de la sentència, cosa que no és veritat. Una de les coses que no ha de fer és demanar l'execució provisional de la sentència del Tribunal Superior de Justícia, perquè la jurisdicció de contenció administrativa diu que les parts afavorides per una sentència tenen determinades circumstàncies per demanar la seva execució si li produeix un perjudici de molt difícil reparació. Així i tot, si la demana, cosa que jo crec que no farà, hauria d'acreditar quin perjudici li origina a la ciutat de Lleida que no s'executi la sentència. Jo no veig cap perjudici, al revés. El dany el veig si ara se n'anés a Lleida i es quedés l'estadi buit. El camp d'esport seria una ruïna si no hi hagués un club. També podria fer una altra cosa. El club ha presentat un recurs d'apel·lació, doncs ara espera que es resolgui o intenta arribar a un acord amb el Lleida, perquè acabi retirant aquest recurs.

Si tot això no és veritat, hi ha una solució més fàcil perquè el club continuï jugant al camp?

Si l'alcalde realment vol que el club continuï al camp, no cal fer res especial. El conveni continua vigent fins al 2027, o fins que hi hagi una sentència definitiva. L'Ajuntament no té cap obligació legal de demanar l'execució provisional de la sentència, i podria negociar directament amb el club.

Pel que fa al conveni, l'Ajuntament va destacar que només podia fer contractes de 4 anys pels deutes acumulats.

En aquests moments, la llei et diu que només es poden fer contractes o convenis amb les administracions públiques si estàs al dia. No vol dir no tenir deutes. Tu pots tenir un deute, però has de tenir un certificat d'ajornament o fraccionament. Per tant, és veritat que ara, en aquests moments, la llei no podria fer una concessió a llarg termini.

I quines alternatives hi ha?

Si tu vols que el Lleida jugui al camp d'esports, no cal que faci res perquè el club pot jugar perfectament com ho ha estat fent fins ara. Espera que el club resolgui els problemes amb hisenda i la seguretat social i llavors seu a negociar si fas una concessió a llarg termini o no. Pràcticament tots els equips de Primera, Segona Divisió i Primera RFEF, que no tenen estadis propis, tenen concessions amb ajuntaments a llarg termini i no hi ha cap ciutat que jo conegui a Espanya que hi hagi un ús compartit entre dos o més clubs de futbol, és impossible. A la ciutadania el que li convé és que hi hagi un club potent que faci un manteniment adequat de les instal·lacions. Per tant, tots aquests plantejaments són interpretacions esbiaixades. Ara el què diré jo és una opinió: si en aquests moments l'alcalde està fent tot el que està fent, forçant la interpretació de la llei o defensant arguments falsos, és perquè té un interès en què hi hagi algú de la ciutat que pugui ocupar el camp d'esports. En aquests moments, l'únic club que ha manifestat el seu interès per jugar-hi és l'Atlètic Lleida.

Dintre del conveni també es parlava d'un règim d'especialitat on el Lleida tindria preferència. Tot això com es regula?

Aquesta preferència dependria de la voluntat de l'Ajuntament. Si l'alcalde decidís que Lleida ja no ha de tenir aquesta preferència, es podria perdre. El conveni, tal com està redactat, permetria que qualsevol equip demanés fer ús del camp, fins i tot per coses com un partit entre amics, si compleix amb les condicions.

Quines més opcions es plantegen des de l'Ajuntament pel futur del Lleida i el possible conveni?

No n'hi havia cap. Les opcions eren inexistents. L'alcalde no ha anat mai al Camp d'Esports, tampoc el regidor d'esports, el senyor Jackson Quiñónez, perquè no hi ha una voluntat de trobar una solució. Si hi hagués, el que s'hauria de fer és acompanyar al club i començar a estudiar si realment és una opció poder fer una concessió administrativa. Molta gent es queixa que el Lleida serà "l'amo" del Camp d'Esports, però és el mateix que ha passat amb el Gimnàs Trèvol: el senyor del Trèvol té una concessió sobre el gimnàs, sense la qual no s'hauria pogut construir aquest complex. L'única fórmula que garanteix un projecte esportiu és una concessió a cinquanta anys en la que el club hauria de pagar un cànon o, en el cas de tenir-ho gratis, encarregar-se de les reformes. Per exemple, tenim el cas d'Anoeta, que és propietat de l'Ajuntament de Donostia. La Real Sociedad no paga cànon, però ha invertit 80

milions d'euros en la reforma. Això demostra el valor econòmic d'una concessió, que pot aparèixer al balanç com a patrimoni i servir de garantia per a préstecs.

Es podria haver proposat un altre tipus de conveni amb el senyor Pereira?

No es va fer perquè hi havia un problema amb el deute amb Hisenda. Si això s'hagués resolt, s'hauria pogut fer una concessió, ja que es demostrava una bona gestió del club. Però, quan semblava que hi havia un acord amb Hisenda, van fer una nova inspecció i van aflorar un altre deute. Això ho va complicar tot. Sense solucionar aquest tema, no es pot fer cap conveni. Així i tot, els motius que el gener del 2022 van justificar la resolució del conveni ara ja no existeixen. I aquí l'alcalde també ha jugat brut perquè la gestió que es va jutjar no és la del senyor Pereira, sinó la del senyor Esteve. Insinuar que la gestió del club no era correcta ha sigut una mica deslleial, per part de l'alcalde. La gestió de l'Ajuntament és molt millorable i no facilita les coses al club, sinó tot el contrari.

Creus que hi ha hagut tràfic d'influències entre l'Ajuntament i l'Atlètic Lleida?

No ho sé. El que hem denunciat és un conflicte d'interessos, perquè el president de l'Atlètic Lleida (Xavier Batalla) va passar a ser cap de gabinet de l'alcalde. Això, a parer nostre, és incompatible amb una decisió objectiva. Vam demanar el cessament del senyor Batalla i ens estàvem plantejant portar el cas a l'Oficina Antifrau. Finalment, el club es va avançar i va fer una denúncia penal.

I ara, què fareu?

Esperarem a veure com avança la denúncia penal. No tinc clar que hi hagi un delicte, però hi ha coses que grinyoles des del punt de vista administratiu. Per això vam demanar el seu cessament i vam fer moltes preguntes a la comissió de transparència. Ara el senyor Batalla està al comitè estratègic de l'esport, on es poden prendre decisions que poden afectar a l'ús de les instal·lacions esportives; aquest senyor se n'hauria d'abstenir.

Creus que l'afició del Lleida és una de les coses que pot fer que el club continuï viu?

Sí, absolutament. El vincle emocional amb la ciutat és la força del club. És aquest suport popular el que va fer possible revertir el conveni i continuar.

Ara mateix, com està la situació del conveni?

El club hauria de presentar una contraproposta per escrit. L'Ajuntament, per la seva banda, ha d'esperar que el jutjat decideixi si admet el recurs d'apel·lació. Si s'admet, podrien demanar l'execució provisional de la sentència, però això tindria un alt cost polític. Per part del club, si no arreglen el tema d'Hisenda, no serà viable. Si d'aquí a tres anys encara tenen el deute no podrà aguantar. Quan parlem de solucionar el tema d'Hisenda, no vol dir eixugar el deute, vol dir fraccionar-lo: Ells et posen unes condicions, s'acorda el fraccionament amb el pagament i la Seguretat Social fa un certificat que diu que està al dia de les obligacions. Aquest és el repte que té el club i hauria anat bé que Hisenda hagués vist que el club té el suport de l'Ajuntament, no tot el contrari.

La situació amb Hisenda i la Seguretat Social impedeix rebre ajuts institucionals?

Correcte. El club no pot rebre subvencions mentre no estigui al dia amb Hisenda i la Seguretat Social. Cal arribar a un acord de fraccionament per poder obtenir el certificat d'estar al corrent. Pensa que el Lleida des del 2018 no ha rebut ni un euro ni de la Diputació ni de l'Ajuntament. El Lleida rebia 180.000 euros de les subvencions, però ja la del 2018 no la va cobrar perquè en aquell moment no va poder aportar el certificat d'estar al dia. Per tant, des de llavors no cobren ni un euro. És l'únic club de la ciutat que no rep subvencions perquè no pot.

El Marc Torres, a la roda de premsa del conveni, va dir una frase que a mi em va semblar representativa i impactant: “és el primer Ajuntament que va explícitament en contra del Lleida”

Jo crec que sí, és obvi. Si tu tens diverses alternatives i la que tries és l'única que perjudica el club, no estàs ajudant precisament. Pot ser que tinguis interessos de què el club mori. Fruit d'aquesta situació només pot haver-hi dues opcions: que tinguis la voluntat de perjudicar el club o que siguis un incompetent i que realment et pensis que estàs ajudant. I tan dolent és ser un incompetent com un negligent

4. REPORTATGE

En les següents pàgines s'ubica el reportatge "*El Lleida, en lluita contra l'oblit*", el producte periodístic resultant d'aquest TFG.

EL LLEIDA, EN LLUITA CONTRA L'OBLIT

El mural desplegat al Gol Nord contra el Badalona. Font J.A

Crònica de la caiguda del Lleida, un club que va tocar la Primera Divisió l'any 1993, i ha quedat tocat de mort, víctima de les males gestions dels seus propietaris i els poders d'una ciutat que li donen l'esquena.

Pau Osorio Farell

El Lleida està tocat de mort. L'entitat esportiva més representativa de la Terra Ferma i un dels clubs de futbol més importants de Catalunya voreja el precipici de la desaparició, per tercer cop en els seus 86 anys d'història, víctima de les males gestions que l'han fet caure de l'Olimp de Primera Divisió fins a l'ombra de l'oblit.

El dia 4 d'abril de 2025, després de la publicació d'un article del SEGRE, on els jugadors denunciaven patir impagaments des de gener, l'adjunt a la presidència del Lleida CF, Marc Torres, va comparèixer en una solemne roda de premsa a la sala Carmelo Moncayo del Camp d'Esports. Allà, acompanyat pel propietari de l'entitat, Lluís Pereira, va confirmar els pitjors auguris d'una afició que tornava a veure al seu equip entre l'espasa i la paret: *“Presentarem un concurs de creditors. El Lleida té tres mesos per trobar la solució a una situació que si no canvia, indefectiblement comportarà la liquidació del club”*.

Amb la liquidació a l'horitzó, el record de la grandesa del Lleida és només això: un míser i efímer record. Lluny queda ja l'època daurada d'un club que l'any 1993 va pujar a Primera Divisió, que va guanyar al Barça i al Reial Madrid i que era l'estàndard orgullós d'una Terra Ferma unida sota l'escut i colors d'un sol club: la Unió Esportiva Lleida.

EL CEL DE PRIMERA

“Aquest és un gol de Primera. Aquest és un gol de Primera. Aquest és un gol de Primera. Ha marcat Sigüenza. Ha marcat la Unió Esportiva Lleida”, cantava amb totes les seves forces el periodista de Catalunya Ràdio Dani Badia el cinc de juny de 1993. Eren les 18:05 d'una calorosa tarda preestival a Lleida, quan José Francisco Sigüenza Soto, davanter de la Unió Esportiva Lleida, va obrir el marcador a favor dels lleidatans al cap de 5 minuts de començar el partit que enfrontava als de la Terra Ferma amb el Badajoz, onzè classificat de Segona Divisió. El gol del valencià va marcar l'inici d'una festa futbolística i social al Camp d'Esports, que després de 90 minuts, on els blaus van marcar dos gols més (3-0), obra de Javi Garcia i el mateix Sigüenza; confirmava que el Lleida tornaria a jugar a Primera Divisió després de 46 anys.

Tota la jornada va ser un deliri col·lectiu, a la porta del carrer del Doctor Fleming, paral·lel al Gol Nord del Camp d'Esports “no hi cabia ni un botó des de les 4.30 de la tarda” explicava Lluís Besa a les pàgines d'un diari SEGRE, on el Lleida havia acaparat tot el protagonisme. Ningú es va voler perdre aquella cita històrica, que va aglutinar a 9.000 persones en un estadi que tenia 3.500 localitats.

Tanta era la bogeria desfermada per aquell equip i aquella cita, que un cop l'àrbitre del matx, Martínez Lafuente, va assenyalar el final del partit, va haver-hi una allau humana d'aficionats que va fer desaparèixer als futbolistes en mig d'una immensa i passional marea blava. La marabunta va canviar el verd del terreny de joc per una amalgama de banderes, samarretes i bufandes blaves, blanques, grogues o vermelles. La festa es va estendre per tot el Camp, amb els aficionats a la gespa i els jugadors i cos tècnic dins dels vestidors. També, ho va fer per tota la ciutat, escenari d'una macro celebració, que va envair tots els carrers de Lleida. Des de Passeig de Ronda fins a rambla d'Aragó, des de La Palma fins a l'Avinguda Madrid, es podia trobar una immensa marabunta d'aficionats lleidatans que van acabar la rua sota el balcó de l'Ajuntament.

“Evidentemente, solo se sube a Primera una vez cada 43 años. Por fin, en Prat de la Riba, la situación era más relajada; banderas catalanas, del Lleida, y una marabunta humana paseando por el carril de la derecha. Los peatones, por su parte, optaron por invadir la Rambla de Aragón y dirigirse a La Paeria por la calle La Palma. Metro a metro, la peregrinación incrementaba sus efectivos” (Besa, 1993).

La fita del 93 va ser un esclat de lleidatanisme molt gran pel territori, ja que com apunta l'escriptor, sociòleg i aficionat del Lleida, Ramon Usall, “L'ascens ens omplia d'orgull i el sentiment de pertinença a un territori era especialment important, sobretot, en un cas com el Lleida, que sempre hem sigut la ventafocs de Catalunya i on ens sentíem com aquella Terra Ferma eternament oblidada. En aquell moment, el Lleida tenia la voluntat de reivindicar la Terra Ferma més enllà de l'àmbit en què tradicionalment ens movíem”.

Al balcó de la Paeria, on els herois de l'ascens van arribar-hi amb un autobús Iveco de la flota municipal, la passió continuava desfermada. Sobre una Avinguda de Blondel amb

incomptables aficionats que envaïen cada racó del carrer i van fer-se seu l'autobús de la rua, cada un dels jugadors va anar fent les seves proclames davant d'una massa desfermada que els hi comprava tot. El primer a fer-ho va ser el capità, Miguel Rubió, que sota crits de “Rubíó, Rubíó, Rubíó” va deixar anar un missatge molt clar que va despertar l'eufòria entre tots els seguidors: *“Ja som a Primera. L'any que ve guanyarem al Barça i al Madrid. Visca Lleida”*.

Tot seguit va ser el torn dels dos grans artífex de l'ascens: el president, Màrius Duran, i l'entrenador, Jose Manuel Esnal ‘Mané’. Aquest últim, protagonista d'un càntic que encara avui dia es recorda a Lleida, doncs, l'endemà de l'ascens del club, Espanya es preparava per acollir les sisenes eleccions generals des de la Transició. La victòria a les urnes se la va endur Felipe González i el seu PSOE, però a Lleida no, ja que la proclama durant tota la celebració era més que clara: *“Ni PSOE, ni PP; vota Mané”*.

Mané celebrant l'ascens. Font: Lleonard Delshams

Pel que fa a aquestes dues figures, el periodista i seguidor del Lleida Oriol Jové, destaca que *“Antoni Palau, un dels líders d'aquell equip, sempre deia que l'èxit del Lleida va ser el binomi Mané-Duran”*. La relació entre les dues parts comença el 27 de desembre de 1988, després del cessament de Koldo Aguirre durant l'aturada de Nadal pels fatídics resultats d'un equip que era penúltim a Segona Divisió.

A partir d'aquest moment, va començar una intensa recerca per trobar un entrenador al més aviat possible. Alguns dels futuribles pel Lleida varen ser: Delfín Álvarez, Laureano Ruiz, Amancio, Antoni Torres, Uribarri, Paquito i el mateix, José Manuel Esnal 'Mané'. Després de dies de recerca, la junta, encapçalada per Mario Duran, es va cabar decidint per l'entrenador Basc de trenta-vuit anys, gran coneixedor de la Segona Divisió i de Catalunya, ja que havia aconseguit ascendir al Figueres a la categoria de plata l'any 1986.

En la seva arribada al Camp d'Esports, Mané, qui va firmar un contracte de només sis mesos, va assegurar que era *“optimista en cuanto al equipo. He aceptado el reto porque no me gusta embalsamar cadáveres y creo que éste equipo está todavía muy vivo”*. Així i tot, aquell Lleida ja era un cadàver quan el tècnic de Biscaia va decidir fer-se'n càrrec. L'equip va millorar, i va poder competir la salvació durant algunes jornades, però tres derrotes consecutives contra el Castelló (4-2), el Recreativo (0-1) i l'Alzira (1-0) van sentenciar, indefectiblement, a un Lleida que descendia a Segona Divisió B.

“Si existía alguna duda de qué equipos iban a descender a la Segunda División B en cuanto acabase la Liga, se disipó nada más ver evolucionar sobre el bien cuidado césped del Lluís Sunyer al Lleida y al Alzira. Lo suyo fue tan malo, tan malo, que invitó a la risa, chanza o chirigota a los escasísimos espectadores que desperdiciando un fastuoso día de playa se equivocaron yéndose al fútbol” (Torres, 1989).

Malgrat el descens, el club continua apostant per Mané, qui fa una neteja dràstica de l'equip i, fruit dels problemes econòmics que arrossegava l'entitat, construeix una plantilla amb jugadors joves, provinents del País Basc i la pedrera lleidatana. Aquella temporada arriba el polivalent pivot Txema Alonso, procedent del Indartsu, i puja del filial Xavi Bartolo, dos peces claus de l'ascens de 1993 que s'uneixen als Rubio, Lecumberri, Palau i companyia.

La temporada 1989-1990, tot i la desil·lusió inicial d'una afició que és veia obligada a tornar a veure el seu equip a la Segona Divisió B, es va començar a gestar una cosa molt gran: la llavor que va acabar desembocant en l'ascens de 1993. Segons Jové, la clau de tot *“va ser la confiança en el projecte, la continuïtat, i encertar fitxatges de perfil baix però útils. Si el*

Lleida hagués anat canviant d'equip cada temporada, cosa que hem vist més recentment, l'ascens no s'hauria produït mai”.

Durant tot aquell any, el Lleida no va tenir rival. Els de la Terra Ferma, que només van perdre un partit al Camp d'Esports durant tota la temporada, van acabar aconseguint l'ascens amb cinc punts de marge respecte a l'Osasuna Promesas, el seu principal perseguidor. El retorn a Segona Divisió es va materialitzar el 20 de Maig després d'una magnífica golejada per 6-1 al Mirandés que va fer campió a un Lleida que tornaria a la categoria de plata, un any després de perdre-la.

Durant el matx, el Camp d'Esports va presentar una bellesa inusual. Les grades, comandades per la Penya Els Xuts, van tornar a presentar una gran entrada després d'una temporada molt dura, en la que no havia destacat la presència d'un gran nombre d'aficionats a l'estadi. Així i tot, en acabar el partit, l'alegria es va estendre per les graderies d'un camp que en els anys entrants viuria els seus moments de més èxtasi. El president de la Penya els Xuts, Benito Gili, anticipava a SEGRE l'inici del que posteriorment acabaria desembocant en la gran celebració de l'ascens a Primera, quan al Camp d'Esports no hi cabia ni una ànima: *“Avui ha estat la culminació d'una temporada molt dura. Igual que l'equip, nosaltres també hem estat sols amb els nostres crits. Ara, al final, molta gent s'apunta al carro guanyador. Benvinguts siguin”.*

Amb la benvinguda del Benito i el retorn de la Unió Esportiva a la Segona Divisió, s'inicia un camí triomfal que es conclourà l'any 1993, però que entremig té dues molt bones temporades: la 1990-1991 i la 1991-1992. La primera, el conjunt de Mané incorpora diversos jugadors estrangers com el cas del central Ali Benhalima, el defensa argentí Walter Lozano o el davanter uruguaià James Cantero, que amb els seus 17 gols va ser clau perquè els de la Terra Ferma aconseguissin una més que meritòria sisena posició en la seva temporada de retorn al futbol professional.

Així i tot, l'estiu següent, el gran golejador de Tacuarembó acaba marxant al Reial Múrcia, deixant una plaça vacant que el club es passaria tot l'estiu intentant solucionar.

“A la Caza y captura de un “nueve”. Geli, Lluís, Siguenza, Amavisca...son nombres que suenan para lucir la camiseta de la Unió Esportiva Lleida con el “nueve” a la espalda pero, de momento, el emblemático número que suele distinguir a los goleadores aún no tiene inquilino”. (Martínez,1991).

Finalment, l'escollit va ser un jove José Emilio Amavisca Gárate, un extrem molt tècnic i amb molt gol que arribava cedit procedent del Valladolid, després que durant la pretemporada no fos capaç de convèncer el tècnic de l'equip pucelà, Maurana. La temporada d'Amavisca a la banda esquerra del Camp d'Esports va ser brillant i amb 14 gols ser el màxim golejadore de l'equip, un primer preludi de qui amb els anys acabaria sent un campió d'Europa amb el Reial Madrid.

La temporada del Lleida tornava a ser brillant, un cop més. Els de Mané van aconseguir autosuperar-se i firmar una més que destacada cinquena posició, malgrat que una derrota per 3-2 en l'última jornada a l'Estadi Santa Isabel contra el SD Compostela els deixés, per segona vegada consecutiva, a les portes d'un play-off que, any rere any, es continuava resistint.

“El Lleida se quedó sin la promoción a Primera División, tras perder ayer por 3-2 ante el Compostela y sin que el Betis y el Figueres fallaran en sus respectivos compromisos ante Palamós y Sestao. [...] El equipo leridano se ha clasificado en una excelente quinta posición, mejorando la sexta plaza del año pasado” (Tuldrà, 1992).

Amb la promoció a Primera Divisió a tocar durant dos anys seguits, el somni d'arribar a l'elit quaranta-tres anys després de l'últim cop semblava més real que mai. El Lleida havia aconseguit construir una estructura de club sòlida i reforçar una afició fidel que, malgrat no ser l'equip una gran institució de masses, omplia de joia les graderies del Camp d'Esports. Tanmateix, tal com indica Oriol Jové, la temporada 1992-1993 no augurava un ascens de l'entitat de Ponent: *“hi havia certa intuïció que podia passar, perquè el treball es feia bé. Així i tot, si agaféssim una màquina del temps i en plantéssim al setembre de 1993, no crec que fos la temporada que la gent apostés per pujar, sobretot, veient el mercat de fitxatges de l'estiu, on va marxar molts jugadors importants”.*

El canvi dràstic i desfermat d'aquella plantilla que somiava amb Primera va ser una decisió forçada, ja que l'any 1992, el Lleida i 35 clubs més de Primera i Segona Divisió Espanyola, es van veure obligats en esdevenir Societats Anònimes Esportives (SAD), una transformació llarga i sinuosa que pretenia fer funcionar els diferents equips del territori com a empreses privades. Els únics equips que es van salvar, emparant-se en un tracte de favor per part del govern socialista de Felipe González per haver presentat un saldo patrimonial positiu des de la temporada 1985/1986, van ser el Barça, el Reial Madrid, l'Athletic Club i l'Osasuna. El Lleida, igual que la majoria dels clubs afectats, va haver de refer la plantilla. Va deixar anar als jugadors amb els salaris més elevats i els va substituir amb prudència, ja que amb aquesta reconversió jurídica, els abonats i els integrants del consell d'administració eren els que passaven a jugar-se els diners, i a ningú li agrada perdre'ls a la lleugera.

La plantilla de l'ascens. Font: Fútbol en 280

Mané va apostar per un bloc continuista, en el que continuen sent cabdals Miguel Rubio, Txema Alonso, Antoni Palau i Xavier Bartolo; i per unes incorporacions, majoritàriament nacionals, que acabaran de conformar un equip històric a Lleida. Les més destacades són el porter Mauro Ravnic, procedent del Valladolid; Jaime Quesada, de l'Hospitalet; Gonzalo Arguiñano, del Reial Burgos; Sigüenza, del Cartagena; o David de la Hera, del Benidorm; entre molts altres.

La temporada de l'equip va començar amb un debut agredolç contra el Mallorca al Camp d'Esports, on els de Mané van aconseguir empatar el partit gràcies als gols dels recents fitxatges David De La Hera i Javi Gracia. La impressió que va deixar l'equip de Ponent sobre el terreny de joc va ser força positiva; fins i tot Llorenç Serra Ferrer, tècnic mallorquinista, va destacar després del 'matx' que *"si el Lleida juga sempre així, estarà a dalt"*. Així i tot, el gran inconvenient d'aquella tarda va ser la pobra resposta d'una afició -2.500 espectadors- que no va acudir en massa al temple blau.

"Si hay que poner algún pero al inicio del campeonato habría que buscarlo entre la afición que no respondió como se esperaba de ella. Serán las vacaciones o los precios altos, pero lo cierto es que no llegó ni a la media entrada. Y puestos a buscar ausencias hay que destacar la significativa de Els Xuts. Ni se oyeron, y eso sí que es preocupante en esta Sociedad Anónima" (Miranda,1992).

Les preocupacions es van esvaïr rapidíssimament, ja que així van proposar-s'ho els homes de Mané, que van començar la Lliga com un tro, demostrant que valia la pena pagar una entrada per gaudir d'aquell equip. Els partits s'anaven succeint, les victòries i empats anaven caient, però el que no queia mai era la derrota. I és que el Lleida va estar invicte fins al 19 de desembre, quan el Sabadell va fer-li un regal de Nadal per avançat, guanyant-los 2-0 a la Nova Creu Alta. Tanmateix, quan es va perdre el primer partit, la gent ja estava massa engrescada. L'equip era líder en solitari, a tres punts dels seus principals perseguidors, i era una màquina fora de casa. El punt d'inflexió d'aquella temporada es va donar a la jornada 12, quan els lleidatans, primers, van rebre al Camp d'Esports al Racing de Santander, segon, en una fita futbolística sensacional que va marcar el punt de partida del que acabaria sent el Lleida de Primera.

Aquella tarda, els de Mané van sortir amb tot, coneixedors de què una victòria significaria un cop de puny sobre la taula. Els de la Terra Ferma, van demostrar el seu ímpetu des que l'àrbitre del partit, Yuste González, va xiular l'inici, aconseguint així avançar-se gràcies a un gol de Sigüenza al minut 45. A la represa, el Lleida va sortir a rematar la feina i dos gols, un de Bartolo i l'altre de Rubio, van acabar col·locant un 3-0 al marcador del Camp d'Esports i disparant al Lleida a la classificació.

La victòria sobre el terreny de joc va ser fantàstica, però el gran triomf, aquest cop sí, es va donar a la graderia, on 8.000 aficionats es van bolcar amb el seu equip. Els bons resultats i el joc d'aquell Lleida va funcionar com a element reactiu perquè tots aquells ciutadans que no eren adeptes al club, acabessin sent devots. Com anys enrere, la ciutat va pujar al carro d'un equip que semblava imparable i, parafrasejant, al president de la Penya Els Xuts, Benito Gili, "Benvinguts siguin".

"El ascenso ya no nos lo quita nadie. Precipitada o no, esa era la opinión que más se oía a la salida del Camp d'Esports. Y la razón no era precisamente la victoria ante el Racing, ni los tres puntos de ventaja con el segundo clasificado o las doce jornadas sin saber que es perder. Lo que contaba era esa sensación de euforia que ha contagiado el equipo a la afición. Por primera vez en muchos años, tantos que ni los más viejos del lugar se acuerdan, el hincha más escéptico está que se le cae la baba con el once de Mané. Ante los santanderinos, ni el frío, ni la humedad o la niebla impidieron que las gradas se llenaran y que, benditas sean, las colas volvieran a hacer acto de presencia ante unas taquillas que se habían acostumbrado a vivir sin ellas" (Miranda, 1992).

Amb aquesta comunió equip-afició, la temporada va venir rodada. El Lleida va aconseguir instaurar-se a una primera posició de la taula que cap dels 19 equips restants va ser capaç de prendre-li al llarg de tota la competició. La superioritat blava i les victòries més que destacades contra el Villarreal (2-4), el Sabadell (3-0) o el Barça B (1-0) van permetre que a tres jornades per concloure la Lliga, el Lleida pogués materialitzar l'ascens a Primera Divisió.

Tot estava a la seva mà i, com ja tothom sap, no va fallar. La Unió Esportiva de Mané es va imposar al Badajoz per 3-0 al Camp d'Esports aconseguint tornar a la màxima categoria del futbol espanyol després de 43 incomputables anys. Sobre aquesta llarga espera que va haver de passar l'afició entre els dos ascensos, en la que el Lleida va arribar a jugar a Regional l'any 1969, Ramon Usall explica que *"evidentment, del primer ascens només havíem sentit a parlar a través de les històries de la gent gran, per tant, estem parlant d'un esdeveniment que va*

marcar profundament a la ciutat. Ho recordo com un moment de moltíssima felicitat, més enllà de la festa, per tot l'impacte que va causar”.

Amb la ressaca de l'ascens encara a sobre i la temporada encara en joc, el Lleida no perd ni un sol minut i comença a planificar el futur de la temporada 1993/1994, que es preveu històrica per l'entitat. Sense ni tan sols haver renovat oficialment amb el club de Ponent, Mané s'embarca en un viatge a Lisboa, amb bitllet de tornada a Barcelona. L'objectiu del tècnic de Biscaia a la “Ciutat de la Llum” és observar l'evolució d'un jove brasiler de la lliga portuguesa i, al seu retorn a Catalunya, trobar-se amb el president del Barça, Joan Gaspart, per començar a moure fils de cara a les cessions blaugranes pel curs a Primera. Unes cessions que encara esperen al Camp d'Esports.

Malgrat la il·lusió per començar a treballar amb un projecte a Primera Divisió, la temporada no havia acabat i després de la victòria per 1-0 contra el Sestao en l'última jornada de Segona Divisió, el Lleida es veu obligat a afrontar una crisi institucional de les que fan trontollar estructures senceres. I és que, justament després del xiulet final de Bueno Grimal, el consell d'administració del club es va reunir amb urgència per cessar al vicepresident, Josep Maria Boya, qui era considerat per molts el mecenes d'un equip que havia arribat a Primera amb el patrocini dels seus supermercats serigrafat a la samarreta. La raó d'aquest gabinet de crisi es devia al constant estira-i-arronsa pel poder entre el president, Mario Duran, i el mateix Boya, que es va resoldre amb la decisió majoritària de la continuïtat de Duran al capdavant del Lleida. L'exvicepresident, per la seva part, només va rebre el suport del secretari Josep Homs, que seguidament també va ser destituït del seu càrrec.

El conflicte dels despatxos va arribar fins a les graderies, on l'afició, també dividida, va prendre partit a favor d'algun dels dos directius. Molts, defensaven que els resultats parlaven per si sols i no es podia anar en contra del tàndem Mané-Duran, altres preferien a Boya, que tenia una visió molt més empresarial pel Lleida. Una de les altres figures de pes de la ciutat, que va ser clau a l'hora de decidir el futur de l'entitat, va ser la de l'alcalde Antoni Siurana. Aquest durant el descans del Lleida-Sestao va declarar al diari SEGRE que la seva postura era *“de suport al president i crec que el paper de la directiva és estar amb l'home que dirigeix la*

gestió, és a dir amb Duran”, incidint directament amb la decisió final que va prendre el consell d’administració.

Amb la crisi parcialment superada, la temporada conclosa i el Lleida a Primera Divisió, el club es prepara per afrontar una pretemporada odiseica, avantsala del que seria una temporada a l’elit històrica, però molt desgastant. La tasca superlativa del secretari tècnic del club, Joan Ramon Puis Solsona, qui no va descansar ni un sol dia en tot aquell estiu, va començar només acabar l’últim partit de Segona Divisió. No hi havia temps per celebracions, ja que el Lleida havia de construir, pràcticament, una plantilla des de zero en menys de tres mesos, tenint en compte les renovacions i els fitxatges.

Així i tot, abans de començar a planificar la reconstrucció de la plantilla, el club va arribar a un acord de patrocini amb la Diputació de Lleida, després que amb la marxa de Boya l’esponsorització principal del club hagués quedat vacant, demostrant així la bona sintonia entre l’entitat esportiva i les institucions. El nou espònsor va pagar al club 50 milions de pessetes amb l’objectiu que a la part frontal de l’equipació sortís imprès el logotip d’Ara Lleida, un anagrama que servia per *“fer campanya de promoció turística a les ciutats en les quals jugui el Lleida”*, va apuntar el president de la Diputació, Josep Grau, al diari SEGRE.

Pel que fa a les renovacions i enmig d’un clima d’incertesa a la ciutat per les baixes primes que podia oferir el club lleidatà, s’aconsegueix mantenir a l’artífex de l’ascens: José Manuel Esnal Mané, que firmava per una temporada més, tot i haver tardat 22 dies a prendre una decisió definitiva.

“El matrimonio Mané-Lleida continuará, al menos, una temporada más. El técnico vasco confirmó por fin ayer en una rueda de prensa, que afrontará la nueva etapa del Lleida en Primera División. [...] Sobre las posibilidades del equipo la próxima temporada, el técnico vasco señaló que “son las de un club modesto que debe jugar su liga particular con 12 o 14 equipos. Si lo hacemos muy bien podremos optar a la UEFA y si somos muy malos estaremos abocados al descenso”” (Madrona, 1993).

Amb Mané renovat, Puig Solsona aconsegueix mantenir al cos fort de la plantilla de l'ascens. Ravnic, Quesada, Txema, Bartolo, Rubió, etc. Un darrere l'altre van anar renovant, amb més o menys insistència, però tots i cadascun van acabar quedant-se al club amb qui havien aconseguit arribar a la Primera Divisió, un somni com a mínim llunyà, en aquell passat 1989 en què el Lleida havia de suar sang pels camps de Segona Divisió B.

La clau darrere d'aquestes renovacions, per descomptat, van ser les primes del contracte dels jugadors. El Lleida, fruit de la seva inexperiència a l'elit i el seu èxit recent, era un club modest. Els contractes que podia oferir eren baixos, sent així molt complicat competir amb altres rivals de la mateixa categoria amb una estructura de club i uns recursos molt més seductors. Tanmateix, en cerca de fer un esforç financer titànic per mantenir als seus futbolistes i cridar l'atenció dels forans, el Lleida va establir unes primes de 3 milions de pessetes per a cada jugador de l'equip en el cas que s'aconseguís salvar la categoria. Espòiler: No els van arribar a cobrar mai.

Malgrat aquest incentiu, el Lleida va patir molt per tancar la plantilla de Primera. El club català va passar de ser un dels equips cabdals de Segona Divisió a un nouvingut a l'elit que el dia 26 de juliol, quan va començar la pretemporada, únicament podia tenir 15 jugadors del primer equip, dels quals, només 4 eren nouvinguts. De fet, arribats al 6 d'agost, l'equip va posar rumb a Navarra, concretament a la localitat d'Estella, on van muntar el seu 'stage' preparatori amb la presència de només 16 jugadors. Sobre la manca d'efectius a un més d'iniciar-se el campionat regular de Primera Divisió, Txema Alonso, destaca que *"el Lleida no tenia una bossa forta de recursos. Això va provocar que, a l'hora de començar la pretemporada, només érem entre 10 i 12 jugadors. Al final van acabar arribant els que faltaven, però aquest temps que es perd a l'inici després es nota. Crec que això va ser un condicionant molt gran en el cas del Lleida, ja que futbolísticament havíem demostrat que podíem competir a Primera, però econòmicament no"*.

En aquesta mateixa línia, Xavier Madrona, qui va ser l'encarregat de seguir l'equip en la seva aventura Navarresa, també va remarcar la dificultat del club per tancar la plantilla: *"El president, Mario Duran, sempre s'assegurava que les inversions podien ser suportades pel club, per això, fer l'equip costava moltíssim, ja que si no és per un mínim, els jugadors no et*

venien a jugar. Va faltar temps i previsió, Mané estava acostumat a muntar els equips de seguida i a Primera li va costar més”.

Així i tot, sobre el terreny de joc, poc semblava importar els pocs recursos d'un equip que continuava mostrant la seva millor versió. Al primer partit de preparació, contra l'Osasuna, els lleidatans van caure per 1-0 després d'un solitari gol d'Urban al minut 88, però van fer una autèntica exhibició, demostrant que continuaven sent aquell bloc compacte que donava peu a la il·lusió. Durant tota la pretemporada, el club de la Terra Ferma va demostrar ser millor que la majoria d'equips de Primera amb els que va competir. En el Trofeu d'Estella va quedar tercer, per darrere de l'Osasuna i l'Spartak Vladikavkaz ucraïnès; i al Torneig Rioja Qualitat va coronar-se campió després d'imposar-se per 0-1 a la final contra l'Athletic de Bilbao de Jupp Heynckes amb un gol del migcampista bosnià Nikola Milinkovic, el primer fitxatge del Lleida que va arribar procedent del Becej de Iugoslàvia, on va marcar 14 gols la temporada 1992-1993.

Com si es tractés d'un miracle, el Lleida va tancar la plantilla quan faltaven onze dies per començar oficialment la temporada amb la cessió del davanter Javi García procedent del Barça, que es va convertir en la vuitena incorporació de l'equip. Amb tot tancat, 23 jugadors es van presentar davant de la seva afició el dia 26 d'agost. Les graderies d'un Camp d'Esports en obres van omplir-se per conèixer a l'equip que defensaria els colors de Lleida per arreu d'Espanya, demostrant el fervor d'una massa que creia en la salvació. També ho feia Mario Duran que, molt emocionat, va voler exaltar encara més al públic amb el seu discurs: *“fa quatre, cinc o deu anys, no ens podíem pensar que tindríem a l'equip a Primera i el vell camp estaria remodelat”.*

“Lo que sí ha llegado ya al Camp d'Esports es el ambiente de Primera. Banderas, atascos de tráfico en los alrededores y un inusual despliegue de medios de comunicación, daban fe de que, este año, la Liga será de otra dimensión. Los jugadores del Lleida ya han comenzado a traspasar la línea que separa a las figuras del fútbol del resto de mortales -daban fe de ello los numerosos grupos de entusiastas jovencitas- y, si este ambiente se mantiene, y todo apunta de que así será, el

presupuesto del Lleida para su regreso a la élite, 713 millones de pesetas, se cubrirá sobradamente” (Monge, 1993).

Amb la plantilla tancada, el Camp d'Esports a mig acabar i la il·lusió de més de 7.000 socis darrere, una xifra rècord que no s'ha tornat a repetir, el Lleida posava rumb a l'Hotel Punta del Rey a Las Calentillas (Tenerife), on es va allotjar 24 hores abans de debutar a Primera Divisió. El rival era el Tenerife dirigit per Jorge Valdano que havia aconseguit la classificació a la UEFA la temporada anterior. A l'Heliodoro Rodríguez López, el Lleida va jugar sense cap mena de complex, empès per l'adrenalina i l'emoció de debutar a la màxima categoria estatal, però al minut 51, un gol de Felipe Miñambres va donar-li el primer revés al conjunt de la Terra Ferma. Tot i el resultat desfavorable, la Unió Esportiva Lleida va intentar capgirar el marcador fins al final sense sort, ja que les aturades de mèrit del porter local Agustín, a qui la crònica del SEGRE va referir-se com a “San Andrés”, i el poc encert dels davanter blaus van acabar-los condemnant en el seu debut (0-1).

La plantilla de l'any a Primera. Font: Kodro Magazine

La mala sort en el debut va afectar un Lleida que en les primeres nou jornades de la Lliga no havia aconseguit ni una sola victòria, ni que fos de rebot. Dos empats i set derrotes en els primers dos mesos de campiona van deixar al club català enfonsat en l'última posició del campionat amb només dos punts. Sobre aquells primers partits, Oriol Jové, explica que *“el Lleida va pagar una mica la “novatada”. El salt de Segona a Primera era important, però li*

va costar molt adaptar-se a la categoria. Quan jugues molts anys d'una manera i de cop arribes a una categoria amb més nivell, aquesta manera de jugar ja no et serveix”.

Malgrat que els mals resultats s'anaven succeint, el Lleida no va deixar de creure en cap moment. Els mesos van anar passant, les estacions canviaven i no va ser fins al set de novembre de 1993, dos mesos després de començar la temporada, que la capital del Ponent català va tenir la seva primera alegria a Primera Divisió després de més de 40 anys d'espera. La gran fita es va donar a Anoeta contra una potentíssima Reial Societat que es trobava classificada en llocs europeus. El conjunt 'Txuri-Urdin' tenia molta més potència que els lleidatans, sobretot, pel davanter bosnià Kodro, que era una màquina golejadora. Així i tot, deixant de banda el seu clàssic joc aguerrit i defensiu, el Lleida va començar guanyant per primer copa en tota la temporada gràcies a una rematada de cap de Txema Alonso. Després, van venir els gols de Miguel Rubio i Andersen, suficients, perquè els de la Terra Ferma poguessin imposar-se al conjunt entrenat pel mític John Toshack per 1-3. El Lleida no només havia aconseguit la primera victòria de la temporada, també el primer triomf a domicili en tota la seva història a Primera i va ser el primer equip que va guanyar a la Reial Societat al recentment estrenat estadi d'Anoeta.

L'èxtasi a domicili no es va acabar al País Basc i els lleidatans, dues jornades després, van aconseguir una de les victòries més grans en tota la seva història. Davant seu es trobava el millor equip del món: El Dream Team del Barça ideat per Johan Cruyff. Els blaugranes van arribar a la cita líder i amb estrelles de l'estatus de Romario, Stoichkov, Laudrup, Bakero, Guardiola, etc. Tot semblava apuntar que els de la capital es passejarien sobre el verd sense imperfeccions del Camp Nou i que el Lleida seria una víctima més d'un equip que dos anys enrere havia aconseguit guanyar la primera Copa d'Europa de la seva història i tenia un pressupost deu vegades més gran que el dels blaus (7.000 milions de pessetes).

Així i tot, quan a les 20.45 del dissabte 20 de novembre, l'àrbitre Núñez Manrique va xiular l'inici del partit, l'estaus i sous estratosfèrics de les estrelles del Barça van quedar en un segon pla i l'únic que va prevaler va ser el futbol. El Lleida va saltar al Camp Nou amb una 5-4-1 que pretenia curtcircuitar el talent blaugrana i ho va aconseguir de bon tros. Així i tot, dos minuts abans d'arribar al descans, l'àrbitre assenyala un penal per una rigorosa acció entre

Pedro Luis i Stoichkov que va tirar per terra l'optimisme dels més de 5.000 desplaçats lleidatans. L'encarregat de llençar-lo va ser Romario, l'estrella de l'equip, un davanter que va marcar a tota una generació pels seus gols impossibles, però que aquella nit es va topar amb un inexpugnable Ravnic que va acabar aturant el penal i mantenia intacte el somni. Els minuts anaven passant, el Barça no aconseguia marcar i l'afició del Lleida es mostrava satisfeta amb el 0-0, celebrant amb mocadors i bufandes l'empat al Camp Nou. Així i tot, quan semblava que el partit s'anava a acabar, el lateral dret del Lleida, Jaime Quesada, es va incorporar a l'atac, va rebre una passada de Txema i després d'un gran retall sobre el 'Chapi' Ferrer va acabar enviant la pilota al fons de la porteria defensada per Busquets. El gol de Quesada va anar acompanyat del crit tronador dels més de 5000 espectadors blaus que bramaven incrèduls davant d'aquella gesta gegant.

La pinya dels jugadors al Camp Nou. Font: Arxiu Josep Porta

El Lleida era últim, la situació esportiva no era la més favorable, però només es guanya al Barça al Camp Nou un cop a la vida i, com si fos un títol, la gent va tornar a envair els carrers de la capital del Segrià. Un altre cop, el Lleida havia fet història i tornava a ser el protagonista d'una pel·lícula on el ferit i dèbil heroi aconseguia derrotar a un enemic inexpugnable.

“Los que no pudieron acudir al Camp Nou se pasaron la noche pegados al transistor y, espontáneamente, decidieron salir a la calle para celebrar el triunfo más importante -yo diría que incluso más que el ascenso- de toda su historia deportiva. Ganar al

Barça, la primera derrota en casa en la Liga desde que en la campaña 91-92 fuese derrotado por el Oviedo, provocó una explosión de euforia sin parangón. La Rambla Ferrán, primero, y la zona alta, después, -especialmente los alrededores de Ricardo Vinyes- fueron una sucesión de cantos de bocina, flamear de banderas y gritos de aliento a un equipo que ya ha hecho historia, pase lo que pase durante el resto de la Liga” (Monge,1993).

Aquella fita, segons Txema Alonso, un dels artífexs de l'efemèride, és “*per sempre. Aquests records et queden per tota la vida*”. Quasi un mes després, quan faltaven quatre jornades per acabar la primera volta, va arribar la següent victòria del Lleida. Els de Mané es van imposar per 1-0 al Valladolid i van aconseguir, després de molts mesos de decepcions, la primera victòria al Camp d'Esports com a equip de Primera Divisió. En els següents partits, la situació esportiva del club no va millorar i els lleidatans van acabar tancant el primer tram del campionat cuers, a tres punts del play-off de descens i cinc de la salvació.

La situació era crítica, de fet, un sector reduït de la grada demanava la dimissió de Mario Duran, a qui definien com un “*propietari de tercera*” i Mané, “*un entrenador de Segona*”. Però amb l'arribada de la segona volta, a Lleida van començar a donar-se les alegries. Els de la Terra Ferma van aconseguir enllaçar sis partits consecutius sense perdre amb dues victòries i quatre empats que els van permetre sortir del descens. L'últim triomf per tancar aquesta ratxa també va ser un altre dels grans capítols de la història d'un club que només va estar un any a l'elit, però es va encarregar que el record fos inesborrable.

A part del Barça, aquell Lleida també li tenia preparada una grata sorpresa al segon gran del territori, el Reial Madrid. El partit va començar a les 17.00 de la tarda amb un ple absolut a un Camp d'Esports que encara no podia gaudir del seu aforament absolut per les obres. A la primera part, els locals van donar la seva primera estacada després que una frivolitat de Sergi Parés toques al travesser i Soren Andersen, murri, cacés el rebot per obrir el marcador i superar a Paco Buyo. Una curiositat és que, malgrat que la pilota no entra completament l'àrbitre, Rubio Valdivieso, va anotar-li al català. Poc després, el Madrid empatava amb un golàs de volea de Fernando Hierro que semblava matar les opcions d'un Lleida tocat. Així i tot, aquest club havia demostrat que no es rendia mai i després d'un potent xut llunyà de

Matosas, que tornava a impactar al travessar, Andersen, de nou, aprofitava el rebot per col·locar el 2-1 al minut 29. Després del descans, el Lleida no va fer res més que patir, tant al camp com a la graderia. De fet, tan fort va ser el patiment que, tal com indica el Nou Diari, *“dos aficionats van haver de ser retirats per la Creu Roja de les graderies del Camp d’Esports pels infarts de miocardi que van patir, un dels quals va acabar amb la mort d’un seguidor de la localitat lleidatana d’Alfés”*.

Onze inicial contra el Reial Madrid. Font: Dani Badia (Twitter)

Lluny de la tragèdia per la mort d’un seguidor o inclús el triomf local, la notícia envers aquell partit va estar al voltant del tècnic blanc, Benito Floro, qui va ser caçat per uns micròfons de ‘El Día Después’ durant el descans fent una de les esbrincades més mítiques i desagradables del futbol espanyol, la qual li va acabar costant el lloc de feina: *“¿Dónde están esos cojones y la calidad y las ganas de jugar? ¡He dicho maricón el que la pierda!. [...] ¡Joder, que sois el Real Madrid, hijos! ¡Sufrir, me cago en Dios! ¡Ganad el partido sin excusas! Haced lo que os salga de la polla ahí, ¡pero ganad, coño! ¿Cómo puede ser uno jugador y no llegar al remate sufriendo? ¡Me cago en Dios! ¿Cómo puede hacer un jugador del Real Madrid eso? Un equipo que el año pasado estaba en Segunda A, ¡Con el pito nos los follamos, con el pito!”*.

Sobre aquella victòria, el periodista Oriol Jové, explica com es va convertir, juntament amb el triomf per 0-1 contra el Barça, en l’èxit més gran que ha aconseguit mai el Lleida: *“Són els punts esportius més àlgids de la història del club. Guanyar Barça i Madrid en una mateixa*

temporada és històric. No són els partits més importants, però sí els més emblemàtics. Altres partits han estat més decisius per a la història del club, però pel que fa a impacte, aquests són inigualables”.

Malgrat el triomf sobre els blancs, el Lleida no va ser capaç de seguir en una línia ascendent. Els catalans només van aconseguir dues victòries més en els següents dos mesos, contra la Reial Societat (1-0) i el Valladolid (0-2), quedant relegats a les posicions de descens en les últimes jornades de campionat. El Lleida va competir fins al final, sempre amb opcions d'aconseguir les places de play-off de descens, però va rebre un cop final que no va ser capaç de suportar. A la penúltima jornada es va enfrontar a un Atlètic de Madrid que estava lluitant per la salvació en un partit que va acabar amb victòria visitant per 0-1 després d'un més que polèmic arbitratge de Díaz Vega. L'asturià no va assenyalar dos penals clamorosos a favor del Lleida, que sumats al gol de Kosecki i les aturades d'Abel Resino van acabar donant-li la victòria al conjunt visitant i deixant al Lleida tocat de mort. Anys després del dantesc espectacle l'expresparador físic de l'Atlètic de Madrid, Diego Barragán, va confessar que aquella temporada es va arribar a un acord amb la Federació Espanyola de Fútbol i el col·legi nacional d'àrbitres per evitar el descens dels 'matalassers'.

El colombià va assegurar que el president de la FEF, Ángel María Villar, va designar expressament a Díaz Vega als partits de l'Atlètic contra l'Osasuna i el Lleida, els dos equips que van acabar baixant i van ser perjudicats pel col·legiat asturià. Sobre aquest capítol, Txema Alonso, qui ho va viure de primera mà, destaca que aquell dia es va veure clarament com l'arbitratge intentava perjudicar-los: *“Quan ets al camp, saps que un àrbitre es pot equivocar, pot tenir un mal dia, com qualsevol. Però també notes quan hi ha alguna cosa estranya. I en aquell partit contra l'Atlètic, sí que es va notar que l'àrbitre estava a favor de l'altre equip. El mateix va fer quan van jugar contra l'Osasuna. I quan veus que el president de l'Atlètic era el difunt Jesús Gil, ja et pots imaginar quines maneres de funcionar hi havia. Per nosaltres, allò va ser un robatori en tota regla”.*

Després d'aquell cop, el Lleida no va ser capaç de guanyar l'últim partit contra el Racing de Santander (2-1), que va acabar de posar l'últim clau a un taüt que feia molt temps que estava

preparat. El somni estava acabat, l'equip no va ser capaç d'aguantar la categoria i només un any després de tocar el cel va començar l'inici d'una caiguda desmesurada.

Aquell descens va ser un cúmul de molts contratemps i constants problemàtiques que van acabar jugant-li en contra. Segons Txema, una de les raons principals per les quals el Lleida no va mantenir-se a Primera va ser *“la planificació, tot i que no culpo ni el club ni el míster. Era molt complicat tenir els 25 jugadors al començament de la pretemporada. Això ens va passar factura. Quan vam tenir l'equip complet, vam començar a competir de veritat, vam puntuar... Sempre s'ha dit que si la lliga hagués durat unes jornades més, segurament ens hauríem salvat. Estàvem convençuts que teníem números per aconseguir-ho, per la trajectòria de la segona volta”*. Per la seva part, Oriol Jové apunta que *“el problema va ser que quan l'equip es va adaptar al nivell de la Lliga i l'ambient dels estadis ja era massa tard. També cal tenir en compte que quan ets el nouvingut sempre tens les de perdre, ja que estàs desafiant l'statu quo de la Lliga”*.

El descens va ser un cop dur. Mai és agradable perdre una categoria, però aquell Lleida va caure amb el cap ben alt. S'havien proposat ser l'estendard de la Terra Ferma i ho havien aconseguit, demostrant que, malgrat venir d'una capital de província eternament oblidada, havien estat capaços de tòrcer als millors equips del país. Els de Mané es va quedar a només tres punts d'aconseguir la salvació, un premi que no eixugaria les llàgrimes de desil·lusió, però els permetia caure mirant directament als ulls d'aquells que feia uns anys semblava que estiguessin en una altra dimensió. Així mateix, ho recorda Txema Alonso, qui va ser un dels millors jugadors d'aquella temporada: *“tot i el malestar de baixar, et fa viure-ho d'una manera una mica més lleugera. Amb orgull, fins i tot”*.

Tot i perdre la categoria, el Lleida va demostrar que havia fet un pas endavant com a estructura professional, aconseguint mantenir a Mané i tot el bloc dur que va aconseguir l'ascens l'any 1993: Txema Alonso, Miguel Rubio, Gonzalo, Virgilio, Antoni Palau i David de la Hera, entre d'altres. Per primer cop a la seva història, l'entitat de ponent afrontava una temporada sense cap mena de complex, sent completament conscient que per talent i experiència eren un dels grans favorits per tornar a pujar a Primera Divisió.

Les expectatives a la ciutat eren altíssimes; la gent havia provat l'elit i tenia ganes de tornar-ho a fer, i com era habitual, el Lleida no els va fallar. En les primeres 6 jornades de competició aconseguiren sis triomfs estel·lars. Després, l'equip va entrar en petits períodes irregulars, però durant gran part de l'any va ser capaç de refer-se'n, arribant així a la Jornada 28 líder. Els lleidatans van vèncer per 5-1 a l'Extremadura i es van col·locar primers, empatats a punts amb el Mérida. Tot semblava indicar que el Lleida podria tornar a Primera, els carrers tornarien a omplir-se de joia i la gespa del Camp d'Esports seria l'escenari per on desfilarien les grans estrelles del moment. Així i tot, l'equip va caure. En les 10 jornades restants només va aconseguir dues victòries que el van condemnar a jugar la fase de promoció d'ascens contra l'Sporting de Gijón, equip que havia quedat divuitè a Primera.

L'equip ho va afrontar amb confiança, però després d'empatar 2-2 al Camp d'Esports i caure per 3-2 al Molinón, el Lleida va perdre l'oportunitat de tornar a l'elit. Aquell va ser sens dubte el cop més dur en tota la seva història, un cop que encara avui dia no ha acabat de pair i continua ferint els cors de tot aquell que alguna vegada ha sentit passió per l'entitat lleidatana. Sobre la gespa del Molinón va morir el millor Lleida de la història, puix els dos grans artífexs de l'equip, Mario Duran i Mané, van decidir marxar en acabar la temporada. El mateix van fer estrelles com Txema, Virgilio, Bartolo, De la Hera o Gonzálo i amb ells també ho van fer les aspiracions d'un club que va arribar a l'elit l'any 1993 i mai més ha estat tan a prop de tornar-ho a fer.

D'aquella temporada, només en queda l'amarg regust de boca que va deixar-los a uns jugadors que sabien que havien perdut una oportunitat d'or per consagrar el club a Primera. Així ho recorda, Txema Alonso, qui va posar el punt final a la seva primera etapa al Lleida aquella fatídica nit: *“La temporada del 95 va ser la decepció més gran de la meva carrera professional perquè aquell any el club sí que va poder planificar la temporada. Veníem de baixar, i es van poder escollir jugadors de renom. El club ho va donar tot per intentar tornar a pujar. Vam aconseguir fer el play-off, però va ser un cop dur perdre contra l'Sporting. Sobretot aquí a casa, que els vam deixar vius. I allà, tot i que vam tenir alguna opció al final, va ser molt complicat. En aquest cas, crec que la responsabilitat va ser més nostra, dels jugadors”*.

La derrota contra l'Sporting marca l'inici de l'etapa de decadència en la qual, encara el dia d'avui, està sumit el club. Aquell dia es va perdre molt més que un partit, es va perdre una bala clau que hagués pogut canviar per sempre la història de l'entitat i qui sap si també la de la ciutat.

“El punt i a part és el no ascens de Gijón del 1995, no tant el descens del 1994. Quan estàs a Primera pots baixar, sobretot si acabes d'arribar. Però el cicle guanyador de Mané i aquells jugadors s'acaba el 95. La gent que ho va viure sempre s'imagina com de diferent podia haver estat la història del club si haguéssim aconseguit pujar un altre cop a Primera l'any 1995. És trist perquè ens vam quedar a un únic gol de pujar, després de començar la temporada com un tro. El Lleida de l'època daurada mor allà, a Gijón”, explica el periodista Oriol Jové.

GIJÓN: UN PUNT DE NO RETORN

La caiguda va ser massa dura. El cop per la decepció d'Astúries va ser tan gran que aquella entitat en procés de professionalitzar-se i instaurar-se a la Primera Divisió va acabar fent una passa enrere i *“cronificant-se com un equip de Segona”*, apunta Jové. Amb el final de l'època daurada, també va començar l'inici de la decadència, una etapa que s'ha estès al llarg de quasi quaranta anys i que va acabar amb la desaparició de la Unió Esportiva Lleida l'any 2011.

Així i tot, en certs moments, l'entitat trobava petits espais d'esperança on semblava que tornaria a mirar cap a Primera Divisió com quan l'abril de 1998 va aterrar a Lleida Tatxo Benet. L'empresari lleidatà i antic cap d'esports de TV3 es va convertir en el propietari majoritari de l'entitat després d'adquirir el 51% de les accions al consell administratiu presidit per Mario Duran. Benet va arribar en un moment convuls tant en l'àmbit esportiu com institucional, ja que el Lleida vagava per la mitja taula de Segona i havia canviat quatre cops de propietari en el darrer any. El 62% de les accions que eren propietat de l'Ajuntament van ser comprades per Jaume Llauredó, qui en veure's incapaç de revertir la situació, les va tornar a vendre als membres del Consell Administratiu anterior.

Així mateix, tal com recull el diari El País a les seves pàgines, Tatxo va arribar a la Unió Esportiva Lleida com un salvador i amb la clarividència de tornar a col·locar al club al lloc on es mereixia. Ell mateix ho va deixar molt clar en la seva presentació, anunciada a l'Ajuntament, on va assegurar que *“l'objectiu primordial de la societat no és fer negoci, sinó gestionar el club de la manera més professional possible per poder tornar a Primera Divisió”*. Sobre el paper, la proposta de Tatxo Benet era bona. L'empresari lleidatà tenia la voluntat d'invertir en l'equip per fer-lo tornar a créixer, però els mals resultats esportius —l'any 2001 la Unió Esportiva Lleida torna a baixar a Segona B després d'onze anys consecutius al futbol professional— i els problemes econòmics derivats d'aquests van acabar passant-li moltíssima factura.

“El plantejament era boníssim, ja que el Tatxo estimava el Lleida, va arribar-hi amb les millors intencions per poder tornar a l'equip a Primera Divisió. Però tota l'estructura professional es va convertir en una llosa massa pesada i el club no ho va saber gestionar amb el canvi de segle i se'l va acabar cruspint. Així i tot, el deute i la bola de neu és un conjunt de molts factors, no una mala gestió de Tatxo Benet”, apunta Oriol Jové en relació amb la gestió de l'empresari.

Una gestió que, malgrat sorgir d'un sentiment d'estima al Lleida, va suposar un canvi radical respecte al club de l'època daurada. El periodista, Xavi Madrona explica que *“el Lleida de l'època de Mario Duran no té res a veure amb l'etapa de Tatxo Benet. En l'època de Durant tot era més familiar i casolà, malgrat que també hi havia endeutament, podíem sobreviure d'una forma més austera. En l'època de Tatxo Benet hi ha una gestió més complexa, basada a deixar-ho tot pel final de temporada. Hi havia un cert descontrol, un abisme de principi de temporada al final d'aquesta, on els jugadors arribaven a estar 4 mesos sense cobrar”*. Amb els problemes econòmics i un deute descomunal perseguint-los, la propietat de Tatxo Benet va començar una fugida cap endavant, arriscant-se a invertir tot el que no tenien per intentar sortir del pou de Segona Divisió B i eixugar part del deute. Així i tot, els resultats no van acompanyar i *“es va anar fent una bola econòmica molt grossa, que va acabar esclatant”*, assegura Madrona.

Esportivament, el Lleida va entrar al segle XXI de la pitjor forma possible: amb un descens catastròfic a Segona Divisió B. Per aquells temps, els del Camp d'Esports ja eren víctima d'una forta inestabilitat institucional amb un constant canvi d'entrenadors, fitxatges sense gaire sentit i una estructura de club minvada que els va acabar condemnant a perdre la categoria com a cuers, aconseguint únicament 28 punts i cinc victòries en 42 partits. L'equip d'aquella fatídica 2000-2001 va començar sent entrenat per Miguel Rubió, qui havia estat l'històric capità de l'ascens a Primera i va acabar abandonant-lo a la jornada 23, després d'una derrota per 0-1 al camp del Reial Múrcia. El substitut va ser Quique Hernández que incapaç de revertir la situació va acabar sent acomiadat al final d'aquella temporada.

Amb la confirmació del descens, el Lleida va començar un dur periple de tres anys per la Segona Divisió B fins que l'any 2004 va tornar a aconseguir, contra tot pronòstic, un ascens a Segona Divisió, l'últim de l'entitat de Ponent. Enmig d'un clima que continuava sent inestable, el club va tornar a contractar a Miguel Rubio per substituir a Francisco Martínez Bonachera, després que aquest fos acomiadat a la jornada 9, i va acabar primer de la lliga regular. En aquell equip hi destacava el davanter Nakor Bueno i la figura de Txema Alonso, que havia tornat per viure els seus últims anys com a futbolista.

Últim ascens del Lleida. Font: SEGRE

Els lleidatans van caure en un grup d'ascens juntament amb el Pájara Playas Jandía, la Cultural Leonesa i el Celta Fortuna, on va imposar-se sense perdre cap partit— victòries i tres empats—, materialitzant així el seu últim ascens de la història. Malgrat que no travessava el

seu millor moment, per un dia, el Lleida va tornar a ser gran. El terreny de joc va tornar a inundar-se d'aficionats que, emulant el que havia passat l'any 1993, van llançar-se sobre els jugadors per celebrar una altra fita històrica. Els carrers de la capital del Segrià van tornar-se a omplir de joia i la clàssica rua fins al balcó de la Paeria demostrava que el club i la ciutat tenien moltes ganes de tornar a ser grans. Així i tot, el que no sabien és que estaven celebrant l'últim ascens de la història d'una entitat que realment estava en cuidats intensius.

L'aventura a Segona va ser breu, només va durar dos anys. La primera temporada, el Lleida es va quedar a quatre punts del descens i la segona, no van poder evitar l'inevitable i van acabar perdent, una altra vegada, la categoria. Aquell curs 2005-2006 va ser l'última vegada que el Lleida ha trepitjat la Segona Divisió espanyola. Després del descens i amb un deute que ja començava a fer molt mala espina, Tatxo Benet abandona el Lleida, venent-li la propietat a l'exjugadora del Barça i el Sabadell Annabel Junyent. La de Barcelona va arribar al club l'any 2010 i, al contrari de Tatxo, qui només era el propietari de l'entitat, també van assumir el càrrec de presidenta que en aquell moment l'ostentava Nacho Rivadulla. Junyent va arribar al club amb l'objectiu de millorar la seva economia i, segons va declarar al Diari Sport, amb la *“idea de treballar molt i portar al Lleida el més amunt possible. També haurem d'il·lusionar el màxim possible a la ciutat i fer les coses bé”*.

Però tot allò era impossible. Per aquell temps, el club tenia un deute de 28 milions d'euros entre Hisenda, Seguretat Social i els jugadors, fent inviable la seva supervivència. De fet, segons apunta Xavi Madrona, *“ la temporada d'impàs de l'Anabel Junyent l'any 2011 va ser pactada amb Tatxo Benet, ja que aquest no volia ser el responsable d'ensorrar el club i es va decidir que fos ella la que acabés enterrant-lo amb la suspensió de pagaments”*.

“Quan arriba Annabel Junyent, el mal ja estava fet. Òbviament, totes les gestions són millorables, inclosa aquesta, però quan arriba, la situació financera era dramàtica. Ja era un malalt crònic amb pal·liatius. Si s'hagués posat un altre gestor, hauria passat el mateix. Els pocs èxits esportius van acabar condemnant el Lleida, ja que si tu intentes arribar al futbol professional, que és la manera per aconseguir més beneficis, i no ho aconsegueixes, la mateixa inversió s'acaba convertint en un forat negre que et xucla”, destaca, per la seva part, Oriol Jové.

Tant era així que dues setmanes després de la seva arribada, Junyent, va acollir-se a la Llei Concursal per poder fer front als deutes de l'entitat, entrant així en un concurs de creditors el juliol de 2010 que es va estendre durant tot un any. El següent pas va ser encara més dolorós per la ciutat perquè, després que la propietària del club no presentés un acord amb els creditors i un pla de viabilitat dins del termini establert, un jutge va presentar el pla de liquidació de l'entitat acabant així amb més de 72 anys d'història, records i èxits.

“El origen de la crisis del Lleida es el mismo que llevó a la desaparición de otros clubes de solera del fútbol español que osaron vivir por encima de sus posibilidades, aprobando presupuestos irreales y pagando fichas millonarias. En el caso del Lleida, su purgatorio llegó tras el último ascenso a Primera División, en 1993. Su gloria fue efímera y al año siguiente volvió a las catacumbas del fútbol español, donde quiso comportarse como un club rico sin serlo. Lo único que consiguió fue acumular las deudas que ahora lo han llevan a desaparecer” (Visa, 2011).

Aquell últim any de la Unió Esportiva Lleida es va viure amb molta incertesa al carrer, on l'afició mirava preocupada la situació del seu equip, però també dins del club. Uns dels més afectats, com és habitual al llarg dels anys d'història del club, van ser els jugadors. Durant l'últim any de l'entitat, se'ls va quedar a deure fins a 500.000 euros i van estar diversos mesos sense cobrar uns diners que no van recuperar *“fins al cap de 5 anys pel fons de garantia salarial de la AFE (Associació de Futbolistes Espanyols)”*, indica l'exjugador del Lleida, Pau Bosch.

El de Fondarella (Lleida) va debutar al Camp d'Esports uns anys abans de la desaparició del club, vivint de primera mà tota la decadència d'una entitat víctima de les seves males gestions: *“Es va viure amb molta incertesa, perquè ningú sabia el que passaria. En aquells dies nosaltres érem partícips del que estava passant, però poca cosa podíem fer. Va ser un moment difícil, més que per nosaltres pel club, ja que després de tants anys d'història es veia obligat a desaparèixer per molts deutes acumulats. Quan Tatxo Benet va deixar de posar diners va ser inviable continuar amb la Unió Esportiva Lleida. Pel que fa al deute, que cadascú tregui les seves conclusions, però crec que és molt difícil arribar a aquella quantitat”*.

El maig de 2011, uns dies abans que es donés per sentenciada la liquidació del club, la Unió Esportiva Lleida va jugar el seu últim partit contra l'Hospitalet. El xoc, indiferent i revelador del moment que travessava el club, va acabar amb un poc festiu 0-0 que suposava el final d'una entitat que havia somiat en ser gran i s'havia acabat estavellant. Aquell dia va morir un equip que ja feia temps que estava en estat terminal. Sense essència, sense èxit i amb molt poca massa social, la UE Lleida va desaparèixer sent només un record del que un dia havia arribat a ser.

Aficionats protesten en l'últim partit de Segona B. Font: Pera De Lleida

“Lleida com a ciutat ha donat una mica l’esquena al club. Un exemple clar va ser el 2011 quan al mateix temps que moria la UE Lleida, Ricardo Vinyes estava ple de gent celebrant la Champions del Barça. No dic que tot sigui culpa de la ciutat, ja que el context que hi havia al club també era molt complicat i la gestió que se’n va fer era dolenta”, explica Sergi Maza, el portaveu del grup d’animació Rudes Lleida 03, amb relació a la desvinculació de l’equip i la ciutat. Així mateix, Jové apunta que “per tothom va ser molt dolorós, es va perdre l’equip de molta gent, amb el que havien crescut, per molts lleidatans va ser com si es morís un familiar”.

Amb el club en liquidació, Eduardo Enrech, jutge encarregat de controlar el concurs de creditors de la Unió Esportiva Lleida, va obrir el procés de subhasta, permetent que el comprador pogués mantenir la plaça a Segona Divisió B i el personal del club. Segons *El País*, el preu de sortida del club va ser de 67.300 euros i els interessats tenien un termini d’entre 15 i 20 dies per realitzar les seves ofertes.

Les dues parts interessades en adquirir el club eren, per una part, la mateixa Anabel Junyent, que pretenia aportar un aval d'un milió d'euros i rebatejar-lo com Lleida 1939 i, per l'altra, el Grup Ciutat de Lleida, encapçalat per l'empresari lleidatà Sisco Pujol que va presentar un aval de 200.000 euros i el nom Lleida Esportiu. En un inici, tal com es recollia a les pàgines del diari *SPORT*: Anabel Junyent era la candidata més ben posicionada. Els 70.000 euros que va aportar durant la subhasta i el milionari aval per les següents tres temporades feien decantar la balança d'un jutjat que, segons la mateixa Junyent *“ens han trucat per telèfon i ens han comunicat que la millor proposta era la nostra. L'oferta compleix els punts de la liquidació, i per això ens l'han adjudicat”*.

Així i tot, una setmana després d'aquestes declaracions, Enrech va desestimar la candidatura de Junyent, ja que no va presentar l'aval d'un milió d'euros a temps. D'aquesta forma, la propietària que havia estat destituïda durant el concurs de creditors va tornar a perdre l'oportunitat de prendre el control d'un Lleida renovat i lliure de deute. En conseqüència, la decisió del magistrat va ser adjudicar-li la unitat productiva al Grup Ciutat de Lleida, marcant així l'inici del qual seria una nova etapa futbolística a la capital del Segrià amb el Lleida Esportiu com a principal representant.

“Lleida Esportiu cumple todos los requisitos que marca la RFEF y ahora solo falta esperar a que esta autorice al nuevo club a ocupar la plaza de la UE Lleida. Este conflicto y el resto de problemas con los impagos de otros equipos de Segunda B han obligado a retrasar el sorteo del calendario de competición, que en principio se realizará el día 16.” (Felis, 2011).

Tanmateix, 24 hores després de la sentència jurídica, Sisco Pujol, qui encapçalava la proposta del Grup Ciutat de Lleida juntament amb Albert Esteve i havia de ser el propietari de l'entitat, va abandonar el projecte. Segons la mateixa pàgina web del club, va ser per *“unes desavinences pel repartiment accionarial entre la directiva”*, però altres veus com les de Joan Bosch, primer president de l'Atlètic Lleida i actual alcalde d'Almacelles, parlen de *“traïdoria”*, per part dels germans Esteve.

Amb traïdoria o sense, la realitat és que Pujol no va acceptar tenir menys d'un 51% de les accions del club, dimitint irrevocablement i deixant via lliure perquè Albert Esteve es

convertís en la cara visible del projecte. Amb la presa del càrrec es va iniciar l'etapa dels germans Esteve, un període de deu anys ple de clarobscur, on el Lleida, en un inici, va fer un pas endavant esportivament, però va acabar enfonsant-se socialment fins al punt de tocar la desaparició l'any 2022.

La nova era va suposar un canvi important en l'estructura que va deixar de ser la Unió Esportiva Lleida per esdevenir el Lleida Esportiu. Malgrat el canvi de nom, l'entitat sempre va mantenir una línia continuïsta, agafant el mateix escut, la mateixa equipació, el mateix estadi i els jugadors que havien format part de l'última plantilla de la ja desapareguda UE Lleida. També va mantenir el mateix himne, un dels símbols més importants del club, que va ser compost l'any 1986 per Jordi Gonzalvo i interpretat per l'orquestra Harlem's de Cervera i el Cor de la Ronya.

Albert Esteve, president del Lleida Esportiu. Font: L'Esportiu

El gran gruix de la massa social que el club mantenia, va fer-se seu el nou Lleida Esportiu, entenent que era una continuació directa de l'entitat que s'havia fundat l'any 1939. Així i tot, com apunta Oriol Jové, *“el 2011 es crea una cruïlla: gent que sentia que la UE Lleida era el seu club i que no es veu representada pel nou Lleida Esportiu, i gent que ho veu com una continuïtat. En general, va haver-hi un sentit molt gran de continuïtat i això es representa amb lemes com “Després de 72 anys d’història no et deixaré” o “Som i serem, mai morirem””*.

Els primers anys dels germans Esteve al càrrec, l'Albert com a president i el Jordi com a director esportiu, arriben acompanyats d'un pas endavant esportiu. Semblava que amb el canvi d'entitat s'havia aconseguit deixar enrere aquell component perdedor que va acompanyar a la Unió Esportiva Lleida durant els seus últims anys d'existència. D'aquesta forma, l'any 2013, segon a càrrec dels Esteve, el club va arribar al play-off d'ascens a Segona Divisió després de nou temporades sense fer-ho. Liderats al terreny de joc pel tècnic valencià Toni Seligrat i amb jugadors cabdals per l'última dècada del club (Pau Torres, Molo, Jaime Mata, Jesús Imaz, etc.), el Lleida va arribar fins a les semifinals de la fase d'ascens, on va caure als penals contra el Real Jaén. A l'Estadi municipal de la Victòria, els catalans van ser molt millors, però es van veure eliminats després que el porter lleidatà, Pau Torres, fallés el penal decisiu.

Malgrat la derrota, que sempre és dura i didàctica, la sensació general és que el club havia tornat a recuperar el nou camí després de més de 20 anys en caiguda lliure. Un sentiment que es va reforçar quan la temporada següent l'equip va tornar a classificar-se pel play-off després d'acabar la temporada regular en segona posició. Els protagonistes van ser els mateixos: Seligrat a la banqueta i un equip molt competitiu, obra de la gestió dels germans lleidatans. Així i tot, el Lleida va tornar a caure d'una forma molt cruenta a les semifinals, quedant-se, de nou, a les portes d'una final que podria haver-los-hi donat accés a Segona Divisió. L'executor dels de Ponent, aquest cop, va ser un Leganés que va acabar pujant a Segona - i dos anys més tard a Primera- gràcies a un gol de Mantovani al minut 91 de la pròrroga que va enviar als blaus de tornada cap a Lleida amb un sac ple de desil·lusions.

Cert és que durant aquests primers anys no hi havia títols i no hi havia ascensos, però la gent es va reenganxar a un club que, per uns instants, va recuperar la capacitat de generar il·lusió, una de les senyes d'identitat de l'equip de l'època daurada. A l'horitzó es veien bons resultats i, segons explica un dels capitans d'aquella plantilla, Pau Bosch, l'afició ho sabia: *“Els bons resultats enganxen. No és el mateix que un equip estigui en descens a estar en play-off. Els Esteve ho han fet tot malament, però una cosa bona que tenien és que sempre portaven bons jugadors. Els bons resultats atrauen la gent i encara continua passant fins al dia d'avui. Les*

bones plantilles i els bons resultats van fer que tornéssim als play-offs després de molts anys de no aconseguir res i la gent es va il·lusionar”.

Aquesta bona síntesi entre afició, plantilla i directius, sempre s’ha dit que és la clau de l’èxit. Els grans projectes són com tamborets de tres potes, on cada una té una funció fonamental i el global de l’estructura no pot funcionar sense alguna d’elles. Si totes estan anivellades, la cosa funciona, però en el moment que una balla: tot cau a terra. Durant aquells primers anys de mandat dels Esteve semblava que els tres sectors estaven anivellats i el futur tornava a mostrar-se favorable per un club que havia passat moltíssimes desgràcies.

“Els primers anys dels Esteve, esportivament, el club va fer un pas endavant i cal reconèixer-ho. Van arribar a dos play-offs seguits, i el 2016 gairebé van aconseguir l’ascens. Va ser un moment en què Rudes va créixer molt, perquè l’equip estava jugant bé i hi havia bones relacions amb el club. Recordo que ens van treure les cadires del Gol Nord, perquè volíem estar drets i més a prop del terreny de joc”, explica Sergi Maza en la seva experiència com a membre d’una de les penyes més representatives del club: els Rudes.

Amb una gran expectativa i després d’una temporada de transició en la qual el tècnic de Donostia Imanol Idiákez es va fer càrrec del club, el Lleida va iniciar la temporada 2015-2016, una de les més importants a l’hora de construir la seva història. Fins al febrer, tot va transcórrer amb normalitat: El Lleida era tercer i lluitava per tornar a entrar a les posicions de play-off. Així i tot, després d’un empat a zero contra l’Alcoyano a domicili es va obrir la capsa de pandora, quan els capitans de l’equip Raúl Fuster i Molo van anunciar que portaven diversos mesos d’impagaments. La resposta que van rebre per part dels Esteve va ser nul·la, tal com va explicar posteriorment la plantilla en un comunicat a l’Associació de Futbolistes Espanyols (AFE), on detallaven que *“Dada la lógica insistencia de la plantilla en cobrar los salarios adeudados, el Director deportivo Jordi Esteve y la coordinadora de área Montse Balaguer han ido cortando los canales de comunicación con los futbolistas del Lleida. No han atendido a las llamadas ni a los mensajes de miembros de la plantilla y más recientemente han llegado a bloquear a los jugadores en whatshap, hecho éste último que no solo es lamentable sino que demuestra su absoluta falta de intención de diálogo”.*

En aquest mateix comunicat, la plantilla detallava que la majoria dels jugadors només havien cobrat les primeres quatre mensualitats —respectives a agost, setembre, octubre i novembre—, però hi havia casos més extrems de futbolistes que només n’havien cobrat una, passant autèntiques “*penúries econòmiques*” per cobrir les necessitats bàsiques de les seves respectives famílies. Per part d’Albert Esteve, el propietari del club, només es van rebre dues respostes: La primera, que l’entitat va haver de fer front a un antic deute de la UE Lleida d’uns 150.000 euros i l’economia del club va desestabilitzar-se. I la segona que disposava de prou liquiditat per fer front a les nòmines, però que no volia descapitalitzar el club. Missatges contradictoris que, sumat a pràctiques d’una baixesa moral incalculable, van trencar per complet la relació entre la junta directiva, l’equip i l’afició.

Sobre aquells anys, Pau Bosch recorda que va ser “*la temporada més difícil que he viscut com a jugador de futbol, bàsicament perquè vam estar sis mesos sense cobrar i perquè entrenàvem a Rosselló. Recordo que els jugadors vam fer moltes reunions als ‘mininvestidors’ fins al punt que ens vam plantejar no jugar els partits. En aquell equip hi havia molta gent amb famílies o que vivia fora de casa i va haver de demanar diners. Diques-li a qualsevol treballador del món a veure com aguanta estar sis mesos sense cobrar*”.

Malgrat que la situació era dramàtica, els jugadors no es van trobar sols. Sempre van tenir darrere el suport d’una afició que es va bolcar en la seva ajuda, fent tota classe d’activitats per recollir diners i intentar pal·liar el màxim possible una situació que des dels despatxos se’n donava l’esquena. “*Es van recollir diners amb l’ajuda de tota la massa social del Lleida per pagar els dinars durant els desplaçaments i altres despeses del dia a dia, l’equip els va poder cobrir gràcies al finançament que vam fer l’afició*”, explica Maza sobre la situació viscuda en aquella trista temporada 2015-2016. Així i tot, enmig d’una situació tan caòtica i denigrant pels futbolistes, aquell equip va treure forces d’on n’hi havia i va acabar classificant, per tercera vegada en cinc anys, al play-off d’ascens a Segona Divisió. Diuen que la mala sort porta les persones a unir-se i el Lleida de la temporada 2016 ho va demostrar. Segons Bosch, el fet de passar tantes desgràcies va acabar unificant a “*una plantilla molt bona, sana i sense cap maldat que va ser clau per arribar on vam arribar*”.

L'equip d'Idiakes no només va classificar-se al play-off, sinó que va plantar-se a la final, després de deixar pel camí al Barakaldo, a qui es va imposar a la pròrroga del partit de tornada per un 2-1 global; i al Reial Madrid Castilla de Martin Odegaard, Sergio Reguilón i Borja Mayoral per un contundent 4-0. En tots els partits l'afició va respondre amb molta contundència, acompanyant a l'equip en els desplaçaments i omplint fins als 13.000 espectadors un Camp d'Esports que es va tenyir amb missatges com "Tornarem", "Orgull i Esforç", entre d'altres, que mostraven la devoció cega d'una parròquia que tornava a somiar.

A la final, el rival batre va ser el Sevilla Atlètic, filial del Sevilla FC, que va ser rebut, fora de l'estadi, per una immensa processó de bengales i bufandes blaves que pujaven pel Carrer Pintor Morera i Galícia, perpendicular a l'avinguda Doctor Fleming que rodeja el Camp d'Esports. A dins de les quatre graderies del temple es podia respirar l'optimisme i il·lusió de l'afició, que aquell 19 de juny de 2016 va tenyir l'estadi amb un impressionant mosaic dels colors del Lleida i Catalunya i un lema que invocava el desitjat ascens: "Camí a Segona A". Per acabar d'adornar el ritual previ al xoc, a la zona del Gol Nord es va desplegar una increïble pancarta amb la Seu Vella de fons i un Fènix que s'erigia sobre el lema "Renaixerem de les cendres", que tancava la cerimònia prèvia d'un partit que va suposar la millor entrada en la història del club. 14.000 persones es van citar aquella calorosa tarda de juny a un Camp d'Esports molt potent visualment, però que no va poder evitar que el Sevilla Atlètic s'emportés el triomf al partit d'anada. Els andalusos van avançar-se amb un gol de pilota aurada de Diego González al minut 26 que va ser suficient per guanyar el partit i obligar el Lleida a haver de remuntar a terres sevillanes.

El Camp d'Esports contra el Sevilla Atlètic. Font: Lleida Esportiu (Twitter)

“El Lleida Esportiu ha estat aquesta temporada una olla de grills. A mitja temporada, a mig camí cap a Segona A, les estructures del projecte de l'equip van estar a punt de cedir. La plantilla va denunciar impagaments del club i el president va carregar contra l'actitud de l'entrenador, que clamava per la inestabilitat de l'entitat. Però entre declaracions creuades i relacions trencades, l'equip va aferrar-se al playoff d'ascens, el tercer en els últims quatre anys. El Lleida Esportiu, fundat el 2011 a partir de l'estructura de la desapareguda i històrica UE Lleida, tornarà a Segona A deu anys després si remunta un gol (0-1) contra el Sevilla Atlètic el pròxim diumenge”. (Coll, 2016).

Amb la necessitat de remuntar, el Lleida va viatjar a Sevilla acompanyat per un nombrós desplaçament. Els d'Idiàkez es van citar a la Ciutat Esportiva José Ramón Cisneros, actual Ciutat Esportiva Jesús Navas, amb l'únic objectiu de remuntar i deixar enrere tots els fantasmes del passat. El partit, marcat per l'extrema calor sevillana, va començar a les 11.00 del matí amb un Lleida valent i decidit que no va ser capaç de trobar el gol a la primera part. Els minuts anaven passant i el temps s'esgotava, però només sortir dels vestidors, a la segona part, una bona combinació entre Colinas i Carlos Rodríguez va acabar amb el gol de l'empat que igualava l'eliminatòria. Els de la Terra Ferma havien fet el més complicat, però no van ser capaços de capgirar el marcador d'un partit que, inevitablement, es va haver de decidir a la loteria dels penals. Allà, onze metres separaven als dos equips de la glòria. Cadascú s'encomanava al que podia i invocava a totes les forces místiques que coneixia per intentar que la pilota entrés a la porteria.

El primer a xutar i fallar va ser el Sevilla Atlètic, deixant un camí molt propici a un Lleida que no el va saber aprofitar. Les errades de Pau Bosch i Óscar Rubio, fill de l'excapità de l'ascens Miguel Rubio, van condemnar al club. L'últim gol de la tanda, obra del porter sevillista Churripi, va etzibar un revés descomunal a un club que va tornar a morir a les portes d'Itaca.

“No sé si va ser pel Karma contra els Esteve, però no vam poder fer l'ascens després de caure als penals amb molta mala sort. Va ser una putada. Aquell era el moment idíl·lic, havíem

aconseguit remuntar el 0-1 de l'anada i ho teníem a tocar. La veritat és que va ser una derrota tràgica i desoladora", rememora Pau Bosch, un dels principals protagonistes d'aquella temporada i, desgraciadament, de la derrota de Sevilla.

L'equip, igual que va passar l'any 1995 al play-off d'ascens de Gijón, mai més es va tornar a recuperar. Aquell any era el moment idoni per pujar i buscar refugi en els millors pressupostos del futbol professional. L'entitat de la Terra ferma va estar a dos penals que la seva història canviés radicalment, doncs, els Esteve havien acordat vendre el club a un comprador anònim en el cas d'assolir l'ascens a Segona Divisió. Així i tot, la fita no es va aconseguir i, com al 95, l'equip va entrar en una espiral de males decisions que el van allunyar de la zona alta i el van enfonsar, una mica més, en un pou de decadència del qual, encara avui dia no ha pogut sortir.

Els jugadors del Lleida, abatuts. Font: David de la Rosa

Sobre aquesta realitat, el periodista Xavier Madrona apunta que *“la temporada 2015-2016 va significar un punt d'inflexió. Va ser el moment d'ara o mai, on l'equip podria haver tornat a Segona, però no ho va aconseguir, provocant un malestar entre l'afició i la directiva. No perquè no es pugés, sinó perquè als jugadors no se'ls hi agraeix res, quan havien estat aguantant tant temps sense cobrar. A partir d'allí les coses no han deixat d'anar de mal pitjor. Amb una gestió dels Esteve totalment egoista per guanyar diners, per lucrar-se i per buscar-se una manera de viure sense tenir en compte als altres”*.

La temporada següent del no ascens va començar l'inici del fi, després que des de la secretaria esportiva s'apostés per una renovació integral de la plantilla que no va funcionar. Els resultats esportius van deixar d'acompanyar i el Lleida no va tornar a fer un play-off fins a l'any 2022.

L'alegria dels seus aficionats es va reduir uns pocs i curts èxits a les fases inicials de la Copa del Rei. Així i tot, els següents anys van estar marcats per les polèmiques institucionals, la dràstica pèrdua de massa social i una altra caiguda fins al precipici de la desaparició.

El curs següent de la derrota a Sevilla, arran del malestar per tot el que havia succeït durant l'any i el desmantellament de la plantilla, les tres penyes del club: És un sentiment, Rudes i Molo Esportiu, van iniciar una vaga d'animació indefinida per protestar contra una directiva que havia perdut el nord. En menys de tres mesos, el Camp d'Esports havia passat d'aconseguir una xifra històrica d'assistència a perdre gran part de la seva gent, l'herència col·lectiva que havia anat passant de pares a fills des de 1939.

“Ens van tornar a posar les cadires per putejar-nos, i va haver-hi una vaga de penyes. Quan vam voler tornar a entrar al Camp d'Esports, ens van posar en una llista negra i diversos membres del grup no podien accedir-hi. Això va ser un trencament total amb la directiva. El més trist d'aquesta etapa va ser que la gent va perdre el vincle amb el club de la seva ciutat. Recordo partits amb menys de 300 persones al camp, en els que pensaves que el Lleida anava a morir”, recorda Sergi Maza.

Després de la vaga, quan els aficionats van voler tornar al seu estadi, es van trobar amb la negativa per part d'un club que, aplicant tècniques dignes d'una dictadura totalitària, havia confeccionat una llista negra que vetava l'entrada a certs seguidors. En total, segons apuntava el diari SEGRE, van ser “23 abonats i 34 aficionats”. És a dir, un total de 57 “blaus” van ser expulsats de casa seva, demostrant que amb els Esteve “no estaven permeses les discrepàncies”, apunta Oriol Jové. Amb aquesta decisió, el club va perdre un dels seus actius més gran: l'afició. I tots sabem que un club sense arrels i massa social, és una entitat buida destinada a la desaparició.

En mig d'aquesta crisi social i havent fet un pas enrere esportivament —havia quedat setè i vuitè en les dues temporades després del play-off de Sevilla—, els de Ponent van haver de fer front a una diligència d'embargament preventiu per part de l'Agència Tributària per un deute de quasi un milió d'euros. La història es repetia, el club tornava a ser víctima dels problemes empresarials que van dur la Unió Esportiva Lleida a desaparèixer l'any 2011 i el fantasma de

l'oblit s'entreveia a l'horitzó. Amb aquesta diligència, el club va perdre el seu suport econòmic, quedant-se sense les aportacions dels patrocinadors, dels pocs socis que quedaven i les institucions del territori (Ajuntament i Diputació).

“Este embargo preventivo de ingresos que sufre el Lleida también afecta a sus dos mayores benefactores, Paeria y Diputación, que ante la deuda con Hacienda tampoco pueden entregar sus aportaciones al club, que son de 180.000 euros anuales en el caso de la subvención municipal y de 110.000 euros anuales en el caso de la corporación provincial. La Agencia Tributaria recuerda también a empresas e instituciones que no pueden ni recurrir ni impugnar esta medida, ya que no afecta a sus derechos o intereses legítimos” (Madrona, 2018).

Amb l'embargament d'ingressos, la situació, trista i precària, de l'entitat lleidatana continua empitjorant dia a dia. Les temporades van passant i el club mai és notícia pels seus èxits esportius, ara tothom el coneix per les seves irregularitats. L'any 2020, amb els comptes encara embargats, quatre exjugadors van tornar a denunciar al club a la AFE per impagaments i va tenir durant uns mesos els drets federatius cancel·lats, per la qual cosa no va poder fitxar a ningú durant els mesos d'hivern. Així mateix, uns mesos després, amb l'esclat de la pandèmia mundial de la Covid-19, el club es va veure obligat a presentar un ERTE que va afectar el 70% dels seus 56 treballadors, segons indicava el SEGRE. Aquella temporada 2019-2020, l'entitat del Segrià va acabar cinquena, però no va poder jugar la promoció d'ascens després que al març se suspengués definitivament una competició que no es va reprendre fins a l'any següent.

L'entrada de la temporada 2020-2021 va portar tota una sèrie de canvis estructurals a escala federativa que van acabar amb la Segona B tal com la coneixíem fins al moment. En conseqüència, la Reial Federació Espanyola de Futbol (RFEF) va establir un nou model competitiu, que es posaria en marxa a partir de la temporada següent i dividiria la Segona B en dues categories més: Primera RFEF (tercera categoria) i Segona RFEF (quarta categoria). Per delimitar en quina competició estarien els respectius equips, la federació va fer una divisió per la qual els millors de Segona B poguessin accedir a Primera RFEF, i la resta caiguessin a Segona, perdent una categoria en el procés. Com era d'esperar, el Lleida no va ser capaç de

superar el tall i després de rebre un contundent 3-1 contra l'Hèrcules al Rico Pérez, l'equip de la Terra ferma va consumir el seu “descens” simbòlic a la quarta categoria del futbol estatal, una escala que no trepitjava des de 1970.

“No fa tants anys estàvem a Primera Divisió i és que ara estem a quarta! L'altre dia vam jugar amb el Manresa! Parlem de partits amb el Madrid o amb el Barça, amb equips punters en el panorama internacional i ara has d'estar jugant a quarta categoria. Això provoca molta decepció i una mirada nostàlgica a aquell passat.”, sentència un Ramon Usall que, com el gran gruix de l'afició de Ponent, veu amb enyorança aquells anys en què el Lleida va ser gran.

Protesta de l'afició l'any 2021. Font: Segre

Així i tot, de poc serveix l'enyorança per una massa social que veu com el seu equip, lluny de poder reaccionar, es continua enfonsant cada vegada més en la misèria, fruit d'una gestió nefasta que durant la temporada 2021-2022 va esclatar pels aires. Aquell estiu va començar amb un canvi en la directiva del club: Albert Esteve va cedir-li la presidència al seu germà, Jordi Esteve, mentre ell ocupava un càrrec de vocal. Així mateix, la junta es va ampliar per l'entrada d'un nou membre, l'empresari xinès He Jun procedent de l'empresa patrocinadora del club JinJun Sports.

Malgrat el canvi de junta, la inestabilitat institucional va seguir a l'ordre del dia i a l'octubre, una desena d'agents de la Guàrdia Civil, juntament amb inspectors de treball, van escorcollar les oficines del club. La raó: un presumpte delictes de frau amb la seguretat social i blanqueig

de capital dels dirigents de l'entitat. L'origen de la investigació, com recull el SEGRE, va ser per una denúncia de sis exjugadors on s'acusava el club de falsificació documental. Segons indicaven els futbolistes, el Lleida havia falsificat les seves signatures a l'hora de presentar a la AFE els documents que confirmaven un acord després dels impagaments. Durant la inspecció de treball també es van detectar severes irregularitats, que ja havien estat notificades l'any 2019, en les que més de 20 jugadors i tres entrenadors que van passar pel Camp d'Esports entre 2014 i 2019, no havien estat donats d'alta a la Seguretat Social.

A propòsit d'això, cal destacar que els comptes dels lleidatans continuaven estant embargats, malgrat que Albert Esteve intentés desmentir-ho el febrer de 2020 en una roda de premsa pública. D'aquesta forma, el deute continuava creixent any rere any i, segons va exposar l'Agència Tributària en la llista de morosos de 2021, el Lleida tenia un deute acumulat, només amb Hisenda, d'1.682.386 euros. Tot això sense comptar els diners que devia a la Seguretat Social, jugadors i altres proveïdors. Més endavant, la mateixa Agència Tributària denunciaria a Albert Esteve per una presumpta desviació de fons. En conseqüència, la Fiscalia de Lleida va demanar tres anys de presó per l'expropiatori del club, acusat de desviar en efectiu 1,1 milions d'euros entre 2012 i 2016 per utilitzar-lo en benefici propi.

En vista de la pèssima situació institucional i la deixadesa de les infraestructures i les instal·lacions, la Paeria, encapçalada per l'alcalde Pueyo, va prendre la decisió d'expulsar al Lleida del Camp d'Esports per diversos incompliments greus del conveni. Representants de tots els grups parlamentaris van reunir-se el 28 de gener en un Ple, on es va acordar per unanimitat finalitzar el conveni que s'havia signat l'any 2017 per la cessió d'unes instal·lacions que són de caràcter municipal.

“La situació ve d’una mala gestió des de finals del 2021, on els Esteve estaven investigats per la Guàrdia Civil. El club estava pràcticament abandonat, amb problemes judicials, incompliments del conveni, i una imatge pública molt deteriorada. Per tant, hi havia, per una banda, els incompliments concrets de les obligacions que estipulava l’acord, sobretot pel tema del manteniment; i per l’altra hi havia elements d’afectació a l’interès públic i la imatge que s’estava generant per la gestió d’un club que ocupava unes instal·lacions municipals. L’Ajuntament va intentar reconduir la situació amb els Esteve, però no van complir amb les

sol·licituds i es va portar el tema al ple, on es va aprovar per unanimitat resoldre el conveni al gener del 2022”, explica el portaveu d’Esquerra Republicana a La Paeria, Juanjo Falcó.

Sense estadi, amb constants processos judicials i amb una massa social nul·la, l’etapa final dels Esteve va deixar algunes de les imatges més desoladores en la història de l’entitat. El Camp d’Esports va deixar de ser un temple meravellós i va esdevenir una viva representació del que era el Lleida: un club abandonat i abocat a la desaparició. Això es va veure a la perfecció en l’últim partit de l’any de 2021 contra el Brea en el que l’entitat de Ponent es va imposar per 1-0 en un estadi desolador. Cinc hores abans del partit, la directiva va anunciar que es jugaria a porta tancada per la incapacitat de poder pagar al cos de seguretat. Així i tot, membres del grup Rudes Lleida, que ja havien protestat en diverses ocasions contra la directiva enmig d’un partit, es van colar a l’estadi i des de la tribuna van donar ànims a uns jugadors abatuts, malgrat haver aconseguit la victòria en l’últim minut. Aquell dia moltes coses estaven fora de lloc: Els Rudes no estaven al Gol Nord, la gent no estava a l’estadi i els jugadors no estaven radiants després de guanyar. El que sí que seguia amb normalitat era l’absència dels Esteve, incapaços de donar la cara mentre el Lleida moria per culpa seva.

Pintades al voltant del Camp d'Esports. Font: UAI

En aquells dies semblava impossible salvar a un club que ja havia perdut la massa social i en poques setmanes perdria a tots els seus jugadors, que marxarien lliures després de les denúncies a la AFE per impagaments; i l’estadi. Els pocs aficionats que quedaven, anomenats de Pedra Picada pel seu caràcter ferm, a poc a poc començaven a abandonar qualsevol mena d’esperança de salvació: *“estava convençut que allò desapareixia i creia que era el millor,*

perquè vaig fer un exercici mental de pensar: "Aquest no és el meu Lleida, és el Lleida dels Esteve". Vaig arribar al punt de pensar que el millor que podia passar és que desaparegués", recordava el membre de Rudes, Sergi Maza.

SOM I SEREM, MAI MORIREM

Entrant a l'última setmana de gener, el club estava, literalment, a cinc dies de desaparèixer. Perquè si no es pagaven les nòmines que es devien als jugadors, aquests tenien el dret i la llibertat de marxar lliures, deixant al club sense les mínimes fitxes federatives obligatòries per poder competir a Segona Federació. La situació era límit i semblava que res podria evitar la solució final. Així i tot, com si es tractés d'un miracle, el dia 26, el club va publicar un comunicat on es confirmava que *"la Junta Directiva de l'entitat ha arribat a un acord amb el grup de Luis Pereira per donar continuïtat al projecte iniciat l'any 2011"*.

A 120 hores d'una hecatombe final, el Lleida va aconseguir la salvació. L'artífex va ser Luis Pereira, un empresari gallec amb seu a Suïssa, que havia estat jugador de la UE Lleida l'any 1981 i, segons recull Xavier Madrona a les pàgines del SEGRE, havia estat lluitant durant tres mesos contra els Esteve per fer-se càrrec de l'entitat. Les negociacions van començar al setembre, però després de veure's incapaç d'aconseguir el canvi de propietat a través del diàleg, ho va fer la via penal. Sigués com fos, el Lleida havia aconseguit deixar enrere una de les seves etapes més fosques i va començar una nova etapa, marcada pels constants contratemps fruit de l'anterior gestió.

Els primers obstacles van començar inclús abans que Pereira passés a ser el propietari oficial del club, quan, des de darrere de la palestra va començar a treballar amb la Federació, l'Ajuntament i els jugadors per pal·liar una situació que els Esteve no paraven d'empitjorar. Segons explica l'actual adjunt a la presidència del Lleida, Marc Torres, *"es va començar a treballar de forma sobrenatural. Es van fer trucades i es van accelerar els processos de pagament. Els diners venien de Suïssa i havien de passar tot un procés de validació fins a arribar al banc. Van ser quatre dies de bogeria per intentar mantenir la plantilla, ja que la situació era molt greu: hi havia impagament de salaris als jugadors des del mes de setembre. Pràcticament, no havien cobrat res des de l'inici de la temporada 2021-22. De manera que, si*

a data 31 de gener no s'estava al corrent de pagament dels salaris dels jugadors, molts d'ells, jo diria que pràcticament tots, havien demanat la rescissió del contracte i podien quedar lliures per fitxar per altres equips. A més, si no es pagava, no es podien fer nous fitxatges. Per això, el primer que va fer el senyor Pereira va ser una aportació de 300.000 euros el 28 de gener per cobrir aquesta urgència”.

El mateix dia que la nova va junta començar a treballar amb el club, a falta que s'acabés de signar l'acord per oficialitzar el traspàs de gestions amb l'anterior, l'Ajuntament de Lleida va celebrar un ple on es va aprovar i ratificar la finalització del conveni del Camp d'Esports. La decisió era irrevocable administrativament i en conseqüència la Junta del Lleida va presentar un recurs contenciós administratiu per impugnar l'acord, pactat amb l'equip de govern de l'alcalde Pueyo.

“De comú acord amb l'equip de govern, vam impugnar-ho i es va demanar com a mesura cautelar que el conveni continués vigent. Ens van donar marge de confiança i fins al final de la legislatura, el maig de 2023, vam estar parlant de com podríem tenir una concessió administrativa quan es regularitzés la situació amb Hisenda i Seguretat Social”, apunta Marc Torres sobre situació envers el Camp d'Esports.

Així mateix, l'entrada de Pereira i el dipòsit dels primers 300.000 euros va regularitzar, mínimament, la situació amb una plantilla que estava a punt de presentar una nova denúncia a l'AFE per poder marxar del club. Els 13 o 14 jugadors que quedaven en plantilla havien estat en contacte amb Pereira durant molts mesos i li van donar un vot de confiança, permetent que el club pogués aguantar gràcies a la seva paciència i a l'arribada de nous fitxatges que van completar el mínim de fitxes federatives per poder continuar competint a Segona RFEF.

Aquest capítol el recorda a la perfecció l'excapità del club Roger Figueras, qui va arribar al Camp d'Esports aquell mateix any i va veure l'arribada de Pereira com un gran alleujament personal i esportiu: *“Sabíem de l'interès del Lluís, però com no era oficial continuàvem tirant endavant la denúncia. I de sobte, comencem a sentir que la nova junta ja havia pagat una nòmina. Alguns tenien ofertes d'altres clubs i estaven preparats per sortir, de fet a molts els hi sortia més a compte marxar del club, però vam fer-li un bot de confiança, ja que després de*

comprar el club es veia que volia que les coses anessin diferents. En un inici vivíem al dia, però, a poc a poc, ens va anar pagant les nòmines que ens devia el club”.

Cert és que amb l'arribada de la nova Junta directiva, la situació es va estabilitzar, però els Esteve no havien dit la seva última paraula en la seva esperpèntica trajectòria al capdavant del Lleida. Malgrat que el mes de gener s'anunciés l'entrada al club de la nova junta, no va ser fins al 15 que es va oficialitzar el traspàs de poders, després que els vots dels cinc nous socis que va portar Pereira a la Junta l'acreditessin com a president. En conseqüència, segons el diari SEGRE, Jordi Esteve es va desvincular de l'entitat, mentre que el seu germà, l'Albert i la seva dona, Montse Solana, en neguessin a signar la seva sortida del club.

“Pereira dijo que aún confía en que firmen en breve, pero si no lo hacen advirtió que están “preparados para todos los escenarios posibles” y forzarían la salida de estos dos antiguos directivos a través de la vía jurídica con las demandas que tienen presentadas.El que sí se ha desvinculado totalmente del club es el otro hermano, Jordi Esteve. Desde el pasado 26 de enero, el menor de los Esteve ya no figuraba como presidente y los cinco nuevos socios que entraron en la entidad, entre ellos el propio Pereira, procedieron a votar ayer en una asamblea extraordinaria, tal como ordenaban los estatutos y siguiendo el proceso legal, la elección del empresario en la que Jordi Esteve se abstuvo. Junto a Pereira forman la junta, por ahora, dos personas más de su entorno”. (Madrona, 2022).

A més a més, a finals de febrer, la junta encapçalada per Lluís Pereira va sol·licitar a la Paeria canviar els panys del Camp d'Esports, després que persones afines a l'anterior directiva s'emportessin diverses pertinences del recinte esportiu. Entre aquestes figuraven una escultura de l'artista Miguel Ángel González, documents, material de la tenda, un futbolí i tres cafeteres. El canvi, aprovat per l'Ajuntament, es va trobar amb la intervenció d'Albert Esteve que va agredir a la mà dreta de Pereira, Vicente Javaloyes, i va ser expulsat pels Mossos d'Esquadra.

Amb aquest vergonyós capítol i l'obertura d'un expedient sancionador a Albert Esteve i Montse Solana per part de la junta, el maig de 2022 es va poder posar el punt final definitiu a

la trajectòria dels Esteve a Lleida. Va ser més d'una dècada, on el club va passar de lluitar per pujar a Segona Divisió a mostrar una imatge lamentable, fruit d'una fatídica gestió que encara avui continua afectant directament l'entitat del Segrià.

Albert Esteve discutint amb els Mossos d'Esquadra. Font: Jordi Echevarria

Amb els Esteve lluny del Camp d'Esports, els problemes no van cessar, doncs, el Lleida havia de fer front a un deute “d'aproximadament 7 milions d'euros”, segons Marc Torres. Així i tot, contra tot pronòstic, l'equip entrenat per Gabri García es va colar al play-off d'ascens a Primera Federació, donant-li un respir a una afició que feia massa anys que no relacionava al seu club amb èxits esportius. L'actuació de l'equip no va ser brillant. De fet, va caure en la primera ronda després d'un feixuc empat a zero contra el Sestao River, que va aconseguir la classificació gràcies a l'avantatge per haver estat millor classificat. No era el resultat esperat, però sí un gran creixement respecte a les darreres temporades, ja que el club va tornar a il·lusionar a la gent: *“El primer any amb els Esteve no hi havia pràcticament ningú al camp. Juguem un partit contra el CD Brea on només hi ha 300 persones, com a molt. Amb Pereira, comença a venir més gent, arribant als 1000 o 1500 espectadors al Camp d'Esports. I quan ens classifiquem per al play-off contra el Numància, el camp es va omplir bastant; quasi fins a la meitat”*, apunta Roger Figueras sobre el ressorgiment social de l'equip.

En la temporada següent, la planificació esportiva no va ser bona, es van fitxar molts jugadors estrangers que no coneixien la categoria i els mals resultats van fer que l'equip estigués lluitant per mantenir la categoria fins al final. La temporada va començar amb Pere Martí a la banqueta, que va ser substituït per Toni Seligrat pels mals resultats, el qual només va durar 4

jornades al càrrec perquè el va fitxar el València de Primera Divisió com a tècnic assistent de Voro. En conseqüència, aterra a Lleida Angel Viadero, un dels homes clau per entendre el gran pas endavant que va donar el club durant la temporada següent. El de Santander es va fer càrrec d'un equip que estava empatat a punts amb el SD Ibiza, conjunt que marcava la zona de descens, i el va acabar salvant gràcies a una bona ratxa final de quatre victòries i un empat que va assegurar la permanència.

Amb el Lleida continuant un any més a Segona RFEF, era hora de fer un pas endavant i el club va construir un equip molt competitiu, que va firmar una grandíssima temporada i va fer esclatar un sentiment de lleidatanisme que portava adormit des de feia, pràcticament, deu anys. Els bons resultats van enganxar a la gent i un inici flagrant dels de Viadero, que van aconseguir vuit victòries en els primers 10 partits, va tornar a fer del Camp d'Esports el gran temple del futbol lleidatà. L'equip era líder, les remuntades espectaculars se succeïen setmana rere setmana i la ciutat va tornar a acudir amb passió a un estadi que era l'enveja de majoria de clubs de la categoria.

“És veritat que la temporada passada va haver-hi un canvi. La gent va tornar al Camp d'Esports. Era emocionant veure com un munt de gent jove venia al Gol Nord a animar a l'equip de la seva ciutat. Ara veus que hi ha un relleu generacional, que s'apropen xavals, comencen a animar i a portar les bufandes de l'equip. A més, les xarxes socials també van ajudar, es va fer una bona feina de comunicació. El club va donar a conèixer molt més la ciutat i va proposar activitats per la gent. Això va ajudar a omplir el Gol Nord, més que les temporades del Play-off de Sevilla”, recorda orgullós Sergi Maza del que va suposar una reconexió sense precedents entre l'equip i la grada.

Així i tot, l'alegria va ser un míser miratge, doncs, quan l'equip del Segrià anava disparat cap a l'ascens, una notícia va canviar radicalment l'esdevenir de la temporada: L'Atlètic Lleida, l'altre club de la ciutat, volia comprar la plaça del Badalona Futur -club que competia per l'ascens amb el Lleida-, a canvi d'un euro i assumir el deute de 600.000 euros, posant en perill l'hegemonia del que fins aquell moment havia estat l'únic equip important de la capital.

L'Atlètic Lleida neix l'any 2019 de la mà d'un potent entramat empresarial del territori que segons el seu actual president, Josep Maria Oromí, *“no neix amb l'objectiu de rivalitzar amb ningú, sinó per donar una sortida als joves talents de Lleida que havien perdut un club referen al territori pels problemes institucionals del Lleida”*. Una versió que dista molt del primer president de l'entitat, Joan Bosch, qui assegura que el club *“neix amb la voluntat de competir amb els de l'altre cantó de la plaça, això és clar”*.

Des d'un inici, Bosch, actual alcalde d'Almacelles, va ocupar un càrrec més aviat simbòlic, ja que l'Atlètic Lleida, per començar a competir, va comprar la plaça del desaparegut EFAC Almacelles de Primera Catalana, entitat que dirigia l'almacellenc. D'aquesta forma s'inicia un projecte que segons l'actual alcalde de la localitat lleidatana, tenia al *“Xavier Batalla, com a president”*, qui després va passar a ser cap de gabinet de l'alcalde de Lleida Fèlix Larrosa en un moviment que no va agrada gens al Lleida Esportiu. També s'hi podia trobar *“empreses com Atlas Energía, Rodi, Abanasegur, Serveto, Contrugaro, i altres grans del comerç lleidatà. El 90% de la massa empresarial de Lleida està allà.”*, indica Bosch.

La seva relació amb el Lleida, més enllà de l'interès pel Badalona Futur, es remunta a 2022 quan l'equip de la Terra Ferma estava encaminant-se a la desaparició. En aquell temps, com explica Josep Maria Oromí, *“vam intentar ajudar a salvar-lo. Es van fer reunions amb les administracions i altres actors, però no sabíem quins problemes jurídics tenia el club. Hi havia molt enrenou amb delictes fiscals i sobre si els Esteve s'havien emportat diners. Personalment, vaig arribar a la conclusió que allò no es podia salvar”*.

Així i tot, Madrona, explica que *“l'Atlètic Lleida es crea l'any 2019 amb l'objectiu de substituir a un Lleida Esportiu que fregava una segona desaparició. El punt és que, els nous propietaris de l'Atlètic van arribar a pactar amb les institucions que, fent una bona gestió amb empresaris locals de Lleida, acabessin desbancant al Lleida Esportiu. Però tot es precipita amb l'arribada del nou propietari, Lluís Pereira, on ens trobem que tenim dos clubs i molt poca massa social”*.

Una versió que es veu reforçada pel testimoni de Joan Bosch, que destaca com l'entitat de Capponet es va moure ràpidament *“per fer-se fotos a l'estadi, agafar cadires i posicionar-se*

quan els Esteve van marxar”. Una estratègia que, presumptament, van seguir per erigir-se en salvadors del Lleida, però que *“es va xafar quan van entrar Pereira i Javaloyes”*.

Fins al moment que es va saber de l'interès per comprar el Badalona Futur, l'Atlètic Lleida mai s'havia vist com una amenaça. El club del barri de Cappont competia a Lliga Elit, dues categories més avall que el Lleida, no tenia massa social i, malgrat que hi havia hagut apropaments de fusió entre totes dues entitats, mai van acabar de progressar. Així i tot, l'interès per la plaça de l'equip dirigit per Toni Freixa, hereu de l'antic Llagostera i amb seu a Vic, es va veure com una forta amenaça que va causar un gran rebuig per part de l'afició del Lleida.

“Crec que hi va haver una part de voluntat de crear inestabilitat, però també va ajudar a crear un relat a favor del Lleida Esportiu. El relat d'uns contra els poderosos, lluitar contra el poder... Ens ho van donar tot en safata. No hi ha qui entengui el que van fer, posar un milió d'euros a fons perdut per a final de temporada dir que no tiraven endavant el projecte per responsabilitat social..., es deuen pensar que som idiotes o alguna cosa així”, expressa Sergi Maza sobre la problemàtica.

A partir d'aquell moment, el gran gruix de la massa social lleidatana va començar a veure tant el Badalona Futur com l'Atlètic Lleida com un enemic. Una entitat estrangera que venia a la ciutat a posar en perill al club històric del territori i això es va veure agreujat després del partit que va enfrontar al Lleida i el Badalona al Camp d'Esports. En aquell moment, el Lleida havia perdut pistonada i era tercer a la classificació, el seu rival, en canvi, es mostrava imparable i era líder, agreujant encara més la situació pels interessos del Lleida. El Camp d'Esports es va vestir de gala i 7.500 persones van rebre amb tota l'hostilitat possible al que s'havia convertit en l'enemic. La gent entonava amb força l'himne i al Gol Nord es va desplegar una pancarta on es podia veure un porc abraçant els escuts de l'Atlètic Lleida i el Badalona Futur amb un lema molt clar: *“Mai podreu comprar un sentiment”*. El partit no va acompanyar l'ambient de les graderies i es va acabar resolent amb un 0-1 a favor dels visitants que va sentar com un gerro d'aigua freda. Encara més després que el president de l'Atlètic Segre, David Oromí, amb qui l'Atlètic Lleida té un acord per utilitzar les instal·lacions, publicués a les xarxes

socials “Primera victòria a casa”, fent referència al rumor de què l’Atlètic Lleida pretenia demanar l’ús del Camp d’Esports en cas de pujar de categoria.

Aquella derrota va marcar el final de temporada d’un Lleida, que va anar perdent progressivament la potència de l’inici i, malgrat que va continuar comptant amb el suport incondicional de la gent, no va poder aconseguir l’ascens directe quedant relegat a fer el play-off d’ascens. Segons l’adjunt a la presidència, Marc Torres, la situació amb l’Atlètic Lleida va afectar el resultat final de l’equip *“tant en l’àmbit social com intern, perquè als jugadors els genera dubtes”*. La situació no era la idònia, però, per a la tranquil·litat dels aficionats ‘blaus’, el Badalona també es va estavellar. L’entitat, que era gestionada pels empresaris de l’Atlètic Lleida, va perdre al seu entrenador Ferran Costa, fitxat per l’Andorra el 30 de març, i només van ser capaços de guanyar un partit en les últimes sis jornades.

El mural desplegat al Gol Nord contra el Badalona. Font J.A

Al play-off, un Lleida molt tocat pels mals resultats de final de temporada va ser incapaç de superar al Yeclano Deportivo, caient per un contundent 0-3 global, que els tornava a deixar sense aspiracions d’accedir a Primera RFEF. El Badalona, per la seva part, tampoc va pujar, però, en un gir inesperat dels esdeveniments, l’Atlètic Lleida va aconseguir l’ascens a Tercera RFEF per via play-off, canviant radicalment el panorama.

A finals de juny de 2024, van comparèixer en roda de premsa Marc Cerón, Néstor Gutierrez i Josep Maria Oromí, representants de les empreses que donen suport a l’Atlètic Lleida i el

president, respectivament. La compareixença va servir per anunciar que l'Atlètic Lleida no compraria el Badalona Futur *“per responsabilitat social”* i per oferir una possible fusió amb el Lleida que no s'ha donat en cap cas.

“Volíem donar a la ciutat l'oportunitat de tenir un club lliure de deutes, oferir-li una alternativa, però el clima que es va generar està molt lluny de la intenció que teníem, i si això ha de provocar un conflicte i un clima que estan molt allunyats de la realitat i de la nostra voluntat, val més deixar-ho. En cap cas busquem conflicte i rivalitat”, apuntava el CEO d'Atlas Energia, Néstor Gutierrez.

D'aquesta forma, l'Atlètic Lleida va deixar de banda el projecte del Badalona Futur, en el que, segons Marc Torres, *“van posar-hi com a mínim un milió d'euros i no 700.000 com van dir en la roda de premsa”*. Així i tot, ni molt menys van acabar les tensions entre les dues entitats que, sense haver jugat mai directament, han construït una rivalitat digna dels millors derbis d'Europa. El principal problema envers aquests dos clubs també ha estat molt marcat pels 'timings', ja que, des del Lleida es creu que el seu rival sempre ha intentat moure fitxa aprofitant-se de la seva situació vulnerable per la crisi que arrossegueu, en una política de club legal, però moralment qüestionable. Tampoc ha ajudat que l'any 2023, Xavier Batalla, qui va ser president de l'Atlètic Lleida, fos escollit cap de gabinet de l'alcalde Larrosa, en un moviment que va indignar molt la massa social lleidatana pels possibles conflictes d'interessos que podia generar.

La present temporada, després de tot l'enrenou que va haver-hi a la ciutat durant 2024, va començar amb el Lleida a Segona RFEF i l'Atlètic Lleida a Tercera. Esportivament, continuaven separats per una categoria, però institucionalment, les tensions i atacs eren constants. Els del Camp d'Esports, per la seva part, van haver de fer front una novetat significativa: el canvi de nom. El club va deixar enrere el nom Lleida Esportiu per esdevenir Lleida CF. La raó darrere de tot això, va ser la impugnació per part d'una tercera persona de la sol·licitud de registre que va fer la junta del Lleida durant el curs 2023-2024.

La sorpresa va arribar quan el diari SEGRE publicava que l'entitat que havia realitzat la impugnació va ser el Club Esportiu Agrupació Esportiva Lleida de Futbol, la qual també tenia

registrats els noms d'Atlètic Lleida i Unió Esportiva Lleida. La denominació de la desapareguda entitat del Segrià està en poder de Xavier Batalla, qui durant la impugnació del nom ja feia més de cinc mesos que formava part de l'Ajuntament i no del club de Cappont.

“El nom ‘Lleida Esportiu’ caducava el febrer del 2023. Vam iniciar el registre, però una associació del Xavi Batalla, que és la titular del nom “Unió Esportiva Lleida”, ho va impugnar al·legant similitud amb el seu nom registrat. Ell ens havia dit que retiraria la impugnació, però no ho va fer. El registre li va donar la raó. Hauríem pogut anar als tribunals, però era molt costós. Per això vam registrar prèviament l'escut amb el nom ‘Lleida Club de Futbol’”, explica Marc Torres sobre el canvi de nom.

Esportivament, la temporada del Lleida ha estat molt mediocre. L'equip va començar bé, com sempre, però a mesura que els problemes extraesportius ocupaven les portades de la premsa, els resultats van deixar d'acompanyar. Una vegada més, les polèmiques i els contratemps institucionals han estat el full de ruta d'una temporada en la qual l'equip ha registrat una de les classificacions més baixes de la seva història.

Els problemes pel Lleida van començar el febrer del 2025, quan el jutjat Contenciós Administratiu de Lleida va desestimar el recurs que havia interposat el club per la resolució del conveni al ple de l'Ajuntament l'any 2022. Era un problema llunyà, heretat de l'antiga junta directiva, però del que se n'hauria de fer càrrec els actuals dirigents. Amb la decisió del jutge, tant Lleida com Ajuntament comencen a treballar per separat, uns preparen l'apel·lació al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, guanyant una mica més de temps; i els altres redacten un nou conveni per la cessió de l'espai. En cap moment hi ha una voluntat d'entesa entre les dues parts que portaven mesos amb unes relacions molt tenses. Per part del Lleida, no agradava la presència de Batalla en les reunions i les presumptes filtracions que es donaven a la premsa i l'Atlètic Lleida. L'Ajuntament, en canvi, no suportava les constants desqualificacions provinents de directius del Lleida, amb els que s'havia perdut tota mena de relació en pic Vicente Javaloyes va abandonar l'entitat el març de 2024.

Tot plegat era una bomba de rellotgeria que, tard o d'hora, acabaria esclatant per algun cantó i ho va fer de bon tros després que l'Ajuntament presentés la nova proposta de conveni. Aquesta establia una durada de 4 anys, amb cost zero pel club, drets a l'explotació del servei

de restauració, publicitat i taquilles; i un règim d'especialitat que obligaria el club a compartir el que havia estat casa seva des de 1939. Aquest últim punt, un dels més polèmics per l'interès que havia mostrat en el passat l'Atlètic Lleida pel Camp d'Esports, es veu reforçat amb la versió del regidor d'esports, Jackson Quiñónez, que defensa la possibilitat que més entitats esportives puguin gaudir del recinte: *“Els temps han canviat. Quan es va signar el conveni fa deu anys només hi havia un equip representatiu al territori: el Lleida. En tots aquests anys han anat passant moltes coses. El que no podem fer tampoc és que, el Lleida, que és usuari al 100% del Camp d'Esports des de fa molts anys, tingui aquesta sensació de propietat. Un dels objectius que volíem amb el nou conveni era que tingués aquesta característica: que molts altres projectes de la ciutat poguessin usar aquest equipament”*.

En contraposició a això, Marc Torres va comparèixer en una roda de premsa juntament amb la directora general, Marta Pereira, i el director esportiu, Raül Fuster, on es van oposar frontalment a un conveni que va ser presentat abans als mitjans de comunicació que al mateix club. Torres va destacar que un conveni a 4 anys suposaria la mort institucional del Lleida, ja que, cap inversor *“voldria posar diners en un projecte que no saps si tindrà estadi d'aquí a quatre anys i en el que l'Ajuntament pot retirar l'autorització per jugar-hi”*.

“No és viable, no ho podem acceptar. La Paeria, en qualsevol moment, pot resoldre el conveni i ens pot dir que marxem d'allà, ja que s'atribueix la gestió exclusiva de l'ús de l'estadi”, apunta un Torres que en la roda de premsa va dir públicament que era la “primera vegada que un Ajuntament anava en contra del Lleda”, perquè el seu interès era que el Badalona Futur hagués ocupat el seu espai. També va anunciar que presentaria una denúncia per prevaricació i tràfic d'influències contra Fèlix Larrosa, Xavier Batalla, Jackson Quiñónez i Begoña Iglesias, que ha estat recentment arxivada pel jutge, iniciant així una “guerra” que tenia involucrats tant a l'Ajuntament com a l'Atlètic Lleida.

En sintonia amb Marc Torres està Juanjo Falcó, portaveu d'ERC, defensor que *“la gestió de l'actual alcalde es basa en una afirmació falsa. Larrosa diu que, en aquests moments, tenen l'obligació de demanar l'execució provisional de la sentència, cosa que no és veritat”*. Així com que, si l'Ajuntament hagués tingut la voluntat que el Lleida seguís al Camp d'Esports la solució era molt fàcil: *“No fer res, esperar que el club pugui resoldre els problemes que arrossega amb Hisenda i Seguretat Social i llavors seure a negociar si vols una concessió a llarg termini o no. Ara mateix, no poden oferir més de quatre anys perquè amb deute la llei no*

permet fer concessions a llarg termini, però per part de l'Ajuntament no hi ha hagut una voluntat de trobar una solució", explica Falcó.

Així mateix, el republicà a La Paeria assegura que, segons el seu parer, "l'alcalde està fent tot el que està fent perquè té un interès en què hi hagi algú de la ciutat que pugui ocupar el camp d'esports. En aquests moments, l'únic club que ha manifestat el seu interès per jugar-hi és l'Atlètic Lleida".

En la seva defensa, Quiñónez, en representació de l'Ajuntament de Lleida, assegura que, primer de tot, no ha rebut cap denuncia per part del club, i l'objectiu de La Paeria sempre ha sigut ajudar: *"Els hi volem donar un conveni nou per alliberar-los de diners, de pagaments i d'altres coses. En tot moment, hem tingut la intenció d'ajudar el club i això la gent no ho està veient, perquè estan desviant l'atenció cap a una cosa molt feble, que és el sentiment".*

"Durant aquests dos anys de mandat volíem centrar-nos a renovar tots els convenis de la ciutat. Com a Ajuntament de Lleida, el que volem és fomentar la pràctica esportiva, que s'utilitzi l'equipament, que hi hagi nens i nenes jugant a futbol, i que s'apropi l'esport al barri. Volem millorar els convenis, donar-los una altra forma perquè els clubs tinguin autonomia. Pel que fa al conveni del Lleida, volíem informar-nos per garantir el millor acord pels pròxims 10-12 anys, però el que no volem és donar un conveni on l'equipament esportiu sigui d'ús exclusiu per un sol club. Per altra banda, entenc que el Lleida estigui còmode amb el conveni antic i se senti com si li traquessin una part fonamental, però volem tenir la possibilitat que si el dia de demà l'AEM puja a la Lliga F, poder dir: "AEM, jugaràs al Camp d'Esports", explica el regidor.

A conseqüència del conveni presentat per l'Ajuntament, el Lleida va tornar a agafar-se a la força de la seva gent, que va sortir en massa als carrers de Lleida per protestar contra La Paeria. Sota el lema de "El Lleida es queda al Camp d'Esports", 500 aficionats blaus van manifestar-se al llarg dels carrers de la capital del Segrià, protestant contra l'actual junta de govern pel seu presumpte tracte desfavorable al club i un conveni que complicaria encara més la situació d'un club que continuava passant moltes penes econòmiques.

“Nosaltres vam fer un pas endavant com a grup i vam liderar la protesta contra l’Ajuntament. Estem molt orgullosos de liderar la massa social davant d’aquesta injustícia. Un membre del grup va fer un tuit molt encertat que mostrava el paral·lelisme que volem. Volem un Lleida de la gent, un Lleida que representi la ciutat, els nostres colors, el nostre escut, no un projecte artificial amb molts diners que no representa el Lleida de veritat”, explicava Maza sobre la implicació de Rudes amb la protesta i els objectius de la postura de la massa social blau.

Protesta pels carrers de Lleida. Font: Lleida CF

Amb tota una sèrie d’acusacions creuades i les relacions entre tots dos absolutament trencades, actualment la situació amb el Camp d’Esports està congelada. El Lleida ha apel·lat la decisió del jutge al TSJC en un procés que pot portar anys en solucionar-se. La situació, que segons Marc Torres no és “casualitat” que sortís en aquell precís instant de la temporada, no va ajudar esportivament al club.

El Lleida no estava travessant una bona ratxa i les aspiracions al play-off semblaven cada vegada més llunyanes, en part per la desestabilització que podia causar tot l’enrenou envers l’estadi. Així i tot, l’objectiu dels de Ponent va acabar de dinamitar-se quan, després d’una dura derrota per 0-3 contra el Terrassa, el diari SEGRE va publicar que els jugadors patien impagaments des del mes de gener. Una altra vegada, com si fos el dia de la marmota, el Lleida tornava a estar contra les cordes per la impossibilitat de poder pagar als seus jugadors. El diari ampliava la notícia destacant que els futbolistes, els quals havien viscut la mateixa situació la temporada anterior, no tenien ni fisioterapeuta i no havien rebut cap mena

d'explicació del president, Lluís Pereira, qui guardava silenci mentre, un altre cop, el futur del club es veia en perill.

El deute generat pels germans Esteve, que malgrat reduir-lo, continuava sent de 4 milions d'euros i havia crescut 800.000 euros més després d'una nova inspecció d'Hisenda, se l'estava menjant per dins. Els de la Terra Ferma eren incapaços de sobreposar-se a una situació que, amb els recursos que tenia i les institucions i empreses de la zona donant-li l'esquena, s'ha tornat a convertir en una gran bola de neu com la de 2011 o 2022. Una setmana després d'anunciar els impagaments, Lluís Pereira i Marc Torres van assegurar en una roda de premsa que el club entraria en un concurs de creditors -encara no ha estat presentat-, ja que no es podien fer càrrec econòmicament dels treballadors i proveïdors, una història molt repetitiva a la capital del Segrià. *“Tenim tres mesos per trobar una solució, si no arriba, es presentarà el concurs del club i es produirà la liquidació, tret que algú aparegui i assumeixi tot el deute”*, va apuntar Torres en la roda de premsa.

“Hi ha hagut tres factors principals. El primer, el no-retorn de l'aval per inscriure l'equip en la temporada 2023-24 per part de la RFEF, que va provocar arrancar la temporada amb un dèficit d'ingressos de 400.000 euros (246.000 per l'aval de la 2023-24, cosa per la qual el club ha presentat una denúncia, acusant d'apropiació indeguda la RFEF; i la resta pel que Pereira va haver d'avaluar per a la inscripció de la present campanya). El segon, l'aparició de 800.000 euros més de deute amb l'Agència Tributària —que se sumen als 1,7 milions anteriors—, corresponents als exercicis entre 2019 i 2021, quan els Esteve dirigien el club; i el tercer, la retirada d'un possible inversor, que “va posar el fre de mà” després del conflicte amb la Paeria pel conveni del Camp d'Esports” (Pascual, 2025).

En l'últim partit de la temporada al Camp d'Esports, un empat a zero contra l'Espanyol B, es respirava un ambient desolador. Les protestes finals dels jugadors, demanant una solució a Lluís Pereira, les reivindicacions des de la graderia i els pobres resultats esportius recordava a quan el 2022, el club es veia precipitat a una desaparició que semblava inevitable. Després d'encadenar molt mals resultats —només va aconseguir dues victòries fora de casa en tot el 2025—, el club va aconseguir evitar el descens, però no va haver-hi cap mena de celebració, només un regust amarg pel que podia suposar una nova desaparició de l'entitat esportiva més gran de l'Oest de Catalunya.

Lluís Pereira, qui havia arribat com el salvador del club, no va poder capgirar una situació que, pot ser, ja era insalvable quan els Esteve van marxar. Cert és que, pel camí, només s'ha trobat problemes i inconvenients dels poders d'una ciutat que, en molts casos, van donar-li l'esquena al club que els va representar a l'elit en aquella llunyana dècada dels noranta. En aquesta línia, Oriol Jové, es mostra content per haver tingut “*com a mínim, tres temporades més de futbol quan ens pensàvem que era impossible*”, però molt afligit per tot el que s'ha hagut de viure en conseqüència.

Els jugadors del Lleida demanen una solució. Font: Jordi Echevarria

“Ho miro amb un punt de tristesa, perquè realment, per mi, en Lluís Pereira tenia tot el crèdit del món. Va arribar a un club absolutament desfet, i realment va treure el Lleida del pou, va tornar la il·lusió a un equip i a una afició que l’havien perdut, segurament pensant que no la recuperarien mai més. El Lleida ara mor també com a víctima del club que es va trobar en Pereira, i del fet de no poder salvar del tot aquella situació tan difícil, a tots els nivells. Després hi ha la situació tensa amb l’Ajuntament. Jo crec que no han deixat fer a en Lluís Pereira, i la situació que es va trobar al club no li ha permès fer el que ell volia. Tanmateix, i això ha de quedar sempre molt clar, el Lleida és víctima de la seva pròpia mala gestió”, sentència el periodista.

Ara, tot torna a ser un joc d'atzar. Segons les últimes informacions, la propietat estaria molt a prop de tancar la venda del club a un grup inversor català, que es comprometria a garantir la seva supervivència i a fer front a tot el deute que arrossega l'entitat. El compte enrere ha començat. El Lleida té fins al 30 de juny per pagar els 250.000 euros que deu als seus treballadors i evitar així un descens administratiu per impagaments, que suposaria una estocada de mort sense precedents. De moment, el futur de l'entitat continua a l'aire i la incertesa s'ha apoderat de tots els aficionats, que tornen a veure la possibilitat de perdre el seu equip després de 86 anys d'història construïda. Lluny queda ja, aquella Unió Esportiva Lleida que va arribar a Primera Divisió i les nits glorioses d'un Camp d'Esports rendit als seus jugadors. Ara, a la capital del Segrià, només queda la reminiscència del que va ser un dels millors equips de Catalunya i el rècord, intacte, d'un club que va tocar el cel l'any 1993, però ha anat caient progressivament a l'infern, fins a arribar a un dels punts més decadents de la seva història.

5. BIBLIOGRAFIA

Aguayo Ortiz, X. (2018). *La Immigració a la ciutat de Lleida durant el segle XX: el punt d'inflexió del franquisme. Estudi d'un impacte demogràfic i urbanístic sense precedents*. [Universitat Autònoma de Barcelona]. <https://www.educacion.gob.es/teseo/imprimirFicheroTesis.do?idFichero=qBDpddF18Qw%3D>

Ajuntament de Lleida. (s.f.). *Les empreses pioneres a les Terres de Lleida "La Canadiense"*. Museu de l'Aigua de Lleida. <https://patrimonihiidroelectric.paeria.cat/ca/calaix-historic/museu-de-laigua-de-lleida/les-empreses-pioneres-a-les-terres-de-lleida-la-canadiense>

Autors Varis. (juny, 2018). Asociación de Exalumnos: La sesión del 30. *El Diario de Lérida*, 3. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/84608>

Autors varis. (10 de maig de 1923). Lleyda deportiva: revista semanal d'esports. *Impremta Joventut*. <https://fonsespecials.udl.cat/handle/10459/3884https://fonsespecials.udl.cat/handle/10459/3884>

Autors varis. (juny, 1935). La retirada de la U. S. Calaveres del torneig. *Polèmica: Setmanari de Joventut*, 4. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/53201>

Badía, D. (octubre, 2013). *La llegada del fútbol a Lleida. Cuadernos de Fútbol*, (47). Cuadernos de fútbol. <https://www.cuadernosdefutbol.com/2013/10/la-llegada-del-futbol-a-lleida/>

Ballesté, A. (22 de desembre de 1988). El Lleida inicia hoy contactos para fichar un nuevo técnico. *Segre*, 32. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/97088>

Ballesté, A. (23 de desembre de 1988). El Lleida tiene un aluvión de ofertas de entrenadores. *Segre*, 31. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/97089>

Ballesté, A. (28 de desembre de 1988). Mané: «soy optimista, no me gusta embalsamar cadáveres». *Segre*, 23. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/97093>

Ballesté, A. (2 de setembre 1989). Lleida: a partir de zero. *Segre*, 27.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/99023>

Ballesté, A. (22 de maig de 1990). ¿Un punto?...seis. *Segre*, 15-17.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/97450>

Bellet, C., & Llop, J. (2022). *Planeamiento y proyectos urbanos en Lleida (1979-2019)* [Universitat de Lleida].
https://media.timtul.com/media/aetu/LLEIDA%20ARTICULO%20URBANISMO%20DE%20LLEIDA%201979-2019_20241218165354.pdf

Benet, T. (25 d'abril de 1998). El ex jefe de Deportes de TV-3 compra el Lleida. *El País*.
https://elpais.com/diario/1998/04/25/deportes/893455215_850215.html

Besa, L. (6 de juny de 1993). «Sí Senyor, sí senyor, a primera divisió». *Segre*, 4.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98576>

Besa, L. (20 de juny de 1993). La afició, dividida y estupefacta. *Segre*, 4.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98590>

Bravo, F. (17 de juny de 2013). Fatídico final para el Lleida. *Mundo Deportivo*.
https://www.mundodeportivo.com/20130617/futbol/catala/ascenso-segunda-division-lleida-real-jaen_54375709139.html

Coll, B.. (24 de juny 2016). Lleida Esportiu, a per l'ascens entre turbulències. *El País*.
https://elpais.com/cat/2016/06/24/catalunya/1466790031_001478.html

Comunicado del Comú de Lleida después de que Ros haya hecho público que será embajador en Andorra. (4 d'agost de 2018). Comú de Lleida.
<https://comudelleida.cat/es/comunicat-del-comu-de-lleida-despres-que-ros-hagi-fet-public-que-sera-ambaixador-a-andorra/>

Con un resonante triunfo inició la temporada el Lérida. (setembre, 1945). *Lérida: Semanario de los Lunes*, 3.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/75885>

Efe. (20 juny 2021). Vives lidera a un històric Lleida que gana su tercera Copa Europa consecutiva. MARCA.

<https://www.marca.com/otros-deportes/2021/06/20/60cf463022601db7528b457b.html>

EFE. (17 de juny 2011). El juez resuelve a favor de Sisco Pujol la adjudicación de la unidad productiva de la UE Lleida. Sport.

<https://www.sport.es/es/noticias/futbol-catalan/juez-resuelve-favor-sisco-pujol-1076570>

Eleccions municipals 26M 2019. (2019). 3Cat. <https://www.3cat.cat/324/eleccions-26m-2019/>

El fútbol es realmente el reflejo más extraordinario de la sociedad. (23 de març de 2018).

Johan Cruyff Institute.

<https://johancruyffinstitute.com/es/blog-es/el-futbol-es-realmente-el-reflejo-mas-extraordinario-de-la-sociedad/>

Enciclopèdia Catalana. (s.f.). *Juventut Republicana de Lleida*. Gran Enciclopèdia Catalana.

<https://www.enciclopedia.cat/diccionari-dels-partits-politics-de-catalunya-segle-xx/juventut-republicana-de-lleida>

Enciclopèdia Catalana. (s.f.). *Lleida*. Gran Enciclopèdia Catalana.

<https://www.enciclopedia.cat/gran-enciclopedia-catalana/lleida#anchor-els-mitjans-de-comunicaci-social>

Espada, F. (19 de desembre de 2023). Vint anys del tripartit, el Govern catalanista i d'esquerres que qui sap si es pot reeditar a Catalunya. *Público*.

<https://www.publico.es/public/vint-anys-tripartit-govern-catalanista-i-d-esquerres-per-veure-pot-reeditar-catalunya.html>

Europa Press. (17 de juny de 2023). Fèlix Larrosa recupera la alcaldia del PSC de Lleida y releva a Miquel Pueyo. *Segre*.

https://www.segre.com/es/lleida/230617/felix-larrosa-recupera-alcaldia-lleida-releva-miquel-pueyo_203042.html

FC Barcelona Video. (10 de maig de 2021). *Liga Española 1993 1994 J12 FC Barcelona UE Lleida* [Vídeo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=GLVzL7JFvyQ>

Felis, J. (15 de juny de 2009). Tatxo Benet es desde ayer historia en el Lleida. *Sport*. <https://www.sport.es/es/noticias/laliga/tatxo-benet-ayer-historia-lleida-775790>

Felis, J. (10 de juny de 2011). El juez echa a Junyent y le da el club a Lleida Esportiu. *Sport*. <https://www.sport.es/es/noticias/futbol-catalan/juez-echa-junyent-le-da-1068713>

Felis, J. (23 de juny de 2011). Anabel Junyent, nueva propietaria del Lleida. *Sport*. <https://www.sport.es/es/noticias/futbol-catalan/anabel-junyent-nueva-propietaria-lleida-1053385>

Felip. (1914). En Lérida. *Mundo Deportivo*, 5. <https://hemeroteca.mundodeportivo.com/preview/1914/05/21/pagina-5/610694/pdf.html>

García, L. (7 de juliol de 2023). El català, en bon estat a Lleida. *Segre*. https://www.segre.com/ca/societat/230707/el-catala-bon-estat-lleida_190081.html

García, R. V. (12 de Març de 2025). ¿Y si el PSOE hubiera estado tras el golpe de Miguel Primo de Rivera en 1923? *El Debate*. https://www.eldebate.com/historia/20250312/psoe-hubiera-estado-golpe-miguel-primo-rivera-1923_277450.html

Generales: De Sport. (juny, 1914). *El Correo de Lérida: Órgano Oficial de la Comunion Jaimista En la Provincia de Lérida*, 1. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/71424>

Generales: De Sport. (juny, 1914). *El Correo de Lérida: Órgano Oficial de la Comunion Jaimista En la Provincia de Lérida*, 1. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/71431>

Generalitat de Catalunya. (2020). *Informe de política lingüística 2022*. Gencat. <https://llengua.gencat.cat/web/.content/documents/informepl/arxius/IPL2022.pdf>

Godás, F. (gener, 1919). Projecte de Camp d'Esports de Joventut república de Lleida: Els esports a Joventut Republicana. *El Ideal: Diario Republicano*, 5-6. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/32496>

Gómez, S. (5 de març de 2024). Las dos versiones de la bronca de Floro que retumbó en el vestuario del Real Madrid: "¿Que fue casualidad? Sí, claro..." *Relevo*.

<https://www.relevo.com/futbol/liga-primera/versiones-bronca-floro-retumbo-vestuario-20240305165251-nt.html>Relevo+4Relevo+4Relevo+4

Gracias a la Falage, Lérida será en pocos años una capital de primer orden en cuanto a instalaciones deportivas. (febrer, 1956). *Inquietud: Órgano Mensual de la Jefatura Provincial del* Movimiento, 5-6.

<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/66919?query=campo+de+deportes+de+falan+ge>

Història. (2022). Lleida CF <https://lleidacf.cat/es/historia/Lleida>

Historia que tu hiciste. (6 de gener de 2025). 6/3/1994 U.E. Lleida- Real Madrid (2-1) Liga [Vídeo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=P5neSomGqk8>

Història del centre. (5 d'octubre de 2020). Col·legi Maristes Montserrat. <https://www.lleida.maristes.cat/lescola/coneix-nos/historia-del-centre-0>

Historial del Lleida Club de Futbol. (s.f.). La Futbolteca. <https://lafutbolteca.com/lleida-club-de-futbol/>

Institut d'Estadística de Catalunya. (10 de desembre de 2024). *Població ocupada. Per sectors d'activitat. Lleida. Cens de població i habitatges* <https://www.idescat.cat/pub/?id=censph&n=408&geo=mun:251207>

Institut d'Estadística de Catalunya. (19 de desembre de 2024). *Densitat de població. Municipis amb més de 20.000 habitants. Anuari estadístic de Catalunya*. <https://www.idescat.cat/indicadors/?id=aec&n=15228>

Institut d'Estadística de Catalunya. (21 de maig de 2025). *Immigracions externes. Per continent de procedència. Lleida. Moviments migratoris* <https://www.idescat.cat/pub/?id=mm&n=487&geo=mun:251207&lang=es>

Instituto Geográfico Nacional. (2011). *Superficie y población de las provincias*. Datos Geográficos y toponimia. <https://www.ign.es/web/ane-datos-geograficos/-/datos-geograficos/datosPoblacion?tipoBusqueda=provincias>

J. M. C. (5 juliol, 1993). El último peldaño para la gloria. *Segre*, 33-34. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98575>

J.M.C. (25 de juliol de 1993). La UE Lleida se presentará ante su afición el jueves 26 de agosto. *Segre*, 25. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98624>

J.M.C. (14 de juliol de 1993). Milinkovic, primer fichaje del Lleida. *Segre*, 26. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98613>

Jové Font, O. (2015). 75 ANYS EN BLAU (*Documental història del Lleida*) [Vídeo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=CISCyG2Jj0I>

Julián. (juliol, 1915). Lérida deportiva. *El Ideal: Diario Republicano*, 3. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/31788?query=club+foot-ball+lleida>

L'Atlètic Lleida renuncia a comprar el Badalona Futur per responsabilitat social i ofereix la mà estesa al Lleida Esportiu sempre que expliqui la realitat del seu projecte. (2024, 6 de març). Club Esportiu Atlètic Lleida. <https://atleticlleida.com/atletic-lleida-renuncia-a-comprar-el-badalona-futur-per-responsabilitat-social-i-ofereix-la-ma-estesa-al-lleida-esportiu-sempre-que-expliqui-la-realitat-del-seu-projecte/>

La Comisión. (13 de setembre de 1903). Programa de las ferias y fiestas que han de celebrarse en esta ciudad en los días 12 al 16 del corriente. *Diario de Lérida*, 3. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/78957>

Lleida Bàsquet. (28 de març de 2008). *Pabellón Barris Nord*. Web arxivada a Internet Archive. <https://web.archive.org/web/20080328091412/http://www.lleidabasquet.com/es/club/instal-lacions.asp>

LLEIDA CF. (4 d'abril de 2025). *RDP SITUACIÓ ACTUAL DEL LLEIDA CF* | 4.4.25 [Vídeo]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=8i5N8w0NE50>

Lleida, Unió Esportiva Lleida. (s. f.). BDFútbol. Recuperat 1 de maig de 2025, de <https://www.bdfutbol.com/es/e/e21.html>

Llobet i Sotelo, À. (16 de març de 2021). El tripartit de Lleida guareix ferides i enfila el segon tram de legislatura. *Nació Digital*.

https://naciodigital.cat/lleida/politica/el-tripartit-de-lleida-guareix-ferides-i-enfila-el-segon-tram-de-legislatura_1293824_102.html

Madrona Rubio, X. (8 de juny de 1993). Mané ya negocia con el Barça las cesiones para la próxima temporada. *Segre*, 27. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98578>

Madrona Rubio, X. (20 de juny de 1993). El consejo cesa al vicepresidente Boya y ratifica a Duran como presidente del club. *Segre*, 3. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98590>

Madrona Rubio, X. (26 de juny de 1993). Mané dice que "falta la negociación económica" para decidir si se queda. *Segre*, 26. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98596>

Madrona Rubio, X. (29 de juny de 1993). Mané y el Lleida colaborarán un año más. *Segre*, 33. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98599>

Madrona Rubio, X. (7 d'agost de 1993). El Lleida mereció más en su debut. *Segre*, 3-5. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98636>

Madrona Rubio, X. (26 d'agost de 1993). Javi afirma que su rapidez y habilidad encajarán en el sistema del Lleida. *Segre*, 25. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98655>

Madrona Rubio, X. (6 d'octubre de 2021). El Lleida Esportiu tiene una deuda a Hacienda d'1,6 millones. *Segre*. https://www.segre.com/es/deportes/211006/una-deuda-fisco-1-millones_127849.html

Madrona Rubio, X. (6 d'octubre de 2021). Lleida Esportiu: Una gestió marcada pels conflictes. *Segre*. https://www.segre.com/ca/esports/211006/lleida-esportiu-una-gestio-marcada-pels-conflictes_128147.html

Madrona Rubio, X.. (7 d'octubre de 2021). Trabajo notificó al Lleida Esportiu cuatro actos de infracción en 2019. *Segre*.

https://www.segre.com/es/deportes/211007/trabajo-notifico-lleida-esportiu-cuatro-actos-infraccion-el-2019_128617.html

Madrona Rubio, X. (27 de gener de 2022). Los propietarios del Lleida aceptan irse y el gallego Pereira tomará el mando. *Segre*. https://www.segre.com/es/deportes/220127/pereira-toma-mando_168785.html

Madrona Rubio, X. (15 de febrer de 2022). Pereira ya es el presidente del Lleida Esportiu. *Segre*. https://www.segre.com/es/deportes/220215/pereira-es-presidente_168872.html

Madrona Rubio, X. (22 de febrer de 2022). Los Mossos echan a los Esteve del Camp d'Esports a instancias de la Paeria. *Segre*. https://www.segre.com/es/deportes/220222/los-mossos-echan-los-estevé-del-camp-esports-instancias-la-paeria_173497.html

Madrona Rubio, X. (27 d'agost de 2023). Rubiales alegó amenazas a su mujer para irse del Lleida. *Segre*. https://www.segre.com/es/deportes/230827/rubiales-alego-amenazas-su-mujer-para-irse-del-lleida_206432.html

Madrona Rubio, X. (18 d'octubre de 2023). La Fiscalía pide 3 años para un expresidente del Lleida por desviar un millón del club. *Segre*. https://www.segre.com/es/deportes/231018/fiscalia-pide-3-anos-para-un-expresidente-del-lleida-por-desviar-un-millon-del-club_223463.html

Madrona Rubio, X. & Pascual, M.. (20 d'abril de 2024). El Atlètic Lleida está detrás de la impugnación del nombre. *Segre*. https://www.segre.com/es/deportes/240420/el-at-lleida-esta-detras-de-la-impugnacion-del-nombre_416385.html

Madrona Rubio, X.. (15 de febrer de 2025). La Paeria ofrece al Lleida un convenio de 4 años para seguir en el Camp d'Esports. *Segre*. https://www.segre.com/es/deportes/250215/la-paeria-ofrece-al-lleida-un-convenio-de-4-anos-para-seguir-en-el-camp-desports_727066.html

Manau, X. (7 de març de 1994). Dos afeccionats van haver de ser retirats en llitera a causa de la tensió del partit. *Nou Diari*, 15. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/75336>

Martínez, J. M. (21 de desembre de 1988). La Directiva del Lleida sacrifica a Koldo para salir de la crisis. *Segre*, 26. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/97087>

Martínez, J. M. (2 de setembre de 1990). La U.E. Lleida quiere dar primero. *Segre*, 27. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/97552>

Martínez, J. M. (12 de juliol de 1991). A la caza y captura del «nueve». *Segre*, 38. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/99334>

Martínez, J. M. (26 d'agost de 1991). Amavisca es el nuevo refuerzo para la delantera de la UE Lleida. *Segre*, 19. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/99379>

Más de 100 años del Camp d'Esports, la historia de Lleida. (6 d'abril de 2019). Kodro Magazine. <https://www.kodromagazine.com/camp-desports-lleida-100-anos-historia/>

Mata, A., & González, A. (2017). *Els empresaris agrícoles i la contractació de temporers: El cas de la Plana de Lleida*. *Revista Internacional de Organizaciones*, 19, 143–162. Universitat de Lleida. <https://repositori.udl.cat/server/api/core/bitstreams/89c8209c-bf95-4b34-8f6b-4860b02b5835/content>

Miranda, J. C. (30 de novembre de 1992). Benditas sean las colas. *Segre*, 15. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/97999>

Miranda, J. C. (3 de setembre de 1992). Un empate de color de rosa. *Segre*, 23. <https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/97918>

Miranda, J. C. (19 de desembre de 2016). Ho cridem amb il·lusió? *Segre*. https://www.segre.com/es/opinion/la-contracronica/161219/ho-cridem-amb-lusio_12237.html
[Segre](#)

Miranda, J. C. (15 de febrer de 2021). El complot que acabó con el Lleida en Segunda. *Segre*.
https://www.segre.com/es/deportes/210215/el-complot-que-acabo-lleida-segunda_116007.html
[lSegre](#)

Moldes, A., & Serra, L. (24 de juliol de 2023). Resultats de les eleccions generals 2023 a Catalunya: El PSC arrasa a Catalunya davant la davallada independentista. *Ara.cat*.
https://www.ara.cat/politica/eleccions-generals/resultats-eleccions-generals-2023-catalunya-psc-pp-erc-junts-cup_1_4760519.html

Monge, J. C. (6 de juny de 1993). Un Lleida de Primera. *Segre*, 3.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98576>

Monge, J. C. (26 de juny de 1993). La Diputació patrocina con 50 millones al Lleida en la Primera División. *Segre*, 26.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98596>

Monge, J. C. (27 d'agost de 1993). El Lleida quiere que el sueño continúe. *Segre*, 3-4.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98656>

Monge, J. C. (5 de setembre de 1993). El Lleida llega a Tenerife sin complejos. *Segre*, 25-26.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98665>

Monge, J. C. (8 de novembre de 1993). La primera, a lo grande. *Segre*, 3-6.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98729>

Monge, J. C. (21 de novembre de 1993). ¡¡¡Vaya campanada!!! *Segre*, 3-9.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98742>

Monge, J. C. (5 de març de 2024). El Atlètic Lleida da el salto. *Segre*.
https://www.segre.com/es/deportes/240305/el-atltic-lleida-da-el-salto_365808.html

Monge, J. C. (7 d'abril de 2025) El concurso de acreedores planea sobre el Camp d'Esports: El de 2010 supuso la desaparición de la UE Lleida. *Segre*.
https://www.segre.com/es/deportes/250407/el-concurso-de-acreedores-planea-sobre-el-camp-desports-el-del-2010-supuso-la-desaparicion-de-la-ue-lleida_785523.html

Montagut, E. (s.f.). Historia | La Lliga Regionalista. *Nueva Revolución*.
<https://nuevarevolucion.es/historia-la-lliga-regionalista/>

Navarro Casanova, A. (2015). *Anàlisi urbanística i social del centre històric de Lleida* (Treball de fi de grau, Universitat Politècnica de Catalunya). UPCommons.
<https://upcommons.upc.edu/handle/2117/79162>

Palà, R. (23 de febrer de 2015). Els últims dies de la història del pujolisme. *El Crític*.
<https://www.elcritic.cat/opinio/roger-pala/els-ultims-dies-de-la-historia-del-pujolisme-13518>

Pascual, M. (29 de març de 2025). El Pons Lleida es queda a les portes de la final (4-3) de l'Europe Cup. *Segre*.
https://www.segre.com/es/deportes/250329/pons-lleida-queda-puertas-final-4-3-europe-cup_776943.html

Pascual, M. (31 de març de 2025). La plantilla del Lleida, amb retards i pagaments incomplets. *Segre*.
https://www.segre.com/ca/esports/250331/la-plantilla-del-lleida-amb-retards-i-pagaments-incomplets_777531.html

Pascual, M. (5 d'abril de 2025). El Lleida CF, al llindar de la desaparició si d'aquí a tres mesos no troba inversors. *Segre*.
https://www.segre.com/ca/esports/250405/punt-desaparicio_784399.html

Perdió el Lérida su último partido de Liga. (abril, 1948). *Lérida: Semanario de los Lunes*, 3.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/75914>

playsvhs. (5 d'abril de 2020). *Celebracio Lleida a Primera* [Vídeo]. YouTube.
<https://www.youtube.com/watch?v=EidG8fwnufA>

Prenafeta, J. (1947). *Historia del deporte leridano* (1.ª ed.). Escuela Provincial.

Redacció. (26 de juny de 2010). Anabel Junyent, nova presidenta i màxima accionista de la Unió Esportiva Lleida. *3Cat*.
<https://www.3cat.cat/esport3/anabel-junyent-nova-presidenta-i-maxima-accionista-de-la-unio->

[esportiva-lleida/noticia/743486/](https://elpais.com/deportes/2011/05/10/actualidad/1305012119_850215.html)

Redacció. (10 de maig de 2011,). El Lleida, a subasta. *El País*.
https://elpais.com/deportes/2011/05/10/actualidad/1305012119_850215.html

Redacció. (15 de maig de 2015). Impagaments també al Lleida. *L'Esportiu de Catalunya*.
<https://www.lesportiudecatalunya.cat/futbol/article/944433-impagaments-tambe-al-lleida.html>

Redacció. (15 de setembre de 2016). Totes les penyes del Lleida Esportiu, en vaga per protestar contra la directiva. *Nació Digital*.
<https://naciodigital.cat/esports/totes-les-penyes-del-lleida-esportiu-en-vaga-per-protestar-contr-a-la-directiva.html>

Redacció. (2 de gener de 2019). El Camp d'Esports: els primers cent anys. *Segre*.
https://www.segre.com/ca/esports/190102/el-camp-esports-els-primers-cent-anys_42474.html

Redacció. (4 de febrer de 2020). Exjugadors denuncien el Lleida davant l'AFE per impagaments. *Segre*.
https://www.segre.com/ca/esports/200204/exjugadors-denuncien-lleida-davant-afe-per-impagaments_66690.html

Redacció. (6 de juny de 2021). Les comarques de Lleida concentren prop de la meitat de la superfície agrícola catalana. *Segre*.
https://www.segre.com/es/agricultura-ganaderia/210606/las-comarcas-lleida-concentran-cerca-la-mitad-la-superficie-agricola-catalana_108037.html

Redacció. (6 d'octubre de 2021). Registro policial en la sede del Lleida por presunto fraude y blanqueo de capitales. *Segre*.
https://www.segre.com/es/deportes/211006/registro-policial-la-sede-del-lleida-por-presunto-fraude-blanqueo-capitales_127853.html

Redacció. (30 de juny de 2021). Lista de morosos de Hacienda 2021. *El País*.
<https://elpais.com/especiales/2021/segundo-listado-morosos-hacienda/>

Redacció. (21 de febrer de 2022). Disputa entre Pereira y Albert Esteve en las puertas del Camp d'Esports. *Segre*.
https://www.segre.com/es/deportes/220221/disputa-entre-pereira-albert-esteve-las-puertas-del-camp-esports_168863.html

Redacció. (6 de maig de 2024). 20 años del último ascenso del Lleida. *Segre*.
https://www.segre.com/es/cercle/reportatges/240506/20-anos-ultimo-ascenso-lleida_432690.html

Redacció. (20 de febrer de 2025). Protesta de aficionados del Lleida por el nuevo convenio del Camp d'Esports. *Segre*.
https://www.segre.com/es/deportes/250220/protesta-aficionados-lleida-nuevo-convenio-camp-d-esports_733644.html

Remacha, J. (5 de febrer de 2020). A 101 años de la histórica huelga de la Canadiense ¡Aún queda mucho por hacer!. *La Izquierda Diario - Red Internacional*.
https://www.izquierdadiario.es/A-97-anos-de-la-historica-huelga-de-la-Canadiense-Aun-queda-mucho-por-hacer?id_rubrique=2653

Remo. (16 de desembre de 2013). ¿Por qué Real Madrid y FC Barcelona no son sociedades anónimas deportivas? *El Blog Salmón*.
<https://www.elblogsalmon.com/economia-del-deporte/por-que-real-madrid-y-fc-barcelona-no-son-sociedades-deportivas>

Ronda, I. (9 de març de 2025). El Reus, campió de la Copa del Rei d'hoquei patins. *Mundo Deportivo*.
<https://www.mundodeportivo.com/hockey-patines/20250309/1002422320/reus-campeon-copa-rey-hockey-patines.html>

Torre, R. (RSSSF). (18 de setembre de 2018). *Trofeo Rioja Calidad (Calahorra)*. Rec.Sport.Soccer Statistics Foundation (RSSSF).
<https://www.rsssf.org/tables/r/riojacalidad.html>

Torreadella, X. (2012). *Historia del fútbol comarcal en la provincia de Lleida (1910-1937)*. Academia.edu.
https://www.academia.edu/5626474/Historia_del_f%C3%BAtbol_comarcal_en_la_provincia_de_Lleida_1910_1937

Torreadella, X. (octubre, 2018). *El fútbol en Lleida: de los orígenes a la consolidación del fútbol comarcal (1910-1937) (y III)*. Cuadernos de Fútbol, (36).
<https://www.cuadernosdefutbol.com/2012/10/el-futbol-en-lleida-de-los-origenes-a-la-consolidacion-del-futbol-comarcal-1910-1937-parte-iii/>

Torres, J. (12 de juny de 1989). Bueno, pues vale. *Segre*, 22.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/98942>

Tuldrà, J. (25 de maig de 1992). Al final... sólo quintos. *Segre*, 24-26.
<https://repositori.fpiei.cat/ca/dem/catalog/views/97814>

Tort, À. (21 de maig de 2020). Pere Aragonès, investido como 132 presidente de la Generalitat. *La Vanguardia*.
<https://www.lavanguardia.com/politica/20210521/7471905/pere-aragones-investido-132-presidente-generalitat.html>

Usall, R. (9 de juny de 2019). Centenari i república. *L'Esportiu de Catalunya*.
<https://www.lesportiudecatalunya.cat/futbol/article/1617893-centenari-i-republica.html>

Visa, Ll. (16 de maig de 2011). Un agujero de 28 millones engulle a la UE Lleida. *El País*.
https://elpais.com/diario/2011/05/16/catalunya/1305508054_850215.html